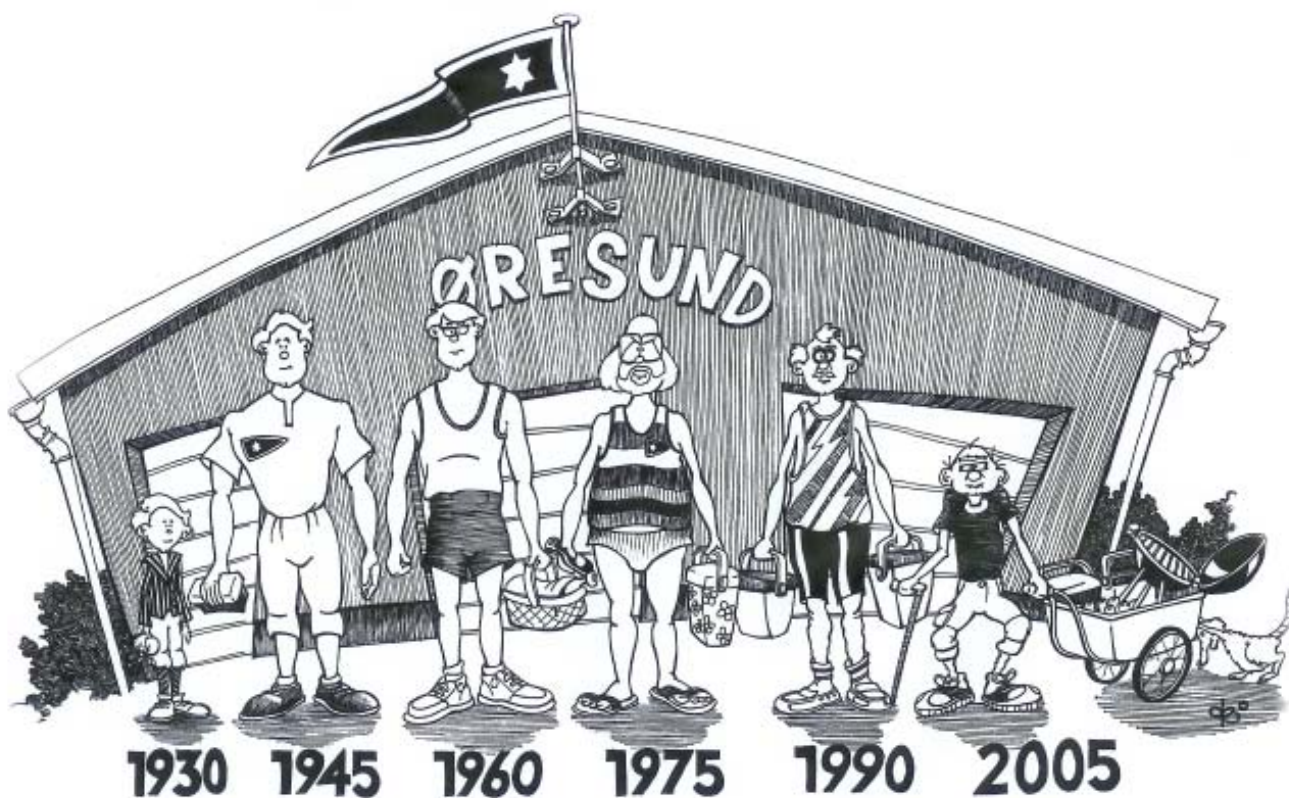

75 ÅRS JUBILÆUM

ROKLUBBEN ØRESUND

1930-2005

Amager Strandvej 413

2770 Kastrup

Telefon 3252 1862

www.roklubbenoeresund.dk

Roklubben Øresund - 4. juni 2005

Redaktionens forord

Først skal lyde et stort tillykke til Roklubben Øresund i anledning af klubbens 75 års fødselsdag den 10. juli 2005!

Jubilæumssæsonen blev indledt på H.C.Andersens 100 års fødselsdag den 2. april 2005 med DFfRs officielle standerhejsning. I den anledning har vi modtaget en hilsen fra Klods Hans alias Hans Bak, se sidst i skriftet.

I Strokens redaktion har vi længe forberedt os på, at 2005 var året, hvor vi skulle skrive et jubilæumsskrift - måske det sidste trykte af slagsen? - og at vi

derfor ville være meget grundige med at skildre klubbens historie for eftertiden.

Vi regnede med, vi kunne klare det på 30 sider, men som det fremgår, blev det et jubilæumsskrift på mange flere sider.

Det er det, der sker, når man, som vi gjorde, samlede 15 tidligere redaktionsmedlemmer. Så myldrer historierne frem!

Tak til alle, som har bidraget med artikler og fotos. Også tak til B&W MAN Diesel A/S, som har hjulpet os med at få jubilæumsskriftet trykt.

Vi vil bare sige: „Det har været sjovt at skrive dette 75 års jubilæumsskrift!“ Dels har vi selv været en masse klubblade („Stroker“) igennem og genoplevet de sjove år, vi selv har haft i roklubben, dels har det sat os i forbindelse med mange ældre klubmedlemmer, som kunne fortælle en historie!

God fornøjelse med læsningen.

Hanne Vinther, Birgit Iven,
Lone Eske Hansen &
Annemette Mahler (Redaktør)

Forsidetegning m.fl. af Jesper
Boje Outzen

75-års jubilæumshilsen til Roklubben Øresund

Inspireret af „Lilleguts vise“ fra „De små synger“.

Ro, ro på Øresund
morgensolen er rød og rund.
Dagen står høj over Kastrups Knæ
både i søgang og roligt læ.

Ro i „Roklubben Øresund“,
slide i det i top og bund,
gamle og unge og lidt af hvert
får det forbavsende hurtigt lært.

Ro, ro i „Øresund“,
slippe pontonbroens faste grund.
Stilheden over det blanke vand
søger vi ud til, så ofte vi kan.

Ro, ro i „Øresund“!
Giv den en skalle! Bliv rask og sund.
Tusind tålmodige åretag
opbygger formkurven dag for dag.

Ro, ro i „Øresund“,
selvom søen er barsk og ond.
Træk i åren, så tit du kan,
tørroning foregår bedst på land.

Ro, ro på Øresund,
nyde at dase en stille stund.
Uanset flyvernes brøl og brag
ender ingen som nervevrag.

Ro i „Roklubben Øresund“,
klubånden står på den sikre grund.
Klubhuset vakler, men står endda,
oplagt til mere end tra-la-la.

Fred og ro over Øresund
tidlig morgen med guld i mund.
Atter en glitrende aftenstund
sammen med andre fra „Øresund“.

Ro, ro i „Øresund“,
nu skal der festes af hjertens grund.
Tag min arm og lad skuden gå.
Hip og hurra da for ØRESUND.

Tillykke og god vind

Venlig hilsen

Poul Feldvoss

Viceborgmester og Formand for Kulturelt Udvalg i Tårnby Kommune

Tillykke til Roklubben Øresund

Roklubben Øresund har 75 års jubilæum, og der skal lyde et stort tillykke fra DFfR's Københavnskreds og Kredsformanden.

Klubben har altid været med fremme. Når der er en mulighed for en lille fest, holder I den; om det så er jubilæum, Broroning eller andet. Og hvilke fester det altid ender med at blive.

Øresund er en meget aktiv klub, der ror mange km hvert år både i Danmark og udlandet - ikke mindst Tyskland, hvor mange af roklubbens medlemmer er medlem af Die Dänemarks Fahrer. Hvor der er vand at ro i, ror I.

Roklubben Øresund har et tæt samarbejde med Roklubben SAS både til Sved-på-panden-roning, hvor der lige siden starten har været et stort arbejde fra klubbens medlemmer, og mange

andre steder. I deler både arbejde og medlemmer.

Sved-på-panden-roning har været én af Øresunds store succeser, hvor det ikke mindst er jeres skyld, at langdistance motionskaptioneringen stadigvæk er der. Det både som deltager og arrangør, og flotte resultater i den forbindelse har I også fået. Sved-på-panden er et hit!

Ældre roning er også et flot tilbud i jeres roklub, ligesom jeres ungdomsroning er på fuld fart frem.

Klubbens medlemmer har også deltaget aktivt i andre af Kredens arrangementer, og været med til at præge den politik kredsen arbejder for, både omkring Havnen, Amager strandpark, Saltholm/Peber-holm, Flakfortet og meget andet.

Personer til at uddanne nye instruktører og langtursstyrmænd har I også stillet med.

Det store arbejde, der bliver lavet i lokalsamfundet, bla. I jeres lille havn, bør heller ikke glemmes.

Alle de aktiviteter, klubben deltager i, gør klubben stor ære.

Stort tillykke endnu engang til Roklubben Øresund og dens medlemmer.

Håber det vil være strålende sol på dagen, og den vil være lige så hyggelig som til DFfR's officielle standerhejsning, som I var værter for den 2. april 2005.

Ro væk! og ro godt de næste 75 år – mindst!

Med ægte roer hilsen

Michael Kassow
Formand DFfR's
Københavnskreds

DFfR's officielle standerhejsning i 2005. Jan Palm, Michael Kassow og Morten Espersen, formand for DFfR

Formanden har ordet

v/Jan Palm

Jeg har fået den ære at få lov til at skrive noget til dette 75 års jubilæumsskrift, hvilket jeg er meget glad for.

Jeg har ikke en særlig lang karriere i Roklubben Øresund, jeg blev meldt ind for 10 år siden. Derfor vil jeg fokusere på nogle af de oplevelser, jeg har haft gennem de år.

Det hele startede med, at min viv Anne Palm arbejdede sammen med klubbens daværende formand Hanne Vinther, og de aftalte, at Anne skulle ned og prøve, om det var noget for hende at ro. Jeg tænkte, gør du bare det, for jeg vidste, at hun ikke var så glad for vandet, når det kom så tæt på, så der kunne vel ikke ske noget ved det. Sådan gik det bestemt ikke, for hun kunne virkelig godt lide det, og begyndte at ro i 1994.

På det tidspunkt var jeg formand i Schæferhundeklubben, og havde på ingen måde tid til at begynde at ro, og jeg viste med mig selv, at hvis jeg gik med ned i roklubben, ville jeg med meget stor sandsynlighed blive grebet af det, fordi jeg altid har været meget glad for at være på vandet, og altid har boet ud til Øresund. Helt fri kunne jeg dog ikke holde mig, for Anne tog mig med til diverse fester i 1994, og da det blev til 1995, skulle hun med til Berlin i påsken, her blev jeg „selvfølgelig“ inviteret med. Jeg skulle ikke ro, for jeg var jo ikke medlem, jeg skulle „bare“ være support og servicemedarbejder på land, d.v.s. hente morgenbrød og dække bord medens alle de andre var ude at ro en morgentur på ca. 10 km. Det gik helt fint, lige indtil holdet fandt på, at de skulle på langtur. Først blev jeg „overtalt“ til at tage med

som fast styrmand i en 4 – års gigbåd sammen med turlederen, det gik helt fint, bortset fra at vi ikke kom det samme sted hen som de andre både, vi fandt simpelthen vores egen flod at ro på.

Nogle dage senere skulle holdet prøve at ro i Tib,s barke, der skulle roes en tur på 25 km., og jeg skulle ro den ene vej og køre hjem i bil, men det blev anderledes, for da vi skulle hjem, manglede der en roer, så jeg roede også hjem. Dermed blev min første rotur en tur på 25 km. i en meget tung båd, som man godt nok er 8 om at ro, men den er mest beregnet til at ro i medstrøm, og der var bestemt ikke medstrøm ude på søen, der var til gengæld modvind på vejen hjem.

Jeg blev indmeldt i Øresund i efteråret 1995 og frigivet på årets kanindræbertur i Stubbekøbing, og jeg skulle bestemt ikke involveres i noget klubarbejde, jeg skulle „bare“ nyde, (jeg var meget træt af bestyrelses arbejdet i Schæferhundeklubben.) Der gik dog ikke mange år, før jeg blev valgt til materialeforvalter, hvilket jeg var i et par år, indtil der skulle vælges en ny formand. Da der ikke var nogen kandidater, tænkte jeg, at det måske var noget for mig, der var jo gået 4 – 5 år siden, jeg prøvede i Schæferhundeklubben, og hukommelsen har det jo med at sortere de negative sider af jobbet fra, så jeg har i skrivende stund haft fornøjelsen af at være formand i næsten 5 år, og jeg må sige, at det i langt de fleste tilfælde har været en positiv oplevelse.

Vi har bl.a. arbejdet på at ændre holdningen i Roklubben Øresund fra, at være en klub hvor medlemmerne spurgte,

„hvad kan klubben gøre for mig,“ til „hvad kan medlemmerne gøre for klubben,“ og vi har med mere eller mindre held forsøgt at skabe åbenhed, for dermed at fjerne noget af det fnidder, der er i krogene i næsten alle forsamlings af mennesker.

En anden ting vi har brugt meget tid på er instruktion og lokalstyrmandsuddannelsen.

Instruktionen ændrede vi til en „roskole,“ hvor de nye kaniner bliver samlet i hold, og hvor der er fastlagt 7 lektioner, som køre over ca. 4 uger, samtidig indførte vi betaling for instruktionen. Det koster 300 kr.

Vi har også indført en venteliste, hvor dem der henvender sig, efter vi har lukket for tilgangen til den fastsatte instruktion kommer på.

De væsentligste ting vi ville opnå med denne ændring, var at vi ønskede at få skabt en gruppe, som kender hinanden, og dermed bedre kan støtte hinanden i deres videre forløb i roklubben.

En anden og nok den vigtigste grund er at „sparre“ lidt på instruktørernes energi og kræfter. Det er nu til at overskue instruktionen, når det kan „overstås i løbet af 4 uger, i stedet for som før, da man skulle være til rådighed i hele sæsonen.

Lokalstyrmand uddannelsen ændrede vi til at lave teori over 5 aftener i løbet af vinteren og give noget praktisk træning på vandet efter standerhejsningen. I stedet for at lave en dissideret prøve, frigiver vi styrmændene, når de er klar.

Jeg har også en stor interesse for langturstrøning, og har været med på mange gode ferieture, som andre arrangerede, og har selv involveret mig som arrangør de seneste år.

Et af højdepunkterne var nok turen til Gardasøen i 2003, hvor vi lå fast på en campingplads og roede alle turene derfra. Turen varede 14 dage, (det er jo langt at køre med traileren,) og der var mulighed for, at man kunne

„nøjes“ med en uge, hvilket der var flere som valgte. Deltagerne skulle selv sørge for deres rejse frem og tilbage.

Her i 2005 sæsonen havde jeg den meget store glæde, at

„nogle“ værdsatte mit arbejde og indstillede mig til langtursnålen, som jeg fik overrakt ved D.F.f.R.'s officielle standerhejsning, der blev holdt i vores klub samtidig med vores egen standerhejsning.

INDBERETNING

til „Danck Forening for Rosport“
om Sæsonen 19 21.

Klubbens Navn: *Rosporten, Grenland, Kastrop.*
Klubbens Stander: *Rød sig med hvid Rand.*
Klubbens Postadresse: *Kastrop.*
Klubbens Formand: *Toldforvalter C. B. Markers*
Årsligt Kontingent for aktive Medlemmer: *60 Kr.*, for passive: *6 Kr.*, Indskud: *10 Kr.*

Bestyrelsen (Medlemmers Navn, Adresse, Livsstilling og Stilling indenfor Bestyrelsen opgives):

C. B. Markers, Luffthavn, Toldforvalter, Formand.
H. N. Hrecker, Kontorleder, Allens 29², Sekretær
Frsgt. Poulsen, Skredder, Bar. Sverdrups 9, Kasserer.
Wita Markers, Luffthavn, Høllemedag, Bopæf.
Steen Møller, Kst. Strand 190, Posaellbandleder, Musikantforen.

Øversigt over Klubbens Medlemmer.

Stiftelsesår og -dag	Antal Repræsentanter (Udvalgte af Medlemmerne)	Højeste Antal aktive Medlemmer i år	Deres Kvotider	Passive Medlemmer		
<i>1930 124</i>		<i>12</i>	<i>0</i>	<i>20</i>		

Øversigt over Klubbens Både.

2 Aarsers Både	4 Aarsers Både	Tor og Subb. Seale	Flere	Flere uden Styresæl	Øter	Klub- bogen Sealer	Crash- loyge Sealer	Andre Både	I alt
<i>1</i>	<i>1</i>								<i>2</i>

Øversigt over Klubbens Virksomhed.

Sæsonens Værdi ved optag i Uge	Antal Både	Deres Både over 10 Klubber	Højeste Antal Ture gaaet af noget Medlem	Sum af Antal Ture for sæsonlige Medlemmer		
<i>24</i>	<i>156</i>	<i>9</i>	<i>112</i>	<i>740</i>		

Driver Klubben anden Idret om Sommeren? *Nej.*
----- Vintren? *Gymnastik.*

Bemærk!

Læses § 7: Inden 1. December skal Klubben af Eruditionsgruppen indsende Beretning om deres Virksomhed i Aarset. Læs end at udfylde de af Beredningsgruppen udsendte Skemaer. Udfyldelse af Klub at udfylde disse Skema, faldet den en Dagenslæt per 1. Krone for hver Dag, der gaar over den fastsatte Frist.

Klubbens historie 1930-1970

Historien om klubbens første 40 år er en gentagelse af Harry Jensens beretning i 50 års jubilæumsskriftet med nogle få tilføjelser/ændringer fra redaktionens side.

Klubbens legendariske start tåler stadig at blive omtalt, idet det nok er den eneste roklub, der er startet på så løst et grundlag. Stiftelsen fandt sted den 10. juli 1930 på initiativ af Erik Markers med støtte af hans far C.A. Markers, som påtog sig hvervet som klubbens første formand med ansvar for det administrative og økonomiske. Det er jo ret fantastisk at se tilbage og erfare, at en flok unge mennesker, med en interesseret fader til én af dem, kan stifte en roklub i 1930 uden hus og både, og med et kontingent på kr. 5,- pr. måned, for så i 1931 i sin første indberetning til Dansk Forening for Rosport om sæsonen 1931 at kunne anføre:

Klubmedlemmer: 12 aktive – 0 kvinder – 20 passive

Både: 2 årsers inrigger = 1 og 4 årsers inrigger = 1 – i alt 2

Antal bådeture: 156 – sum af antal ture for samtlige medlemmer 740.

De omtalte både blev anskaffet ved køb af en 4-årsers inrigger af KR for kr. 400 med en udbetaling på kr. 100, og en 2-årsers inrigger af DFDS-roklub for kr. 150.

Efter bygning af bådehus, som selvfølgelig også den gang skete ved egen indsats, blev Øresund den 16. maj 1931 optaget i Dansk Forening for Rosport. Herefter gik det slag i slag, idet der i 1933 købes en 4-årsers inrigger af Roklubben Skjold for kr. 300. Bådehuset udvides i 1934, og i 1935 lykkes det for egne opsparede midler og lån hos DFfR at anskaffe den første helt nye båd, en 2-årsers inrigger.

I 1936 anskaffes en kaproningsbåd, og klubben deltager for første gang i kaproning ved Helsingør Roklubs 30 års jubilæum i 4-årsers inrigger. 1937 oprinder, og med et kontingent på kr. 4 pr. måned og lidt lån blandt klubbens medlemmer kan klubben kontant købe en 4-årsers inrigger.

Hvordan nuværende medlemmer ville opfatte et arrangement i marts 1939, der er omtalt som en fest, får nok stå hen i det uvisse, når man hører, at dirigenten Sigfred Pedersen læste op af egne digte og KR's mandolinorkester spillede. Det ligner vist ikke rigtig det, man i dag forstår ved fest i Øresund. Men festligt har det afgjort været dengang, for nu var det mørkere tider, der tegnede sig. Roklubben blev opsagt fra den grund og den bro ved lufthavnen, som velvilligt var stillet til rådighed af daværende havnechef Leo Sørensen. Lufthavnen skulle udvides, hvorfor klub- og bådehusene måtte flyttes til en grund ved Thyges Bro.

Så oprandt 1940 med besættelse og stop for roning. I 1942 blev der roforbund i Øresunds rofarvand, og bådehuset kunne ikke længere benyttes. Klubbens både, en 2-årsers og to 4-årsers inriggere samt en to'er med styrmand blev flyttet Roklubben Skjolds bådehus på Langelinie. Men ved det såkaldte Schalburgtage i 1944 blev samtlige både sprængt i luften. Heldigvis havde man været forudseende nok til at tegne forsikringer, således at klubben senere kunne anskaffe nye både.

I 1950 skete der pludselig ting og sager på havnen, som satte sindene i bevægelse. Kvindelige væsner var jo altid velkomne i klubben, det vil sige, når der blev inviteret til fest eller søndag formiddag med børn, kaffe og

madpakke, men at der nu var optræk til start af en dame-roklub med klubhus lige ved siden af Øresund, det var faktisk for meget for nogle af de „gamle“ medlemmer.

Nåh, men Kastrup Dameroklub blev stiftet 5. maj 1950 og bådehuset blev opført med delvis assistance af nogle „modige“ Øresundere og med det senere kendte resultat sammenslutning/optagelse i Øresund. I 1953 startes venskabsroningen mellem Øresund og Roklubben SAS om vandrerpokal, udsat af Tårnby Kommune. I 1954 udsendes Stroken som medlemsblad og i 1955 enedes roklubberne på Amager om afholdes af en årlig Amager Regatta mellem B&W, Dansk Soyakagefabrik, SAS, Arbejdernes Roklub, Kastrup Dameroklub og Øresund. I 1955 har Øresund 25 års jubilæum med standerhejsning 8. maj, hvor klubbens første formand C. A. Markers efter en smuk tale og med et længe leve Roklubben Øresund udtrykker håbet om en lykkelig trivsel i tiden fremover.

Første båd på vandet er en 4-årsers outrigger, som Roskilde Roklub har foræret klubben, og som her bliver præsenteret for medlemmerne. Endvidere er planerne om bygning af nyt klubhus ved Jan Weichels ihærdige arbejde ved at tage form. Byggetilladelse med videre fremskaffes, og arbejdet igangsættes den 16. oktober 1955, og gennemføres på kun 106 arbejdsdage - oven i købet som vinterbyggeri, hvilket igen viser at Øresunds medlemmer er noget for sig selv. Omkostningerne var ca. kr. 30.000, og medlemmernes arbejdsindsats er 4.135½ timer ifl. byggeregnskabet.

Med det nye klubhus vokser medlemsskaren, nye og yngre

medlemmer dukker frem, og dermed øges interessen om kravet om udvidelse af kaproningsmulighederne i Øresund.

Kaproere fra Øresund

Ved generalforsamlingen i 1957 opstod visse vanskeligheder i forbindelse med dannelse af en ny bestyrelse, men da en kreds af medlemmer, som var villige til at indgå i en sådan, opfordrede ophavsmanden til denne artikel, Harry Jensen, accepterede Harry dette. Det blev en travl, men dejlig tid for alle, idet klubben gik en aktiv periode i møde. Bestyrelsen genoplivede Stroken ved udsendelse af bladet i januar 1958 med en frisk nyårshilsen til alle *medejere* af Roklubben Øresund, og fulgt op med orientering om forårsrensning, standerhejsning, arrangementer og kunne så i juni-nummeret meddele den glædelige nyhed, at Tuborgfondet havde skænket midler til indkøb af en 2-årsers outrigger efter ansøgning, hvor man havde henvist til medlemmernes ønske om at kunne dyrke kaproning i Øresund.

I september 1958 arrangeres kaproningsaften med filmforevisning og foredrag om kaproning ved Elvang, formand for Skjold. Samtidig deltog den landskendte træner U. Jaensch, som havde lovet at stå klubben bi og lede træningen. Ved standerstrykning i oktober blev kaproningsbåden overdraget klubben og døbt Tuborg. I 1959 viste Hvidovre Roklub en stor gestus ved at udlåne en 4-årsers outrigger til træningsbrug. Træningen blev passet udmærket og gav også resultater, bl.a. en 2. plads i letvægtsfirer, men

de vanskelige trænings-forhold i Øresund - herunder stærk mangel på følgebåd - satte en stopper for den ellers udmærkede indsats fra roernes og trænerens side.

Som tiden går, begynder det nye klubhus alligevel at blive for trangt, og spørgsmålet om udvidelse melder sig, herunder dameroklubbens placering i et fællesskab evt. sammenslutning. I februar 1964 skrev bestyrelsen forslag om, at Kastrup Dame-roklub optages i Øresund, samtidig med at der tages fat på planlægning af udbygningen af klubhuset ved nedsættelse af byggeudvalg, udfærdigelse af tegninger, ansøgninger om byggetilladelser, lån og tilskud mv. ud fra et byggebudget på kr. 160.000, hvoraf medlemmernes indsats er beregnet til kr. 50.000.

Med et „Velkommen Piger“ indledte Stroken det nye år 1967, som hermed stadfæstede dette fornuftsægteskab mellem Øresund og KD, og som medførte, at medlemskabet nu tilsammen udgjorde 175 og bådeantallet 18.

Det nye byggeri indledtes den 2. april 1967 efter standerhejsning og bådedyb. Selvom byggeriet på mange måder påvirkede roindsatsen i årene 1967-68, var der mange udmærkede aktiviteter; ungdomsroning, oprettelse af juniorafdeling, kaproning, morgenroning, venskabsmatcher og meget meget mere. Men - for det var et stort men bygearbejdet skred langsomt frem, og i maj-nummeret af Stroken rettes en meget kraftig appel til medlemmerne om at møde op på byggepladsen. Appellen måtte senere gentages meget kraftigt af formanden bl.a. af hensyn til økonomien, krav om færdiggørelse fra myndighederne samt det vigtigste; behovet for at gen-oprette medlemstallet, der i byggeperioden var faldet til ca. 40 -50 aktive medlemmer.

Resultatet udeblev ikke, selvom det blev et hårdt job for det fastehold, som på generalforsamlingen i 1968 påtog sig at færdiggøre byggeriet til standerhejsningen i 1969.

Der bygges på det røde hus!

Kastrup Dame Roklub

v/Elly Jørgensen

Jeg Elly Jørgensen (født Carlsen) er erklæret af Kong Neptun som rette roer at være døbt udi Kastrup by anno domini 1950.

Friske KD piger på tur i 50'erne

Jeg er ældreroer, og har været dette i nogle år, blot hedder roklubben nu Øresund. Jeg startede med at ro i Kastrup Dameroklub. Denne blev etableret i foråret 1950, så vidt jeg husker. Vi startede op med et bådehus med et lille omklædningsrum, intet toilet og heller ej vand indlagt. Vandet måtte vi hente hos en privat mand, der boede på den anden side af strandvejen. Et lille forhæng blev sat op, så vi kunne klæde om bag ved bådene.

På dette tidspunkt havde klubben med hjælp fra andre klubber fået 2 fire-åres og 1 to-åres. Efter ro-turene blev der lavet kaffe og the. Vi havde det rigtig hyggeligt trods de primitive forhold.

Nogle år senere blev de to klubber slået sammen, og vi fik bedre forhold. Inden da måtte vi ikke ro mænd og kvinder i samme båd. Nogen gange kunne der stå 4 piger, der gerne ville ud og ro. Så måtte der trækkes lod om, hvem der så kunne komme ud at ro med en to-åres, eller vente om der skulle komme en til en fire-åres. Der måtte under ingen omstændigheder komme en mand med ud og styre for os. Det var derfor rigtig godt for os, da de 2 klubber blev slået sammen.

Vi piger blev enige om, at vi skulle have en landgangskjole. Denne skulle bruges, når vi var ude til træf, som Dansk Forening for Rosport arrangerede. Men AK, det var en prøvelse for

ca. 20 piger at blive enige om, hvordan modellen skulle være, men det lykkedes dog. Størrelserne var lige fra størrelse 36-48.

En af pigerne i klubben havde en manufakturforretning i Kastruplundgade sammen med hendes mand. De gav os et tilbud på at få syet kjolerne til en rimelig pris. Det tilbud sagde vi ja tak til. Kjolerne i hvidt bomuld blev rigtig flotte.

Fra venstre Kirsten Hansen, Elly Carlsen og Ruth Bank

40 medlemmer opførte klubhus til Øresund på 106 dage

(Artikel fra Social-Demokraten tirsdag den 5. juni 1956 i forkortet udgave)

Roklubben Øresund i Kastrup indviede i lørdags et nyt klubhus til 27.000 kr. opført på rekordtid. Foreningens stifter og æresmedlem fik Dansk Forening for Rosports æresnål.

Hatten af for medlemmer i Roklubben Øresund i Kastrup. På mindre end ½ år rejste de et klubhus, der i dag vil blive vurderet til et sted mellem 45.000 og 50.000 kr. Den økonomiske baggrund var en byggefond skabt på 26 år ved

hver måned at henlægge 1 kr. af hvert medlems kontingent til dette formål. En forudseende mand klubbens stifter. Fhv. toldkontrollør C.A. Markers, der i mange år var formand og primus motor i klubben, lagde grunden til denne formue, klubben i dag har kunnet lægge til grund for sine byggeplaner.

Ved indvielsen i lørdags, hvor det smukke og velindrettede klub- og bådehus blev forevist en indbudt kreds, fik C.A. Markers et synligt bevis på den ærefulde respekt, der står om hans person og om hans arbejde indenfor

dansk rosport. Direktør Vagn Jensen, dansk rosports førstemand, hyldede Markers i en formfuld tale, og overrakte ham under begejstret tilslutning Foreningen for dansk rosports æresnål. Men også foreningens nuværende formand Jan Weichel blev hyldet, og mange smukke ord lød for hans initiativ og store arbejde for at dette klubhus blev til virkelighed.

Første spadestik den 16. okt. 1955

Ved indvielsen talte formanden Jan Weichel, og trak linierne op for byggeriets etaper. Helt nemt

Klubhus 1955-1956

havde det grundlæggende arbejde ikke været. I maj 1955 drøftede man med kommunalbestyrelsen i Tårnby en plan om et klubhus, der betingede et kommunetilskud på 70.000 kr. Det blev pure afvist. Nye forhandlinger blev gennemført i sommerens løb, og i august var man enige om at nu skulle det være. Boligministeriet nægtede materialer, og kun ved personlig henvendelse til boligministeren Kjærshøj opnåede Jan Weichel tilsagn om de eftertragtede materialer. Den 21. sep. forelå bygningskommissionens tilladelse, og søndag den 16. okt. mødtes 40 af klubbens 86 medlemmer for at begynde grundudgravningen. Den 4. dec. var man nået i rejsehøjde, ikke uden kvaler, idet tagkonstruktionen var erklæret for spinkel, og nye tegninger og planer måtte skaffes

frem. I 106 dage, kun afbrudt af den hårde vinters strengeste dage, arbejdede medlemmerne ufortrødent videre, bistået af nogle lokale håndværkere, der havde fået interesse for de ukuelige sportsfolk. 4135½ time, sagde Jan Weichel, har vi

nøjagtigt arbejdet på denne bygning, vi i dag kan indvie, og det skylder jeg håndværkere, kommunale embedsmænd og vore medlemmer en tak for. Klubben havde opsparret 12.000 kr. i en byggefond, lånt andre 12.000 kr. under medlemmernes garanti, og klubbens husleje bliver 150 kr. pr. måned, eller omtrent det samme beløb, man hidtil har lagt hen hver måned til byggefonden. Man vil forstå, at noget økonomisk uføre kommer klubben ikke i. Kommunen har skænket klubben grunden, hvorpå huset er opført, og man venter, at det alt i alt vil stå klubben i 27.000 kr. Det er i dag vurderet til 35.000 kr. og ventes sat op i 45-50.000 kr.

Klubhus 2004-2005

60'erne -eller historien om roklubben, dengang vi byggede det „hvide hus“ v/ Finn Andersen, ældreroer

Behovet for et nyt hus

60'erne blev, efter at vi, med Jan Weichel som formand i det forrige årti, havde fået bygget det „røde hus“, en turbulent tid for klubben. Medlemstallet steg hurtigt, nogle syntes måske at det steg for hurtigt. I midten af tresserne var vi oppe på omkring 150 aktive seniormedlemmer, der så vidt jeg ved, er det højeste, vi nogensinde har været,

og behovet for en yderligere udvidelse trængte sig på.

I 1965 blev det i Kommunalbestyrelsen foreslået at der blev bygget et søsportens hus på de grønne områder mellem lufthavnen og Kastrup Lystbådehavn „... og det er svært at forstå, hvorfor søsportens folk ikke skulle være interesseret i et sådant fælles kompleks, der af mange grunde dog var langt at

foretrække frem for de mere eller mindre pyntelige skure, der ellers kommer til at pryde forstrandsarealerne, og det ville være synd“. (Fra referat i Amager Bladet, januar 1965)

Nu skulle det være

Da jeg på generalforsamlingen den 16. november 1965 blev valgt som formand, var det på nær rochefen Rolf Johansson med en helt ny bestyrelse, og der

var mange opgaver, der trængte sig på. Økonomien var ikke i den bedste orden. Der var bl.a. en helt ekstraordinær stor kontingentrestance, så den nye kasserer måtte køre rundt til mange af medlemmerne for at kradse penge ind.

Vi havde planer om at øge vinteraktiviteten. Klubaftenerne kørte fint med kortspil og tobaksrøg i klubstuen, der jo lå der hvor der er værksted i dag, men vi ville gerne brede det ud med filmaftener, bordtennis og lign. Klubben deltog i forvejen i roernes håndboldturnering. Men vi måtte erkende, at vores klublokaler var for små og i det hele taget ikke særligt egnede til de mange medlemmer.

Kaproning og ungdomsrning
Kaproningen var et helt kapitel for sig. Vi havde to medlemmer, Jørn Lippert og Steen Møller, der helt på eget initiativ og uden hjælp fra klubben var gået i gang med vintertræning sammen med Kviks kaproere med henblik på at få noget kaproning op at stå i Øresund igen. Den nye bestyrelse bakkede deres initiativ op. Det lykkedes os at få Kaj Hansen fra SAS Roklub, der var en kvalificeret træner, til sammen med kaproningschefen Flemming Petersen at tage sig af vores nye kaproningsafdeling. Vi fik lånt en dobbeltsculler (Duo som vi senere købte af B&W I) og en firer m. styrmand. Lilian Jønsson roede dame sculler og var på et tidspunkt nummer 3 i Danmark. Næstformanden John Hansen og jeg fik indkøbt en motorbåd, der blev døbt „Agurken“, den har vi måtte høre meget for siden, men den var helt nødvendig, man skal have træneren med ud på vandet.

Vi fik også det år, under ledelse af Finn Hansen og Arne S. Christensen, startet en ungdomsafdeling igen. Senere tog Jette Christensen over efter Finn

Hansen. Afdelingen voksede og blev et frisk pust i klubbens daglige liv.

Kastrup Dame Roklub - smertensbarnet

Men det allerstørste og samtidigt det mest påtrængende problem var vores kære nabo Kastrup Dameroklub. KD havde problemer med at få en bestyrelse til at fungere. Den sidste „officielle“ formand var Birgit Hansen. KD havde henvendt sig til D.F.f.R.'s hovedbestyrelse, men herfra kunne man ikke hjælpe. Derfor henvendte de sig nu til den nye bestyrelse i Øresund og spurgte, om vi var interesseret i en sammenslutning af de to klubber, eller om vi på anden måde kunne hjælpe dem. Hvis der ikke var problemer og arbejde nok, så blev der det nu. For at det ikke skulle være løgn, så var det KD's tur til at afholde Amagerregatta den sommer.

Efter møder i kredsen og møder med D.F.f.R.'s advokat og en masse mere eller mindre kvalificeret diskussion i begge klubber, (vi havde ikke mindre end 3 generalforsamlinger på 3 måneder) blev vi enige om sammenslutningen. Men da det på grund af vores dengang noget stivbenede love først kunne „lovliggøres“ efter den næste ordinære generalforsamling i november måned, blev den officielle sammenslutning fastsat til den 1. december 1966. I mellemtiden måtte vi arbejde med en dobbelt bestyrelse, hvor Lilian Antonsen og Jette Christensen ved hjælp af diverse fuldmagter repræsenterede Kastrup Dameroklub.

Som den sidste ære for det gamle KD, og som en velkommen til pigerne, hejste Birgit Hansen Øresunds stander i 1967. Det var den første pige der gjorde det.

Ruth Bank, Elly Jørgensen og Sisse

I småtingsafdelingen gav det nogle morsomme episoder, fx havde vi dengang medlemsnummer efter anciennitet, nu måtte en del af mændene rykke ned i nummerrækken til fordel for de piger, der havde en større anciennitet. Hvis de havde været opmærksomme på det ved de mange afstemninger, havde vi nok ikke fået slået klubberne sammen endnu. (Vi troede, det var Freddy Bregendahls berømte udsagn: „Vi vil have pigerne ind under os!“, der afgjorde, at klubberne blev slået sammen. Red.)

Men sammenslutningen var nu ikke kun for pigernes skyld, det havde også stor betydning for Øresund. Hvis vi skulle udvide huset, kunne det nemlig kun blive på den grund, hvor KD's hus lå.

Så var det husets tur

I februar 1966 nedsatte vi et byggeudvalg bestående af Finn Aa. Andersen, Arne S. Christensen, Harry Jensen, John Hansen, Steen Kofoed, der gik i gang med at udarbejde forslag og planer for et nyt hus. I marts måned indsendte vi de første planer til kommunen. Man var lige fra starten af meget positive, og vi fik fin hjælp af kommunen. Jeg udarbejdede fx sammen med stadsarkitekt Povl Klausen en række ændringsforslag til den endelige planløsning. Til de tekniske tegninger, til brug for den egentlige byggeansøgning, fik vi hjælp af arkitekt Kuno Fagerli fra Kbh's Lufthavn. I oktober 1966 indsendte vi så, efter godkendelse på en række medlemsmøder, ansøgning om byggetilladelse til kommunen samt ansøgning om materialebevilling til boligministeriet. Efter krigen (det var den fra '40 til '45) havde man netop frigivet boligbyggeriet men desværre undtagen idrætsanlæg. Det var unægtelig lidt mere omstændeligt end i dag.

Standerhejsning med is på vandet i 1960'erne

Vi skulle jo også i gang med at skaffe pengene. Huset var budgetteret til at koste 160.000 kr. hvor af 50.000 kr. var beregnet som vores egen arbejdsindsats. De 110.000 kr. skulle komme fra tipsmidlerne, lån hos DIF og Tårnby Kommune. Kassererens nystartede byggefond var på 6.500 kr., og det var mange penge dengang. Vi vedtog, at de skulle bruges til at købe inventar for. Inden vi var færdige, var byggefonden oppe på over 17.000 kr.

Det lå simpelthen lige for, at vi selvfølgelig byggede selv. Der var jo mange håndværkere i klubben. I dag ville man sikkert ikke kaste sig ud i det. Nu ville man nok foretrække at betale sig fra det.

Starten på byggeriet gik i april 1967. Bortset fra at kommunen forlangte, at vi skulle lave et sikringsrum, hvis der nu skulle blive atomkrig, og at borgmester Elkær-Hansen ikke kunne lide vores moderne skorsten, var alting nu i orden. Pigernes klubhus var blevet solgt som sommerhus. Grunden ryddet og det egentlige arbejde kunne begynde søndag den 2. april.

Medlemmerne havde skrevet sig på arbejdslistor, og var blevet fordelt på forskellige arbejdshold

med en håndværker som formand for hvert hold. For murerne var det fx Kurt Strauss, for tømrerne Freddy Thorsen, for malerne Steen Mortensen osv. Humøret var højt – det hele kunne gøres på 5 måneder, troede vi. Vi udarbejdede en meget nøjagtig plan, hvoraf det bl.a. fremgik, at vi skulle have indvielsesfest lørdag den 26. august 1967. Ak ja!

Vi havde efter detailprojekteringen måtte revidere budgettet, så huset nu kostede 220.000 kr.

Grundstenen lægges

Den 8. august havde vi, godt nok lidt senere end planlagt, grundstensnedlæggelse ved klubbens stifter toldinspektør C.A. Markers og tidligere formand Jan P. Weichel.

På Generalforsamlingen i november måned, 7 måneder efter starten, var huset kun halvfærdigt. Vi måtte fra bestyrelsens side se i øjnene, at planlægningen stort set var brudt sammen. Mange medlemmer kom stadig i klubben til klubaftener og deltog i roningen, mens færre og færre deltog i byggeriet. I foråret 1968 var arbejdsstyrken indskrænket til 15-20 mand, og da vi til den kommende sæson kun fik sat én 4-års båd i stand til at ro i,

fortsatte medlemstallet med at falde stærkt, vi var nu kun omkring 100 medlemmer. Det var en balancekunst, skulle vi lukke helt for roningen med fare for at miste flere medlemmer, der trods alt betalte kontingent.

Efter en gevaldig peptalk til medlemmerne i august måned kom der en del flere mennesker på byggepladsen. Men det varede kun et par uger, så var arbejdsstyrken igen nede på den efterhånden faste stok på omkring 15 mand.

Det blev en barsk vinter. Vi havde tag på huset, og en lille sej styrke knoklede troligt på, selv om John Hansen, der var daglig leder på pladsen, syntes der blev holdt lige lovlig mange pauser, men det kan jo godt støve på sådan en arbejdsplads.

Så står huset der

Men endelig, den 10. maj 1969 var vore trængsler forbi. Vi kunne holde indvielse med spisning og taler og hvad dertil hører. I den endelige Bygge-godkendelse fik vi til sidst også vores skorsten godkendt, efter at jeg sammen med stadsarkitekten og en masse farvekort var blevet enige om den lysegrønne farve skorstenen nu har. Sikringsrummet manglede stadig, det måtte vi se på senere. Gad vist, om det er blevet lavet?

Vi var kun 40 medlemmer tilbage, men vi var stolte af vores hus. Vi var på trods af alle trængslerne ikke gået på kompromis med kvaliteten, huset var blevet, som vi ville have det. Selv om Lars Hansen, der havde beregnet varmesystemet, stadig gik og rumsterede for at få det til at fungere. Jeg ved heller ikke om det er lykkedes endnu.

Der kunne sikkert fortælles en masse små anekdoter omkring byggeriet, som da vi stod og manglede noget at stive forskallingen til fundamentene af med. Der var nogen der havde set, at de gamle tipvognspor på

kalkværket ikke blev brugt mere, så vi „lånte“ nogle af skinnerne, de var perfekte til formålet. Og da de havde tjent deres mission, blev vi enige om, at de lige så godt kunne blive dernede. Så en bedre armering er der sikkert ikke mange fundamenter, der kan prale af. Det er nok derfor der aldrig er opstået revner i det nye hus, sådan som det desværre er sket med det gamle. Eller da Kurt Strauss „konstruerede“ det „flydende“ marmorgulv i klubstuen uden dilatationsfuger. Men jeg skal ellers love for, at der til gengæld kom meget armeringsjern derned. Vi kunne også bare have malet væggene i baderum og toiletter, men nej sagde Steen Mortensen, standarden skulle holdes, der skulle stiftmosaik på væggene – og det kom der så.

Normale tider?

Nu begyndte en mere rolig periode. Mange af bådene så ikke for godt ud, „forårsklaringen“ var vi stadig i gang med langt hen på sommeren. Men virkelysten hos de få medlemmer vi var tilbage fejlede ikke noget, så umiddelbart efter indvielsen gik nogle medlemmer med den sidste, men åbenbart ikke helt udbrændte gnist, i gang med at få bygget en sauna, det var Kurt Strauss, Max Larsen m.fl. De tog for øvrigt begge to en tur som formænd i 70'erne.

Der kom også gang i de gamle sagnomspundne bådehalsfester med 4-5 mands orkestre og byens største bar. Man var dog stadig ikke altid helt enige, om musikken skulle leveres af et „bondeorkester“ med sådan mere populær New Orleans præget musik, eller om det skulle være noget af det her nye forfærdelige pigtråds musik. Årets Amagerregatta blev som helhed, og af let forståelige grunde, ingen succes. Kun Øresunds oldboys formåede at vinde et sæt medaljer. Jeg skal måske lige i al beskedenhed

nævne holdet: Freddy Thorsen, Finn Aa.Andersen, Leif (Blik) Larsen, Kurt Strauss og med Arne S.Christensen som styrmand. Det var li'som en fe'r i hatten på byggeholdet. Selv om det naturligvis havde været mere klogt at blive nr. 2, som vi plejede - det er det der med en flaske brændevin for 2.pladsen

40 års jubilæum

Ja helt rolig var den første tid nu ikke. Vi havde jo 40 års jubilæum den sommer – vi orkede næsten ikke mere. Men på den anden side, vi kunne heller ikke være bekendte at lade være, og så var der måske også mulighed for at få lidt gevinst. Vi havde jo haft en vis goodwill hos kommunen under byggeriet, så vi inviterede borgmesteren til jubilæumsfest og fortalte at vi ville blive meget glade for en 4-års inrigger. Og sør'me! Kommunen svarede, at det ville man gerne. Vi kunne nu godt nok ikke nå at få bestilt og leveret en båd til jubilæet på kun 2 måneder. Men til standerhejsningen 1971 kunne borgmester Thorkild Feldvoss døbe den nye 4-års „Salholm“.

Konflikterne

Men under overfladen lurede en masse små konflikter, som set her i det berømte bakspejlet måske ikke var så uforståelige endda. Der kom jo, til alt held, nye medlemmer til, og klubben begyndte så småt at ligne en rigtig roklub igen. For ikke at få væltet klubben omkuld, sådan som det var ved at ske efter bygningen af „det røde“ hus, havde vi i et par år begrænset medlemstilgangen. Der kom også nye unge medlemmer i bestyrelsen, damer så'gar, og det var ikke altid lige let for den gamle faste klike fra byggeriet at finde sig tilrette med at nogle af de helt unge mennesker, der måske ikke engang havde været så meget med under byggeriet, pludselig var dem der skulle sætte dagsordenen.

Selv om det berømte „Studenteoprør“ i '68 mestendels foregik i akademiske kredse, og dem var der ikke så mange af i Øresund, så var der helt generelt i ungdommen, en stærk oprørstrang imod autoriteterne, og det var vel lidt af det, vi også mærkede i vores klub.

Sundarlarm – en rigtig historie
Fredag den 29. maj tidligt på aftenen, ror et hold af „den faste kerne“ i 4-åren „Kongedybet“ en tur til Sundby havn, man skal besøge den populære restaurant på havnen. Lokalfarvandet går kun til Helgoland, så der er tale om en langtur. I 1970 skal man have alle langture godkendt af langtursrochefen, ja det virker lidt bureaukratisk, men sådan er det. Holdet har forsømt at få turen godkendt af den nye unge rochef.

Nu har disse stoute klubbyggere, eller „klubejere“ som nogen lidt ondsksfuldt også kalder dem, efter deres eget udsagn, hygget sig i omkring 4½ time, nemlig fra kl. ca. 19.00 til ca. 23.30, med „at indtage en kop kaffe med brød og en enkelt pilsner pr. mand“. Nu begiver man sig endelig af sted på hjemturen. Det er sent, men det er sikkert for at kunne nyde den dejlige sommeraften, der langsomt bliver til nat på det smukke Øresund, med det politiet i deres rapport kalder havblik. Man er kommet lidt forbi Helgoland, ca. 2 km ude, det med afstanden fra land syntes de er meget fornøftigt, det er, siger de; „for at undgå diverse kloakbøjer, kapsejladsbøjer, badebroer etc.“, så skal 2 af roerne uheldigvis „forrette deres nødtørft“. Man gør „vel roet“ og de 2 mand rejste sig op, uheldigvis i samme side, det var måske ikke nødvendigt, da der jo ikke er nogen vind. Samtidig giver både 1'eren og styrmanden sig til at rode efter et eller andet, hvad det nu kan have været, i både forrum og agterrum så begge luger er

altså åbne. Og nu sker ulykken. Under megen fnis og latter kæntrer båden. Og alle mand ryger i vandet med alt deres grej, og hvad de nu har i hænderne. 1'eren har til politirapporten dog forklaret.

„... at de havde passeret badeanstalten Helgoland, og umiddelbart efter blev han anmodet om at holde inde med at ro.

Afhørte spurgte ikke om årsagen, idet dette slet ikke var unormalt,

Pludselig vendte båden helt rundt, og afhørte fandt sig selv i vandet ved siden af båden, der lå med bunden i vejret. Også de øvrige besætningsmedlemmer lå i vandet. Afhørte tog det roligt og blev ved båden, medens nr. 5-styrmanden – blev grebet af panik og gav sig til at svømme indefter.“

„Styrmanden“ er nu ikke den ansvarlig. Den ansvarlige styrmand ror selv, og han råber efter ham, at han skal blive ved

Ekstra Bladet

tør - hvor andre tier

LØRDAG 30. MAJ 1970
Nr. 87 - 87 - årgang - 1.10 kr.

ING, HED OG TRØST FORHØJET I ÅRE
... (rest of the article text is too small to transcribe fully)

MØG SKANDALE: GIFTGAS DRÆBER VORE TRÆER

... (rest of the article text is too small to transcribe fully)

SVØMMEDE 1½ KM EFTER HJÆLP

... (rest of the article text is too small to transcribe fully)

PLAID-SHOP
Lynby Høngade 84 A - 82 1001

... (rest of the article text is too small to transcribe fully)

— HVAD HAR DU I DIN KURV I DAG

... (rest of the article text is too small to transcribe fully)

PÅ GENSYN PÅ MANDAG MED STORT SPORTS EKSTRA MED ALT NYT OM VM-FODBOLD — SAMT INGE OG STEN

at man med jævne mellemrum tog et pusterum. Afhørte sad passiv og så ud over havet, og det var ret mørkt på daværende tidspunkt.

båden, men den svømmende forsvinder i mørket ind mod land. Man får vendt båden om, men kan ikke få den lænset, da

begge rummene er fyldt med vand. Efter nogle forgæves forsøg beslutter man at svømme ind til land med den tunge båd. En svømme- og gåtur der kommer til at vare mere end en time i det kolde vand. Politiet målte det til 12°.

Den første svømmer er imidlertid nået i land og løber over til Falck/Zonen's station, der ligger på Amager Strandvej tæt på hvor han er kommet i land, klokken er nu 00.30. Han er meget forkommen, og kan kun usammenhængende og ufyldstegørende afgive forklaring til den vagthavende falck-mand. Falck-folkene ved derfor ikke, hvilken bådtype eller hvor mange folk, det drejede sig om. Fra politi-rapporten:

„Vi kontaktede brandvæsenets inspektørvogn, hvor det blev oplyst, at man havde sat en gummibåd ind på eftersøgning-en. Yderligere var F/Z også i færd med at klargøre efter-søgningshold. Den ledende brandinspektør gjorde os opmærksom på, at han havde foranlediget Sundalarm iværksat.

Brandvæsenets gummibåd var bemanded med frømand, der havde bærbar radio ombord.

Få minutter senere fik vi melding fra brandvæsenets gummibåd, at de nu havde kontakt med 4 personer, der lå i vandet ved en kæntræt kapsejlsbåd – såkaldt „firer m/styrmand“.

De 4 mand fra den kæntræde båd havde i øvrigt gjort brand-væsenet opmærksom på deres position ved at fløjte i medbragte fløjter. Alle fire mand var ved godt mod og havde ikke lidt overlast ved opholdet i vandet.“

Efter at være blevet „reddet“ kører Falck/Zonen vore fem roere ind på Sundby Hospital. Brandvæsenets gummibåd tager ud igen og bjærgede båden, der efter aftale med roerne bliver lagt op på Amager Strand. Efter et varmt bad tar' alle 5, i lånte

hvide hospitalsbadekåber, en taxa ned i klubben og drikker en tiltrængt pilsner, medens man snakker om, hvordan man skal brygge en forklaring sammen til klubbens rochef, der jo slet ikke ved, at der havde været nogen ude at ro.

At sagen kan holdes hemmelig er et forfængeligt håb, der brister da hele historien og måske lidt til står at læse på „Ekstablads“ forside lørdag middag.

Stor ballade, og stor var min bestyrelse, da jeg på vej hjem på storebæltsfærgen, købte Ekstra Bladet og på forsiden under overskriften „Svømmede 1½ km efter hjælp“ sås et billede af Leif Larsen.

D.F.f.R. krævede omgående orientering. Bestyrelsen måtte indkalde de „uheldige“ roere for at få en forklaring. En dygtigt udarbejdet rapport af næstformanden John Hansen klarede skærene overfor D.F.f.R.

De 5 roere slap med 1 måneds karantæne for overtrædelse af diverse regler i klubbens reglement og langtursreglementet.

En gang til

Men det var desværre ikke slut med det. Da et andet hold 14 dage efter åbenbart syntes, at det var for svært at få godkendt en aftentur udenfor lokal-området, så valgte de helt at undlade at søge, men roede i en 4-åres direkte til Sundby for at besøge restauranten. Nu skete det denne gang på en tirsdag, hvor vi jo har klubaften. For at alle kunne komme ud at ro på klubaftenerne havde det været nødvendigt for rochefen at indføre en begrænsning om, at der om tirsdagen kun måtte ros i ca. 1 time. Bestyrelsen havde også givet udtryk for et ønske om, at så mange som muligt deltog i det sociale samvær, og at man i hvert fald ikke brugte klubbens både bare for at komme på værtshus. Så da

rochefen, da aftenen var ved at slutte, savnede et rohold, blev hun med tanke på den forrige hændelse naturligvis nervøs. Hun fik at vide af det sidste hold, der havde været sydpå, at de ikke havde observeret nogen den vej. Så hun cyklede langs stranden til Sundby, hvor hun fandt båden. Bestyrelsen måtte igen frem med kuglepennen og idømte denne gang 3 måneders karantæne til hver af de 5 roere. Så nu havde vi ikke mindre end 10 mand i karantæne.

Tak for denne gang

Men vi fik dog efterhånden skik på det. Nogle af de problemer, vi havde haft med drikkeri blandt de yngste medlemmer, havde vi fået lidt mere orden på ved at oprette en juniorafdeling for medlemmer mellem 16-18 år. Juniorerne fik nedsat kontingent og måtte kun opholde sig i klubben på bestemte tider. Bl.a. kunne vi sende dem hjem fra festerne kl. 23. For at få helt tjek på vores ølkasse, søgte vi kommunen om spiritusbevilling til vores nye køkken og klubstue. Politiet var positive og ville godt hjælpe os med at få en bevilling, men det ville kommunen ikke være med til med den begrundelse, at der „ikke skulle drikkes spiritus i kommunens idrætsklubber“. Vi fortalte dem, at vi både hos os og i de fleste andre klubber, fx Kastrup Boldklub, så sandelig drak en øl, når vi havde lyst til det, og det ville vi blive ved med, men at kommunen kunne hjælpe os med at holde styr på de unge mennesker ved at give os en bevilling, så vi kunne få tingene ind i nogle velordnede rammer. Men nej de ville ikke være med. Så vi måtte indankede kommunens beslutning til det der hed „Landsbevillingsnævnet“ under handelsministeriet. Lands-bevillingsnævnet „omgjorde det af kommunalbestyrelsen givne afslag“. Siden har man kunnet købe øl i de

fleste af kommunens idrætsklubber. Og man behøver ikke længere selv at have øl med, når man skal til fodbold.

Nu syntes jeg at tiden var inde så jeg med god samvittighed kunne tillade mig på generalforsamlingen i november 1970 at træde af som formand.

Det havde været en meget, meget travl tid men også en spændende tid. En tid jeg stadig tænker tilbage på med glæde og tilfredshed.

Klubbens historie 1970-1980

v/Hanne Vinther

„Se hellere at blive døbt, inden de lærer dig at kende i roklubben!“ Det gode råd fra min storesøster fulgte jeg, da jeg som 14 årig i 1969 gled upåagtet igennem døbeholdets hænder i min blå skole gymnastikdragt. Dengang lå kanindåben i juni

Klubstue med havudsigt, køkken, kursuslokale (kondirum siden 1977), bestyrelseslokale (nuværende Tut-depot), bad og omklædningsrum med hele 4 brusere i hver. Alt sammen udført i de bedste materialer, som har klaret de efterfølgende

den gamle røde bygning. Og bådene trængte til en stor kærlig hånd. Det var ved den lejlighed, vi opgav at holde styr på bundbrædderne, som der ikke var nok af, og dem, vi havde, passede ikke i nogen båd. Konklusionen var: Et bundbræt, der ikke passer, er værre end intet bundbræt! Afskaffelsen af bundbrædderne skabte en del opmærksomhed - ikke mindst blandt de roere, som kom på besøg og lånte vores båd. I 1978 talte man om at indføre bundbrædderne igen, og i dag har stort set alle vores både bundbrædder. Det er trods alt meget rare at have, når man skal skifte plads i båden, selvom Øresunderne stadig tripper afsted på Kølsvinet - det eneste svin i klubben, man må træde på.

Etteren Else-Marie Kristensen og stroken Hanne Vinther

måned, og hovedingredienserne var fiskeaffald (det blev senere forbudt pga. sundhedsskadelighed) og levertran. En voldsom forestilling i forhold til senere tiders spektakulære shows.

Først efter dåben kom jeg ud på min første rotur med Kirsten Hansen og Arne Schultz, som var ferieafløser for ungdomslederen Jette Christensen - også kaldet hønemor. Så det var heldigt, at jeg kunne lide at ro, når nu jeg var blevet døbt!

Jeg blev altså medlem af Roklubben Øresund netop det år, hvor man til standerhejsningen havde indviet det nye klubhus - den hvide bygning.

35 års hårde slid med bravur. Kun var man utilfreds med forsyningen af varmt vand og varmesystemet i klubstuen, hvor radiatorerne var anbragt oppe under loftet, så al varmen fes op over spærerne, mens der var hundekoldt ved gulvet.

De nye klub faciliteter var beregnet til at huse 150 aktive medlemmer, men efter byggeriet var der kun ca. 50 tilbage. Og siden har vi ligget på et medlemstal på ca. 120 aktive.

Byggeriet havde tæret på kræfterne, og der var træthed at spore blandt Tordenskjolds soldater, så det drøjede med at få sauna og værksted færdiggjort i

Man kunne godt mærke dønningerne efter „Kong Rochef“ og „Klubejerne“, idet der havde været idømt 10 karantæner sidst i 60'erne for overtrædelse af langtursreglementet, fordi man roede udover lokalfarvandet uden at have fået lov. Lokalfarvandet gik dengang kun til Helgoland - og inkluderede altså ikke det populære spisested Sundby Sejlklub. Stridighederne blev endelig begravet i 1970, og der blev rejst en sten i gårdhaven med påskriften „Her hviler gammelt nag, rejst 21.9.“

I 1971 blev det for første gang foreslået af afskaffe 10 års medlemsskabet, hvor medlemmer med 10 års anciennitet kun betalte 60% af det aktive senior kontingent. Det fik bølgerne til

at gå højt med følelsesladede diskussioner de næste mange generalforsamlinger! For det forslag ville jo netop ramme den gruppe medlemmer, som havde knoklet med byggeriet, og nu havde tænkt sig at hvile på laurbærerne for evigt. I 1976 blev 10 års medlemsskabet så afskaffet qua juniorroernes (dem med lærlingeløn og ikke svendeløn som 10 årsmedlemmerne) store fremmøde på generalforsamlingen. „Brug din klub, og betal herfor“ „Man kan ikke nøjes med at bygge et hus, man må også gøre rent i det bagefter“. Sådan lød det på generalforsamlingen.

Heldigvis udeblev de 25 udmeldelser af 10 årsmedlemmer, som der blev truet med. Men alligevel skete der en stor udskiftning i medlemsskaren. Kun en tredjedel af „de gamle“ medlemmer indmeldt før 1970 var tilbage, og kun ca. de 10 heraf var aktive. Der var ca. 30 indmeldelser og 30 udmeldelser hvert år. Problemet med „gennemtræk“ i roklubberne er stadig ikke løst, men er et fast punkt på Dansk Forening for Rosports dagsorden.

Først i 70'erne passede udtrykket „Roning er en god drik“ meget godt på Roklubben Øresund, men i 1972-1973 med John Hansen som formand kom vendepunktet, og tingene tog fart. Roaktiviteten steg fra ca. 11.000 roede kilometre om året til 19.000 kilometre i 1978. Det blev en rigtig roklub også takket være vores aktive rochef Annie Rasmussen og hendes mand Mogens (senere formand i 1978).

Vi deltager i kredsarrangementer, der arrangeres éndags langture rundt omkring i Danmark, og man tager på ferielangture af en uges varighed. Den store åbning mht. langture i udlandet sker i 1975, hvor flere af klubbens medlemmer deltager

på en international FISA tur i Finland. Herefter går det slag i slag med ture til Tyskland, Holland og Schweiz. „Kig ind!“ som de siger - og det gjorde vi - en 30 stykker!

Amagerregatta (kaproning mellem roklubberne på Amager) og Venskabs Match (VM) med vores nabo Roklubben SAS (som dengang lå ved lufthavnen, hvor Netto ligger i dag) genoptages efter byggeperioder i begge roklubber, men de sportslige

Øresundere i Berlin i 1970'erne

resultater udebliver. Vi vinder ikke én eneste Amagerregatta i 70'erne, og i VM opnår vi højst uafgjort. I klubregi har vi pointkaproning om onsdagen og klubkaproning (korte distancer) samt 10 km kaproning i september. Men det kniber at samle hold sammen. Interessen for kaproning i Roklubben Øresund er ikke stor.

Klubaftenerne om tirsdagen er vel besøgte. Ca. 30 medlemmer møder op hver tirsdag - også om vinteren! Et fantastisk klubliv. Der er et fast festudvalg, som tager sig af festerne, som er så populære, at vi må etablere dørvagter for at holde uvedkommende ude. Der er levende musik i form af diskotek, og menuen er medbragt mad (ofte smørebrød fra Th. Sørensen i Holmblads-gade). Der er en hel

speciel festånd blandt „Øresundere“ - og velsignet med en pragtfuld klub-slagsang vandt vi ofte 3.halveg.

Ledelsesmæssigt tages der skridt mod mere demokrati. I 1972 indføres medlemsmøder i klubben hver den første tirsdag i måneden. Her debatteres, og bestyrelsen informerer om aktuelle emner samt nedsætter udvalg til løsning af ad hoc opgaver. Det skal lige nævnes, at bestyrelsen i 1973 og 1974 kun

bestod af tre medlemmer, hvor man før havde været ni! Det var simpelthen umuligt at rekruttere medlemmer til bestyrelsen, fordi mange medlemmer syntes, at de havde taget deres tårn.

Hverken ni eller tre medlemmer duede. Ni var for tung en bestyrelse at arbejde med, og tre var for lidt, idet hverken både eller hus blev passet. Fem viste sig at være det rigtige antal i en bestyrelse. I 1978 var der forslag til at udvide bestyrelsen med ét medlem; nemlig ungdomslederen, som jo repræsenterer en meget vigtig aktivitet i klubben. Der skulle gå endnu 20 år, før det forslag gik igennem. Modstanden mod at ungdomslederen vælges til bestyrelsen var, at ungdomslederen var lønnet via det kommunale trænerstilskud, og derfor ikke også kunne sidde

i bestyrelsen som arbejdsgiver i en dobbeltrolle. I dag vælges ungdomslederen på generalforsamlingen til bestyrelsen og er ulønnet som resten af bestyrelsen.

Helt epokegørende er vedtagelsen i 1975 af John Hansens geniale forslag om, at en formand maksimalt kan vælges 3 på hinanden følgende perioder af 2 år (altså 6 år i træk). Ingen anden klub har såvidt jeg ved en sådan lovgivning, men den er

Mogens Rasmussen, John Hansen, Kurt Strauss og Freddy Thorsen m.fl.

visionær og gavnlig ud fra to synspunkter: 1) Det skaber fornyelse i klubben, og en formand presses til at nå sine mål indenfor en årrække. 2) Formanden kan forlade bestyrelsen efter 6 år uden at have ansvar for at finde en afløser, idet det nu bliver medlemmernes ansvar. Alle klubber burde have en sådan regel! Så slap man for formænd, som sidder på 25. år af nød og ikke af lyst!

Af andre vigtige begivenheder i 70'erne vil jeg nævne afskaffelsen af klubbens pengeslugende motorbåd „Agurken“ - samtlige kassereres skræk. Følgebåden „Agurken“ var et levn fra, da vi havde nogle enkelte trænende kaproere i 60'erne. Nu var motoren oftest til reparation, og når „Agurken“ sejlede, sejlede den baglæns. Det holdt hårdt at

komme af med den. Først da der blev kvindeligt flertal i bestyrelsen i 1977, røg den. Diskussionen endte med, at den usælgelige affektionsværdi kunne konverteres til indkøb af en 4-års inrigger, 2 scullere, 1 telefon og så ville man drikke de sidste 200 kr. af den indbragte sum op. „Agurken“ blev foræret til Steen Christensen mod at klubben måtte låne den fra tid til anden. - Jeg har tit tænkt på, om udtrykket „at gå agurk“ har

noget med den sag at gøre?

Telefon? lagde I mærke til, at indkøb af telefon var nævnt? Anskaffelse af telefon i rokлубben diskuterede man nemlig meget fra 1973. „De gamle“ ville ikke have telefon, for de ville ikke risikere, at deres koner ringede i klubben og beordrede dem hjem til rengøringen lørdag formiddag. For talte det sikkerhedsmæssige i at have en telefon, hvis man havde brug for at tilkalde hjælp til nødstedte på havet. Man kunne ikke mere løbe an på, at mønttelefonen på Strandvejen duede pga. hærværk (også en ny udvikling i tiden). Mønttelefonen kom i 1977, og i 2005 taler vi om at afskaffe den, idet alle har mobiltelefoner.

I disse mobiltelefoner er det derfor sjovt at tænke på, at vi ikke måtte ro til Flakfortet i

1976, da militæret forlod fortet, fordi der ikke fandtes telefon på fortet! Sådant en fjantet moderne tingest, som Stroken skriver! Efterfølgende får vi tildelt et lokale på Flakfortet som „sommerhus“. Det bliver gjort i stand og er klar til brug i 1979, men det bliver aldrig nogen succes. Vejret er jo afgørende for, om vi overhovedet kan passere sejlrunden over og ikke mindst hjem, og det er hundekoldt at opholde sig i kasse-matten. Skæbnen vil at Flakfortet så rigtig skal gøres i stand, og arbejdssjakked okuperer vores nyistandsatte lokale og bruger det som varmetue. Vi tildeles et andet - og egentlig bedre lokale, men orker ikke at gå i gang med endnu et istandgøringsprojekt. Vi prøver at sælge idéen til Københavnskredsen med et sommerhus på Flakfortet i stedet for den mistede Nivågrund, men de er heller ikke interesserede.

I 1977 sker der nemlig det triste, at Faxe Kalk opsiger lejeaftalen på Købehavnskredsens grund i Nivå - der hvor roerne i 25 år har holdt træf hver pinse. For-gæves kæmpes for at få Karlebo Kommune til at give roerne en anden lejrgrund, nu da de skal bruge roernes til at bygge en marina på. I 1985 lukkes Nivågrund. Siden har Kredsen lagt 250.000 kroner til side til at købe en anden sommerhusgrund med havudsigt for i Københavns-området. Mærkeligt nok er det ikke lykkes!? I 2005 ser det imidlertid ud til, det lysner, idet Københavnskredsen er gået ind i projekt Hammergården, som er en lejrgrund for friluftsfolk på Sjælland ved Orø.

Skelsættende betydning får etableringen af vores bådehalssystem i 1979. Før skulle alle både løftes ned - nogle helt fra 3. etage, og bæres ned til slæbestedet for at blive søsat pr. håndkraft. Nu ligger

hver båd på hver sin hylde, i hver sin egen bådvogn, som er „kalibreret“, så den automatisk får ligevægt på trucken, som løfter bådvogn og båd ned. I samarbejde med Tårnby Kommune etableres et slæbested, hvor vi kan køre bådvognene helt ud i vandet med båden på - uden at behøve at løfte én eneste gang. Og så etableres en åregrav, hvor alle årer hænger smukt ved siden af hinanden uden at blive skrammet, som da de lå og rullede rundt i bådene.

Modtagelsen af bådhalssystemet lød på „bondeblik og bananjern“, men var „det rene guld“! Alle hold, uanset alder, ungdomsroer som ældre roere, kan selv sætte en robåd i vandet uden løfteskader.

Året 1979 sluttede med at vi måtte konstatere, at bådhallen synker i det sydøstlige hjørne! Ikke pga. det nye bådhalssystem, men fordi den røde bygning ligger og vipper på en fast gammel landtange. Et professionelt firma, hyret af

Tårnby Kommune, anslog reparationen til at koste 220.000 kr. Det oversteg klart vores økonomiske kræfter, og vi prøvede forgæves at få kommunen til at tage sig af projektet. Derfor nøjedes vi med de næste 10 år at plastre nogle af de værste revner i muren til, og håbe på, at vinduerne ikke blev slået itu, da det så ud til, det var dem, der holdt bådehallen oppe - de var i hvert fald vind og skæve.

Klubbens historie 1980-1990

v/Hanne Vinther

80'erne var præget af Mogens Rasmussen, som sammenlagt var formand i 10 år, samt to familiedynastier: Bendix og Søe. Familierne var leveringsdygtige i hus- og materiel-forvaltere, ungdomsledere og ikke mindst roere!

Perioden var præget af ideologiske diskussioner om instruktion, modtagelse af nye medlemmer og fastholdelse af gamle medlemmer, daglig roning og klubbens drift.

Mht. klubbens drift blev der ydet en målrettet indsats fra bestyrelsen for at holde vores kontingent nede, så vi blev konkurrencedygtige i forhold til andre roklubber og andre idrætsgrene. Vores kontingent var kommet så højt op pga. den gamle ideologi: „Vi betaler os fra det, hvis medlemmerne ikke vil yde en frivillig indsats“. Vi betalte samme kontingent som i kaproningsklubberne - uden at vi havde en dyr kaproningsafdeling. Vi havde succes med at forøge medlemsantallet og indførte en ny kategori medlemmer, nemlig mini-roere under 12 år, så vi fik et bedre medlemsmiks med en høj kommunal tilskudsprocent. Samtidig var medlemmerne

flinke til at yde en frivillig arbejdsindsats med vedligehold af bådpark og klubhus (især når de blev sparket bagi af bestyrelsen). Vi kunne nu tilbyde roning som en attraktiv sportsgren til en fornuftig pris.

Efter 20 års diskussion kom radiatorerne i klubstuen endelig ned ved gulvet, hvor radiatorer nu engang viser sig at være mest effektive - og ikke oppe under loftet, hvor vi ikke har glæde af varmen. Trods anskaffelsen af brændeovnen havde vi varme-problemer indtil 1987, hvor vi fik naturgas i stedet for olie - slut med frosne vandrør! På en generalforsamling blev det sågar vedtaget, at der altid skulle være varmt i klubben, når der var medlemsarrangementer! - det skulle man jo ellers tro var en selvfølge? Junior-roerne fik malet vores vægge grønne og lyserøde i omklædningsrum, kondirum og gang. Nogle græd og andre lo ... men malet blev der. Af andre forandringer kan nævnes, at vi også fik indført nogle energibesparende foranstaltninger mht. vandforbrug, vi fik et nyt vinduesparti ud til havnen, en ny udluftningsvenlig dør i kondirummet, og flere skabe i damernes klædnings-

rum. Det sidste var afstedkommet af damernes trusler om at ville bytte omklædningsrum, da kvinderne var mere aktive mht. roning end mændene, og herrernes omklædningsrum var større! I 1989 indførtes en byggefond til realisering af alle vores ønsker mht. diverse faciliteter.

Allerede i 1982 indførtes en bådfond, så vi kunne spare op til at købe nogle nye både. Pengene blev skaffet, dels ved at medlemmerne oveni kontingentet betalte 10 kr. til fonden hver måned, dels ved overskud fra forskellige arrangementer (f.eks. Havnefest). I 1984 „slår vi os på flasken“ og samler tomme vinflasker, som vi får penge for, når de går til genbrug. Ca. 2.000 kr. om året giver dette. Så vi køber nogle nye både; to 2-åres og nogle scullere. Heriblandt en trim-sculler, klubbens første gig-båd, og finder med denne lidt mere robuste sculler løsningen på 7-er problemet - det antal roere, som ikke kan fordeles i hhv. en 2-åres og 4-åres. Men ellers bruger vi fortsat en masse tid og kræfter på at vedligeholde gammelt materiel. Dette foregår ved, at der laves faste bådehold, som tildeles én

båd at gøre i stand på et bestemt tidspunkt i løbet af vinteren, hvor der er gjort plads i værkstedet. Meget effektivt system!

Mht. indsatsen på kaproningsbanerne, så havde Roklubben Øresund stor succes i 80'erne. Vi havde nogle meget aktive langdistancekaproere, og mht. de korte distancer vandt vi Amagerregattaen hele 5 gange; nemlig i 1980, 1981, 1986, 1988 og 1989! Trofæet var et spejl i en tyk guldramme til ophængning i klubben. Efter en brand i B&W Roklub først i 80-erne blev spejlet afløst af en tung metalplade - som sjovt nok stadig kaldes „spejlet“, selvom det overhovedet ikke minder om et spejl.

Vi holder stadig Venskabs Match (VM) med Roklubben

SAS, og fra 1986 deltager Dragør Roklub også i VM. Vores indsats og resultater i VM er ikke noget at prale af. Endnu værre bliver det, når vi taler om vores egen klubkaproning og 10-km kap-roning. Det er næsten umuligt for rocheferne at skaffe roere, og i 1989 beslutter vi os for at ændre klubkaproningen til én eller anden form for hyggelege-pjatte-dag, som passer bedre til en „sportslig hyggeforening“.

Der er til gengæld gang i den daglige roning med 24.361 roede km i 1988. For at holde styr på tropperne, indføres en ny ro-protokol, hvor alle medlemmer får et nummer for at gøre kilometer-optællingen lettere, idet det er nemmere at tyde tal end håndskrevne navne. Vi er nu på vej ind i edb-alderen med

udarbejdelse af månedlige rostatistikker i regneark fremfor rochefens tidskrævende notater og regnestykker på et stykke papir!

Rostatistikker er nemlig blevet i vigtig ting, idet Kilometer-jægerklubben startes i 1988. Siden midt i 80-erne har man kæmpet for at øge roaktiviteten, så man ikke kun ror tirsdag, men også torsdag. Og ved at indføre et mindste antal kilometre for at være med i Kilometer-jægerklubben til 300 km på en sæson, får vi roerne mere på vandet. Idéen med Kilometer-jægerklubben er, at man sætter sig et mål for sæsonen, og betaler 1 kr. for hver kilometer, man ikke når. Det er noget, der appellerer til kassereren. Han ror ikke mere 10 km! Nej, han afdrager 10 km! Gælden inddrives til standstrygningen, og går ubeskåret til vin ad libitum. Det giver nogle forrygende fester, hvor medlemmerne møder op i galla! Men det giver også større aktivitet, flere roture og forlængelse af ro-sæsonen, idet de kilometerjægere, som gerne vil nå deres mål, tager initiativ til nogle ekstra ture sidst på sæsonen, som så alle andre roere får glæde af. Kilometer-jægerklubben er den eneste forening, jeg kender, hvor de medlemmer, som ikke gør til det, de har lovet, bliver hyldet!

Om Kilometer-jægerforeningen alene skal have æren for at få gang i torsdagsroningen, kan diskuteres. Måske var medlemmerne bare blevet mere aktive? Måske lod de sig lokke af det ekstra månedlige arrangement, der var om torsdagen i form af fiske-tur, dart-turnering og grill-aften? Eller måske skyldtes det større fremmøde simpelthen anskaffelsen af en micro-ovn i Tutten, så roerne hurtigt kunne varme sig et måltid mad efter roturen og spise sammen?

I 80'erne pågår ellers en livlig

Jørgen Kruse og Allan Elgaard med Amagerregatta-trofæet

diskussion om den daglige roning mht. på hvilket tidspunkt, man skal ro og med hvem. Folk beskyldes for at ro med de samme - at danne klikker, og at det er svært at komme ind i klubben for de nye medlemmer.

Men i de år gøres der også et stort arbejde for at forbedre integreringen af nye medlemmer. Begrebet Tandlæge-bog indføres i instruktionen, og det aftalesystem virker! Idéen er at stille krav til Kaninerne om at møde op to gange ugentligt og gennemføre instruktionen på en måneds tid, så Kaninerne lærer hinanden at kende og bliver banket sammen som et hold. Vi stiller med to instruktører hver instruktionsaften, og der undervises efter en stadiumplan, så instruktørerne følger det samme mønster, og det sikres, at Kaninerne lærer, hvad de skal. Efter indførelse af bådehals-system, skal de nye roere jo også lære at bære bådene med den korrekte løfteteknik, så de kan det, når de kommer til en fremmed klub uden lift og bådvogne.

Omkring os sker der det, at Saltholm fredes i 1984, så vi ikke mere kan overnatte i telte på øen. Nivå-grunden lukkes i 1985, og erstatningen herfor, Danske Studenters Roklub's hus i Nivå, futes af af nogle hærværksmænd Skt. Hans aften i 1989. Men intet er skidt, uden det er godt for noget. Manglen på de faste overnatningssteder til de traditionelle weekendture, åbner op for klubturene, hvor vi besøger forskellige roklubber og ser deres farvande.

I 1989 anskaffer vi en bådtrailer med plads til fire både, som yderligere giver nogle muligheder for at arrangere spændende klubture, hvor vi selv har bådene med. I Roklubben Øresund tager Janus Bendix initiativ til Roernes Farvand, en beskrivelse af samtlige danske

roklubbers farvande, så man let kan arrangere nogle langture. Bogen udkommer i 1988, og er senere blevet opdateret af DFfR's Motions & Turudvalg. Ja, den er sågar kommet på nettet på DFfR's hjemmeside www.roning.dk. I slutningen af 80'erne hører vi også første gang om Riviera-planen, som er bygningen af en halvø ud for Amager Strand til rekreative formål. Et græsrodsprojekt Roklubben Øresund har været med i siden, og som forventes at åbne her i august 2005. Til en forandring fra alle de sten-sætninger, vi har i vores lokal-farvand, bliver det helt spændende at få en sandø at ro rundt om.

Der kommer også mere gang i vinteraktiviteten. DFfR barsler med et reglement for vinter roning i 1986. Forudgående i 1983 typegodkender DFfR Stroke-vesten som redningsvest, som er et krav at have på, når man ror vinterroning. Vinterroning indføres i Roklubben Øresund i 1987, men bliver aldrig den helt store succes. I 1986 anskaffes det første primitive ro-ergometer, som fylder adskillige meter i længden pga. en svingarm og noget vægtmodstand i stedet for nuværende propel med vindmodstand. Uret på ergometret stammede fra cykling, så det viste, hvor mange

kilometre, man roede i timen (f.eks. 40 km/t!!!). Senere er der jo kommet langt bedre ro-ergometermodeller.

Til sidst skal det lige nævnes, at roklubberne på vores havn i 1979 og først i 80'erne havde noget, der hed Superstar-Cup - et PR-arrangement for sporten i Tårnby Kommune.

Idéen var, at idrætsfolk konkurrerer i de sportsgrene, de normalt ikke selv dyrker, dvs. søsportklubberne deltog ikke i kajakroning. Et år deltog Basketballklubben Amager, Tårnby Boldklub, Kastrup Boldklub, Atletikklubben Viking, Kastrup Kajakklub, Røse Kajakklub, og os. Der blev dystet i straffekast i basket, vægtløftning, fodbold-drible-konkurrence og stafet kajakroning. Og i pauserne var der underholdning af MK 31 i trampolinspring, eller Schäferhundeklubben gav opvisning med deres dygtige hunde. I 1982 regnede Superstar-Cupen væk, og arrangementet blev droppet.

Men vi må jo have haft mod på at arrangere den slags underholdende arrangementer med fremmed deltagelse, for i 1989 arrangerer vi vores først Rotriathlon for alle Danmarks roklubber m.fl. Her dystes i løb, cykling og roning.

Superstar-Cup

Klubbens historie 1990-2004

v/Lone Eske Hansen, Annemette Mahler, Birgit Falk Iven

1990 stod i jubilæets tegn. 60-års dagen blev fejret på dagen med reception. Gudskelov var gårdhaven overdækket for da formand Mogens og borgmester Thorkild Feldvoss skulle holde tale, åbnede Vor Herre sluserne. Den efterfølgende lørdag blev der holdt jubilæumsfest med alt hvad dertil hører. Det var også her at klubbens sangbog (gave fra „Sløjfen“) blev indviet. Sangbøgerne er blevet flittigt anvendt til festerne siden hen, selvom „anarkistisk sangforening“ ind imellem gør modstand.

Det var også i 1990 at Støtteforeningen „Kaninen“ så dagens lys, og på den stiftende generalforsamling blev flg. Bestyrelse valgt:
Formand: Iver Olsen „Danmark“, Næstformand: „Berits Jimmy“, Kasserer: „Schullerbulleren“, Medlem: „Elektriker Kaj“, Medlem: Claus „Km-jæger“, Suppleant: Henrik „Kagenasser“, Revisor: Hinsch „The road runner“ og Revisor suppleant: „Ro-triathlon“ Stig.

Der blev stadig spillet fodbold på græsplænen foran klubben, i Stroken kunne man således læse: „Der spilles de 4 første og den sidste søndag i hver måned“.

I efteråret skete der noget yderst usædvanligt, idet Hanne Vinther havde gemt en pils i sit skab så længe, at den blev for gammel og dermed udrikkelig!

Den 1. maj 1991 lukker vores naboer, Roklubben SAS. Der blev straks lavet en aftale om at give SAS en hjælpende åre. SAS fik deres egen klubaften i vores lokaler og mange fælles tiltag blev sat i gang. U-roerne slog sig sammen og fik en masse spændende oplevelser sammen. Der blev holdt SAS/Øresund

united fest og arrangeret fælles langture. Derfor er båndene den dag i dag meget stærke til Roklubben SAS.

På rosportens dag d. 25. maj deltog Roklubben Øresund i 24-timers roning på Peblinge søen, og udover at blive rundtosset vandt Øresund på god opførsel og sit ærlige sind. Konkurrenterne fra KR og DSR/Gefion blev begge diskvalificeret.

Til standerhejsningen 1992 ventede alle spændt på vores nye 4-årsers 7-bords kaproningsbåd. Desværre nåede den ikke at blive færdig hertil. På rosportens dag var båden klar og Arne Schultz Christensen og Hanne Vinther døbte den „Flinterenden II“

1992 var også året for nogle yderst opmærksomme kaniner. På en tur i lokalfarvandet spurgte en kanin, om det var hende, der var helt åndsvag, eller

om Farøbroen lå lige derovre!!?! De andre i båden kunne se kranen i Malmö...

Ved standerstrygningen 1992 blev alternativet til Km-jæger klubben etableret, det var Kg-jæger klubben. I løbet af vinteren gjaldte det om at tabe/tage de kilo på, man havde som mål. Således startede sæsonen 1993 for mange med vejning, før den udsøgte frokost ved standerhejsningen. Der var kontant afregning 10 kr. pr. halve kilo. Selv efter afslutningen på Kg-jæger klubben fandtes der dog stadig Øresundere, som var medlem af „Slipseklubben med buk.“

I 1993 fik redaktionen også et nyt og yderst velkomment medlem, det var Jesper Outzen, der med sine sjove, flotte og yderst aktuelle tegninger gik direkte i hjertet på roerne. De næste mange forsider i Stroken blev prydet med disse geniale

tegninger. Men det var ikke kun Stroken der nød godt af Jespers kreative talenter. Således fik vi også designet nye klub sweat shirts med Jespers tegninger på ryggen. Det var dog ikke alle der mente, at den kobolt blå farve var klubfarve, og mange diskussioner gik gennem klubstuen på medlemsmøderne. Et medlem foreslog at de skulle købes i flg. størrelser: L, XL, XXL og All around the world.

1994 var alle i topform ved standerhejsningen??!!

2 nye Concept II ro-ergometre blev indkøbt i januar og succesen var så stor, at der på medlemsaftener måtte restriktioner til. Man måtte kun ro i 20 min. af gangen, og man skulle skrive sig på en liste, når man mødte op. Selvfølgelig blev der også arrangeret klubkap-roning i ergometer, dog må det bemærkes, at Øresundere nok mest er til træning i ergometer, der var kun 8 roere tilmeldt, men kaproningen blev naturligvis afholdt alligevel.

Heller ikke det sædvanlige klubmesterskab havde efterhånden den store interesse, og derfor havde rochef Mette lavet et alternativ hertil:

„Klubpointjagtkaproning“. Et ro-orienteringsløb m. div. poster. Derfor kunne man i september måned se 20 roer klatre/ balancere med et glas vand i hånden gennem havemøbler, bådestativer mm., smide tøjet på stranden og afsynge nye vers til klubsangen. En succesfuld dag, hvor alle havde det sjovt.

I marts fik Øresunds tradition med et karneval sin renæssance. Der blev afholdt et Bad-taste party med grøn kartoffelmos, gryderet serveret i babypotten, „kokager“ regnbueis med colarand og skumfiduser. Der blev danset og sunget ihærdigt til Jodle Birges greatest og diverse gamle Grand Prix melodier.

For første og sidste gang blev der den 25. marts 1995 afholdt ergometer konkurrence mellem roklubberne på Amager samt idrætsforeningerne i Tårnby Kommune. 70 deltagere fra Roklubberne Ark, SAS og Øresund, samt et enkelt firmahold fra Novasol deltog. Ark vandt vandrepokalen, der endnu ikke er gået videre!

Klubben havde i 1995 65 års fødselsdag. Amagers roklub og B&W roklub var inviteret til boller og lagkage. Der var både dåb af viceborgmester Poul Feldvoss af kaproningsculler RYGGEN. Blandt gaverne kan nævnes 1. hold af styrmands-sæder fra Roklubben SAS.

Tårnby Kommunes 6. klasses elever havde fået tilbud om en prøverotur i deres gymnastik-time. Dette arrangement gav pote og ca. 17 „stjerner i svøb“ meldte sig som håbefulde roere. Der kom godt gang i ungdoms-afdelingen dette år.

En sladrehistorie fra året: Til Amagerregattaen mente styrmand Morten Søe, han lå på startlinien, når blot han holdt fast i startbøjen! At han derved flyttede startlinien 200m sydpå, spillede vel ingen rolle?

1996 begyndte rosæsonen med standerhejsning den 23. marts, herved undgik klubben at skulle udstede vinterroningstilladelse til flokken af øresundere, der vanen tro skulle på påskerotur til Berlin. Ingen kom på vandet den dag, havnen var frosset til, derfor kom den nye GIG-båd – Svaneklapperne – heller ikke ud på sin jomfrutur den dag. 1996 var året hvor Roklubben Øresunds støtteforening, Agterlinen blev stiftet 18. maj. I løbet af sommeren steg nogle af klubbens medlemmer til vejrs og fik i løbet af en hård arbejdsweekend udskiftet tagpappet på klubbens tag. Til trods for den store indskrænkning af vores rofarvand, på grund af Øresundsbron, nåede klubbens medlemmer at ro over 23.000 km inden standerstrygningen og vinterens aktiviteter tog over.

Stroken blev fra 1997 fremstillet ved hjælp af elektronisk tekstbehandlingsprogram. Det var Tårnby Bladets EDB-anlæg der blev benyttet.

Roklubben indførte en ny styrmandsret: Havnestyrmandsretten. Styrmandsretten blev indført for at udvide mulighederne for at ro i „lokalfarvandet“. Retten måtte dog senere blive trukket tilbage, da retten ikke kunne komme overens med roningens øvrige regler.

Ældreroerne gjorde deres indtog i roklubben. 23 „ældre sager“ havde meldt sig ind, blandt dem kan nævnes tidligere formand for roklubben Harry Jensen og tidligere rochef for roklubben Mogens Danbo.

Der blev deltaget i „Götaällv-Rodden“ med 1 „4-inriggare

herr“ og 1 „4-inriggare dam“. Løbet var på 20 km. Damerne blev nr. 7 ud af 9 og mændene blev nr. 3 (ud af hvor mange melder historien ikke noget om).

En sladrehistorie fra året: Der er kommet nyt byggeregulativ for området omkring Khb. lufthavn, der siger at max. højden på bygninger er 25 m. Det betyder, at Roklubben Øresunds bygninger nu max. kan blive 6 etager inkl. balkon.

1998 var året hvor bådehallen skulle have lov at sætte sig efter en gennemgribende understøtning inden dens mure bliver retableret og 3 nye porte isat.

Roklubben Øresund skulle selvfølgelig også være med til at ro langs den ny Storebæltsbro fra Korsør til Nyborg sammen men en masse andre roer. DFfR havde sat det hele i sving sørget for overnatningsmuligheder, sikkerhed til søs – alt var klappet og klart. Men ak – vejguderne kan man ikke altid regne med, det blæste så meget at det ikke på nogen måde ville være forsvarligt at ro tværs over Storebælt – i stedet roede vi op og ned langs kysten – for ro det skulle vi. 1998 var ligeledes året hvor nogle af klubbens medlemmer fik lyst til at holde roferie i udlandet. Et par stykker tog til

farve fra røde til blå baggrund. Dette skete i forbindelse med indkøbet af vores blå sweatshirts med hvidt tryk.

Flakfortet hørte endvidere fra 1999 under Københavns Kommune, roklubben mistede derfor forbindelsen og råderetten over det „våde“ rum på Flakfortet.

Ellers blev året brugt til at lade op til det forventelige meget begivenhedsrige år 2000.

En sladrehistorie fra året: Den længste ældre-roer, eller i hvert fald den ældre-roer der har roet mest: Rudy (en herre og gammel/tidligere Øresunds-

Campingaktivitet på Lefkas 1998

Det var også det år, at klubben blev ejere af et helt formidabelt musikanlæg, som kunne gøre enhver DJ misundelig. I løbet af forsommeren var klubben så heldige at vinde en helt ny 2-års inrigger fra KK-fonden. Båden blev døbt Margretheholm Sankt Hans aften. Det 1998 især vil blive husket for var nok åbningen af Storebæltsbroen.

Lefkas i Grækenland sammen med DFfR og prøvede hvordan det var at ro i 36-37grader C, andre var mere til det kolde nord og tog på klubferielangtur på Sognefjord i Norge.

Ud fra gennemgang af strokerne var 1999 et roligt ro-år. Noget der dog kunne få sindene lidt i kog var, da vores logo skiftede

roer) har roet 131 km! (Godt gået, red.) Årer med fut i, så er det Rudy.

2000 var et meget hektisk år for Roklubben Øresund, hvor der blev trukket store vekslere på klubbens medlemmer. Det år skulle klubben fejre 70 års fødselsdag, være vært for Amagerregatten og ikke mindst arrangere broroning i forbind-

else med indvielsen af Øresundsbroen den 1. juli. I mod-sætning til 1998 lykkedes det for 125 2-åres at krydse Øresund fra Roklubben Øresund og til Lernacken tur/retur. 10 dage efter var Roklubben Øresund igen i centrum, denne gang som fødselar. Mandag den 10. juli fyldte klubben 70 år, omkring 80 mennesker var mødt op for at fejre den gamle klub. Klubben fik mange gode gaver, men især en bør fremhæves og det var 20 magelige styrmandsæder – (gamle flysæder) fra Roklubben SAS. Efter veloverstået ferieture, havnefest mv. var tiden kommet til Amagerregatta – vi er gode til at stable et arrangement på benene og vi vinder nok også altid 3-halvleg, men vinde Amagerregattaen – nej det kan vi ikke. Resten af dette år gik med at puste ud og sige aldrig mere så mange arrangementer på et år.

En ny vinteraktivitet ser dagens lys i 2001: GP8. GP8 er en landsdækkende konkurrence i hold-ergometerroning. Konkurrencen afholdes hjemme i de enkelte klubber. Holdet skal bestå af 8 roere og der er 5 konkurrencer vinteren over, vist nok den 1. weekend i hver vintermåned. Resultaterne indrappor-teres efter konkurrence til DFfR, der efterfølgende viser landets resultater på deres hjemmeside. GP står i øvrigt for Grand Prix.

Mogens Jørgensen, Poul Jahn og Kurt Holm

Tutten har ikke mere noget fast Tut-udvalg. Bestyrelsen opsatte i stedet en liste på køkkendøren (den sidder der i øvrigt endnu), hvorpå man kan skrive sig, hvis man ønsker at beværte roklub-ens øvrige medlemmer. Systemet fungerede (og fungerer stadigvæk) godt.

Agterlinen (Roklubben Øresunds Støtteforening) bliver nedlagt ved en ekstraordinær generalforsamling den 8. marts 2001.

En sladrehistorie fra året: Hørt ved Tuttens ølskab fra en begejstret Mogens Jørgensen efter hans første tur i trim-sculler: Jeg ramte 2 bøjer.

I 2002 var det igen blevet tid til at døbe en ny båd i forbindelse med Standerhejsning. Den nye 4-åres inrigger blev døbt Kongedybet II af klubbens 50 års jubilar Kirsten Hansen. 2002 var året hvor Klabaute-ramdrøning så dagens lys – et måske ikke særligt heldigt valgt navn til en træskulptur som pr. robåd fragtes mellem roklub-berne Dragør og Øresund. Kort fortalt går det hele ud på at den enkelte klub så ofte som muligt skal fragte Klabaute-ramdrøning til den anden klub og så håbe på at der går rigtig mange dage inden han er retur igen. Hver overnatning koster 1 øl og den klub som har haft flest overnatninger betaler det af i antal øl til den årlige Klabaute-ramdrøningsfest.

I løbet af sommeren var der nogle roere som havde fået lyst til at se om Lock Ness uhyret kunne ro, og tog derfor på roferie til Skotland om Lock Ness uhyret kan ro – blev ikke opklaret. 2002 vil desværre blive husket for

det år hvor vores Poul Kjærsholm stole blev stjålet.

Roklubben beslutter i 2003, efter at have været en del af Havnefesten i 15-20 år, at takke nej til at tjene på salg af øl,

Klabaute-ramdrøning

vand, vin og cigaretter mv. i Kaninteltet.

Mette Grau blev i selskab med SAS-roere Nordisk mester ved et tilfælde - altså i færøske både – men et meget flot resultat.

En sladrehistorie fra året: Hvor gamle er Jeres ungdomsroere? Ja, den yngste er vel 40 år!

2004 vil især blive husket for 3 ting.

For det første blev tidspunktet for fællesroning tirsdag og torsdag blev ændret til kl. 18.00 på generalforsamling.

For det andet blev Roklubben Øresund online og fik sin egen hjemmeside

www.roklubbenoeresund.dk.

Men den sidste og største ændring i klubbens 74 årige historie var at Stroken ophørte med at udkomme som ægte blad sendt til medlemmerne.

På grund af betragtelig omkostninger i forbindelse med trykning og distribution blev det besluttet at Stroken fremover skulle være elektronisk, og at medlemmer og andre interesserede fremover selv skulle læse Stroken via klubbens hjemmeside.

Formænd igennem tiderne

C. A. Markers
1930-1935
1938-1940

Erwin Kernchen
1935-1936

Ervin Metzsch
1936-1938

Børge Tolstrup Hansen
1940-1946

Eigil Jensen
1946-1954

Jan P. Weichel
1954-1957

Harry Jensen
1957-1961

Jørgen P. Nielsen
1961-1963

Finn Mortensen
1963-1964

Freddy Thorsen
1964-1965

Finn Aa. Andersen
1965-1970

Kurt Strauss
1970-1971

Max Larsen
1971-1972

John Hansen
1972-1978

Mogens Rasmussen
1978-1982
1984-1990

Steen Christensen
1982-1984

Arne Petersen
1990-1993

Hanne Vinther
1993-2000

Jan Palm
2000-

Vort rofarvand og dets historie

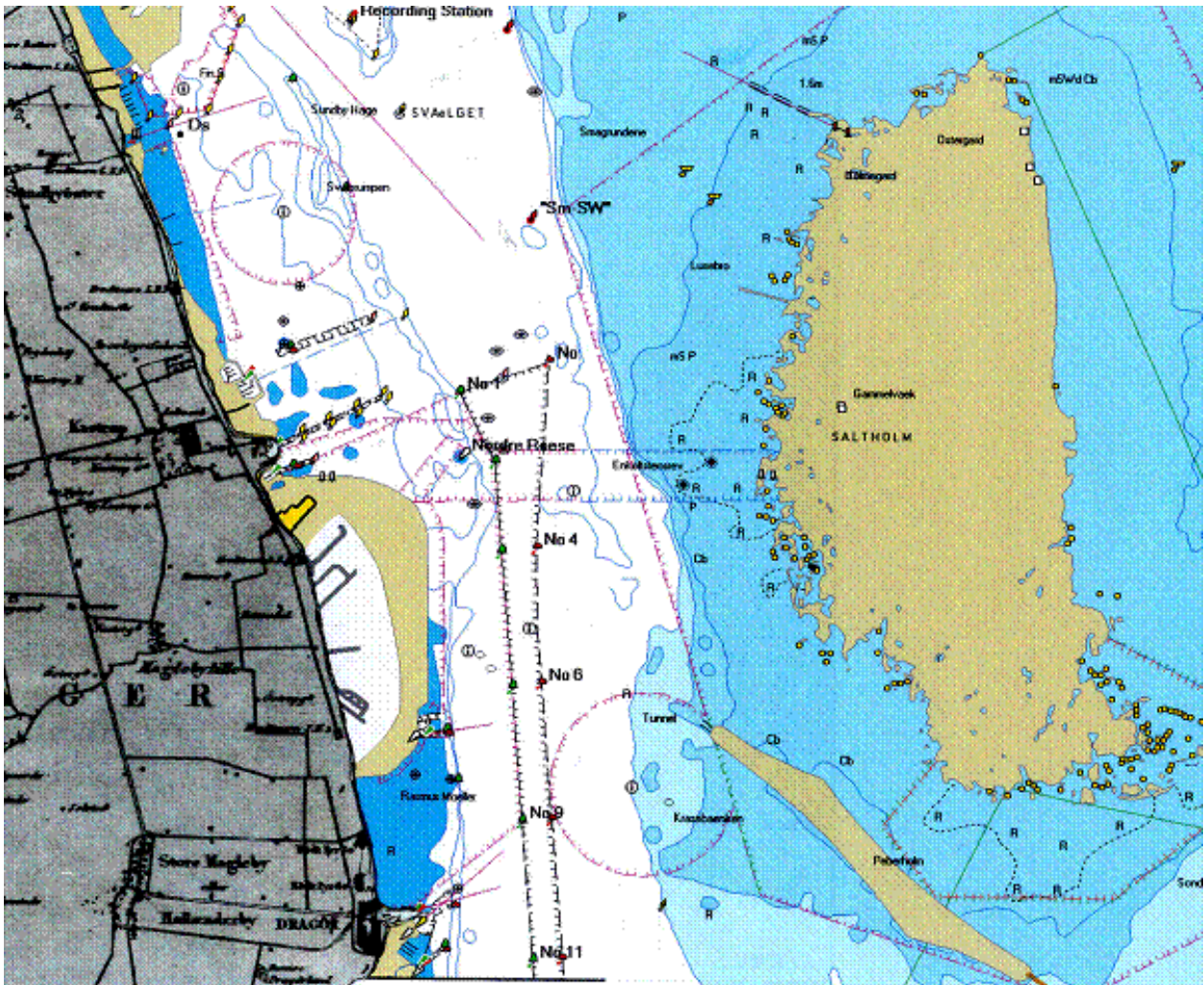
v/Arne Petersen

Jeg har haft tilknytning til havnen siden 1973 og har gennem årene været vidne til mange af de store forandringer, der er sket i vort rofarvand. I det følgende vil jeg forsøge at beskrive, hvilken indflydelse

subjektive indtryk af, hvad der har haft betydning for os, der færdes på Øresund.

Jeg var så heldig, at Dragør Lokalarkiv lå inde med et søkort fra omkring år 1900. Dette

skabt flere kvadratkilometer land ved diverse udfyldninger. Dette er særligt udtalt omkring lufthavnen, men også omkring de to nye lystbådehavne i Kastrup og Dragør er der indvundet betydelige

Billede sammensat af et gammelt kort fra omkring år 1900 og et moderne søkort marts 2004. Det gamle kort tilhører Dragør lokalarkiv.

disse forandringer har haft for os gennem tiden. Ved hjælp af historiske kilder er det lykkedes mig at skabe et vist overblik over tiden før min færden på Kastrup havn. Det følgende er dog ikke et komplet historisk værk over udviklingen – det er mere et

gamle kort har jeg „klistret“ oven på et søkort fra foråret 2004. På billedet er alt, hvad der dengang var vand erstattet med det nutidige søkort. Det gamle kort er fremhævet med mørkegrå. Som det ses er der

landområder. Den nye ø Peberholm, der er skudt op som sydvestlig nabo til Saltholm, blev skabt i forbindelse med etableringen af Øresundsforbindelsen. Øen fungerer som overgang mellem tunnel og bro.

Gammel tid

I dag er de eneste to kyststrækninger der har det oprindelig forløb, Dragør bugten og Amager strand efter „10øren“. Som det måske er de fleste bekendt, etableres der for tiden en fremskudt strandlinie ved Amager strand.

Luftfoto af lufthavnen fra omkring 2. verdenskrig, bemærk at lufthavnen endnu ikke er begyndt at brede sig ud i Øresund. Billedet tilhører Dragør lokalarkiv. Bemærk for øvrigt den lille landtange der skyder ud der hvor Dragør havn ligger i dag, det er et ør hvilket er forklaringen på at byen hedder Dragør

Indvinding af nyt land og anlæg af Kastrup havn og Kastrup strandpark

Lufthavnen begynder først at brede sig ud i vandet efter anden verdenskrig. Efter krigen, hvor der kommer gang i den civile luftfart, bliver der behov for at kunne servicere og vedligeholde fly i større stil. For at få plads begynder man at indvinde land i det område, hvor SAS i dag har hangarer. Det er begyndelsen til området, der i mange år gik under betegnelsen „bugten“ - et lavvandet område mellem vor havn og lufthavnsområdet, perfekt til nybegyndere, der skulle lære at ro sculler, kajak eller andet, hvor man er tilbøjelig til at forlade fartøjet utilsigtet.

Havnen som vi kender den i dag - eller rettere sagt kendte, idet det fine miljø omkring Kastrup Søbad ikke eksisterer længere - blev bygget i 1954. Havnen var i sin tid en fin lille lystbådehavn med 144 pladser.

Billede til højre er fra 1954 hvor vores havn bliver til. Billedet er taget af fotograf Viggo Iversen og tilhører Tårnby Kommunes Lokalhistoriske Samling.

Luftfoto til venstre er af lufthavnen fra 1950. Her ses det, at lufthavnen er begyndt at brede sig ud i havet, og er ved at danne "bugten".

På havnen var der også afsat plads til klubformål. I havnens storhedstid lå adskillige klubber - 2 kajak klubber, motoryacht klub, sejlkлуб, søspejdere og ikke mindst en roklub.

Kastrup Søbad med tilhørende grill og iskiosk lå i tilknytning til havnen - en oase, hvor man om sommeren skulle være heldig for at finde plads til sit håndklæde.

Den næste fase i indvinding af nyt land finder sted i den sydlige ende af lufthavnen. Dette anlægsarbejde sker løbende i årene 1972-78. I disse år havde vi en landkending kaldet røret. Røret var den pipeline, hvor sand i enorme mængder blev pumpet ind i opfyldning af land. Dette opfyldningsarbejde skabte Dragørbugten med kystlinie

mod syd som den foreligger i dag.

Undervejs i forløbet opstod der meget fine badestrande blandt andet Akapulco beach, som var et „hemmeligt“ rivieraområde med meget fin sandstrand, der blev benyttet flittigt af roere fra hele Amager. Desværre blev disse strande hurtigt erstattet af massive stensætninger med „Adgang forbudt“ skilte.

Et billede af stemningen på vor havn fra før verden gik af lave, det er taget engang i 70erne af Preben Jensen og tilhører Tårnby Kommunes Lokalhistoriske Samling.

Inden for mands minde

Området fra Kastrup industrihavn og helt hen til Amager strand, fungerede som losseplads helt frem til opførelsen af den nye lystbådehavn. I starten blev der dumpet industriaffald fra hele baglandet. De senere år indtil opførelsen, blev der kun afleveret brokker, byggeaffald og overskudsjord. At det var „rare sager“, der blev

gravet ned, ses i dag af, at der er et stort område i hjørnet mellem Søen og den nordlige del af Thorkilds bakker, som er afspærret, fordi jorden er så forurenet, at man ikke engang må lufte hunde på området.

Den nye lystbådehavn „Kastrup Strandpark“ er opført i to etaper. Første etape blev endelig påbegyndt i 1976 og blev indviet

i 1978. Havnen blev udvidet 10 år senere. Denne etape indvies i 1986. Jorden fra udgravningen af de to bassiner og andet overskudsjord fra Tårnby blev modeleret op i „jordskulpturer“, som det så smukt hed. I folkemunde har de to amfiteater lignende knolde altid heddet Thorkilds bakker efter den dengang siddende borgmester.

Billede fra 1986 der viser anden etape af den nye lystbådehavn umiddelbart før dæmningen brydes, og den nordlige del af det, der nu hedder Kastrup Strandpark, tages i brug (første etape blev bygget i 1977). Billedet tilhører Tårnby Kommunes Lokalhistoriske Samling.

For di Roklubben SAS og Roklubben Øresund lå så tæt på hinanden har, der gennem årene været et særligt forhold de to klubber imellem. Klubberne har samarbejdet om mange ting omkring roning og altid fungeret socialt godt sammen. I 1991 blev SAS midlertidigt husvild og må flytte, idet lufthavnen inddragede det areal, hvor SAS var bosiddende. Klubhuset blev revet ned og SAS var husvild i ca. et år, indtil klubben på favorable vilkår kunne overtage Roklubben DS med lokaler m.v. I den periode, hvor SAS var

husvild, tilbød Roklubben Øresund, at SAS kunne benytte Øresund's faciliteter. Jeg husker denne periode som en meget aktiv periode, hvor klubben hver eneste dag var fuld af liv. De i forvejen stærke bånd blev yderligere forstærket - bånd der består den dag i dag med et givtigt samarbejde om lån af både og fælles ture mm.

Samme år, den 23. marts 1991, underskriver den danske og svenske regering aftalen om en fast forbindelse over Øresund. De første arbejder med kyst til kyst forbindelsen begynder i

august 1995 med anlæggelse af øen, der siden har fået navnet Peberholm. Samtidig begynder arbejdet med landanlægget, der medfører at SAS-bugten fyldes op, Kastrup Søbad rives ned, og hele området fra vores havn og næsten ud til Nordre Røse afspærres som arbejdsområde. Vi skal således ganske langt til havs for at ro til Dragør, hvilket ikke altid er lige spændende, når vejret er dårligt. Som kompensation for dette udvider bestyrrelsen vort lokalfarvand mod nord til den gule bøjle i kraftværkshavnen.

I løbet af 1999 bliver tunnelarbejdet færdigt, og det bliver tilladt at færdes langs den nye stensætning, der strækker sig 1,5 kilometer ud i Øresund. Denne knold ud i vandet og tildækningen af sænketunnelen har forandret strømforholdene mærkbart. Til tider er der ganske kraftig strøm langs stensætningen - specielt hen over tunnelrøret hvor fiskebøjer sejler næsten ligeså stærkt som os.

„Øresundsbron“ indvies endeligt den 1. juli år 2000 – bemærk den officielle stavemåde, der er sammensat af svensk og dansk. I forbindelse med at lufthavnsrelateret industri skyder op på det nyindvundne område (Catering, Luftfragt, DSB's garageanlæg, mm.), etableres

Øresundsbron set fra Amagerværket.

der en halvoffentlig vej langs den gamle kystlinie. Der mangler til sidst kun et lille stykke vej for at kunne køre hele vejen til Dragør. Efter en del politisk snak om, hvem der skal betale det sidste lille stykke, åbnes der i 2003 for trafik hele vejen til Dragør.

Amager Strandpark

Siden midten af 80'erne har der været idéer fremme om at forbedre stranden og skabe et stort rekreativt strandområde ud for Amager strand.

Inspirationen er hentet fra Køgebugt-området, hvor der langs kysten fra Avedøre Holme og sydpå er skabt et fremskudt strandområde med indsøer og små havne. Omkring 1988 blev Rivieraudvalget nedsat.

Udvalget bestod af en lille gruppe mennesker – græsrodder fra blandt andet Roklubben Øresund. Udvalget har lavet et formidabelt lobbyarbejde resulterende i, at deres idéer blev indskrevet i Københavns kommuneplan i 1993, og på baggrund af en rapport fra Trafikministeriet fra 1996 og igen i 1997, for til sidst at blive endelig vedtaget i år 2000.

Det forbudte område omkring byggepladsen udfor Amager strand. Billedet er „sakset“ fra Amager Strandpark I/S's hjemmeside.

Arbejdet med indpumpning af sand starter i foråret 2004 og er nu et år efter ved at være slut.

Dette arbejde og endnu et anlægsarbejde ved benzinøen

Billedet, der er hentet fra Dragørfortets hjemmeside, viser fortet med „mormor stranden“ iskiosk mv.

forstyrrer igen vor færden i lokalområdet - arbejdet ved benzinøen endda i en sådan grad, at bestyrelsen må begrænse vort lokalområde til farvandet lige nord for Sundby havn.

I denne forbindelse vil jeg lige gøre opmærksom på et lille stykke glemt farvand, stykket forbi Dragørfortet hen til „mormor stranden“ lige syd for fortet. Denne oase kan nås ved at udvide vort lokalfarvand med ca. 1 km mod syd. Farvandet hen til dette sted byder ikke på nye udfordringer udover dem, vi

er vant til, udsejlingen fra Dragør havn og fra Dragør lystbådehavn skal passeres – hvilket er daglig rutine for Dragør roklub.

Diverse færgeforbindelser

Rofarvandet har indtil broens åbning været krydset af flere færgeforbindelser til bl.a. Sverige. De to klassiske forbindelser var Kastrup-Malmø og Dragør-Lindhamn, der blev besejlet med almindelige langsomme færger. Kastrup-Malmø ruten blev nedlagt i slutningen af 60erne, og efter et par forsøg med hurtigfærger til

Billede fra 1960 der viser Kastrup Malmø færgen på vej i havn. Billedet er taget af fotograf Viggo Iversen og tilhører Tårnby Kommunes Lokalhistoriske Samling.

Bornholm i 1988-90, har der ikke været rutetrafik fra den gamle havn.

Dragørfærgen krydsede jo som bekendt ikke vort rofarvand, men har altid været en del af horisonten på roturer til Dragør. Der har i tidernes løb været mere end en kanin, der var ved at havne i Sverige, når vedkommende fik besked på at styre på færgen.

I de seneste år har der været flere ruter fra lufthavnen til Malmø. Det startede 1985 med en såkaldt hover-craft - en larmende krydsning mellem en stor badering og et propelfly, der pisker hen over vandet i 5 centimers højde. På en vindstille sommeraften kunne den høres helt til de stoppede propellerne i Malmø. Den krydsede farvandet med en fart på op til 80 knob og stressede manganen en styrmand, der var på vej til at krydse dens opsejlingssliske. I sidevind var den totalt uberegnelig, og sejlede sidelæns for at holde sin kurs. Senere blev dette uhyre erstattet af almindelige katamaranfærger, ikke af hensyn til os, men simpelthen fordi de i stærk vind næsten blæste væk. Denne katamaranrute var den sidste færgerute, der krydsede vort farvand, og blev nedlagt kort tid efter Øresundsforbindelsens indvielse.

Fredninger, forbudt-områder mm.

Der er jo ingen tvivl om, at Saltholm er et unikt område, hvilket også vi som roklub har haft megen glæde af. Gennem årene har det været en tilbagevendende tradition at ro til Saltholm og overnatte i telt. Men Saltholm er et af vore vigtige vådområder (som nogle har opserveret ved i nattens løb at finde sit telt slået op på 20 cm vand). Derfor er der også andre foreninger, der har kig på denne plet natur. Iblandt dem er Dansk Ornitologisk Forening, den mest

magtfulde organisation, når det drejer sig om at få fredninger i stand. Det lykkedes i 1983 at få Saltholm fredet, således at færdsel og overnatning blev besværliggjort. Nu er det kun praktisk muligt at færdes mellem havnen og kroen, og overnatninger kan ikke finde sted uden særlig tilladelse.

Den gældende bekendtgørelse om fredninger af Saltholm fra 1993 er udvidet i forhold til den første. Den nyt bekendtgørelse begrænser også færdsel i den del af det lavvandede område, der kaldes „Svaneklapperne“ syd for øen - dette af hensyn til sæler - en sæl har nu aldrig været bange for en robåd snarere nysgerrig!

Ved den nuværende fredning skal der „kun“ passeres 30 meter forbudt område ved sejlad mellem Peberholm og Saltholm. I praksis har dette i mange år været tolket som, at vi kan gå denne vej i læ af øerne. Fremover bliver denne mulighed formentlig lukket, da der i følge oplæg til nye fredninger (har været i høring i efteråret 1994) vil blive lukket for sejlads i farvandet mellem øerne. Det er nu af hensynet til sjældne dværgterner. Erhvervsfiskere, jægere og formentlig ornitologer er ifølge oplægget fritaget for disse bestemmelser!?

Lufthavnen blev i 1987 indhegnet. Der blev indført en 150 meters „forbudt zone“ langs stensætningen af hensyn til lufthavnens sikkerhed. Denne zone blev frem til byggeriet af Øresundsforbindelsens start i 1995 meget nidkært bevogtet, og flere kajakroere blev politianmeldt. Øresund opnåede ikke at blive meldt til politiet, men fik dog mange ukvemsord med på vejen af megafon-bevæbnede sikkerhedsfolk.

Vandmiljøet

Hele kyststrækningen fra Sundby Havn til og med Dragør Sydstrand er i dag blåflag-

strand, hvilket er bemærkelsesværdigt taget i betragtning af, at strækningen ligger ved så tæt befolkede områder. Det har bestemt heller ikke altid været sådan. Da jeg startede med at ro undrede det mig, at der ikke var sandorme på bunden som man så ved de fleste andre danske strande. Det manglende liv på bunden skyldtes netop udledning af næsten urensset spildevand fra by og industri. I sen-70'erne var vandet til tider ikke særlig lækkert, hvilket også var tilfældet ved de fleste andre storbyer. Den meget udskældte vandmiljøplan I fra 1987, der fokuserede på byernes udledning af næringssalte (kvælstof fra toiletter) og diverse ulækkelheder, førte til store udvidelser af renseanlæggene omkring os. Renseanlægget Lynetten udvidede f.eks. sit areal til mere end det 3 dobbelte for at leve op til de krav der blev stillet. Trods store vanskeligheder i startfasen lever det nu også op til plan II (fosfor fra vaskemidler og gylletanke) der blev vedtaget i 1998. Disse store investeringer har klart båret frugt, hvilket ses på, at bunddyrene er vendt tilbage. Hvis man ser efter, er der nu masser af bl.a. sandorme og krabber.

Vi er nu i 2004 oppe på plan III, der primært fokuserer på landbrugets udledning af gødningsrester. Denne plan vil forhåbentlig få de tilbagevendende iltsvind i de indre danske farvande til at blive sjældnere.

Flakfortet

Flakfortet er sammen med Middelgrund, Trekroner og Dragørfortet opført i starten af 1900 tallet

Dragørfortet blev indviet som et af de sidste i 1916). De blev bygget som et led i Københavns forsvar. Men da de var lang tid under vejs var de faktisk forældede som forsvarsværker allerede kort tid efter indvielse. De fremstår i dag som grønne

Billede af Flakfortet bygget i den første del af 1900 tallet set fra syd billedet er hentet fra fortets hjemmeside.

oaser, der bliver benyttet til rekreative formål. I 1980 fik vi tildelt et lokale i kasamaterne på Flakfortet mod en symbolsk betaling. (Lokalet skulle Øresund selv sætte i stand). Dette lokale var meget fugtigt og blev ikke benyttet særligt meget. I 1987 fik vi et andet og bedre lokale. Dette lokale lå i den sydlige ende af fortet og var efter istandsættelse et udmærket lokale der kunne huse ca. 20 roere. Lokalet blev i en årrække benyttet flittigt af os og andre roklubber i københavns-kredsen. På et tidspunkt skete der en ændring i ejerkredsen af Flakfortet. Dette førte til prisstigning på lokalets leje til et niveau, der ikke kunne bæres af Øresund alene. Da hverken kredsen eller andre klubber ønskede at bidrage blev lokalet opsagt i 1995.

Fremtidige projekter

Tårnby kommune er i færd med at skabe en fin badestrand med tilhørende badeanstalt, i området mellem den nye lystbådehavn og afslutningen på rivieraområdet ud for 5-øen. Tårnby trak sig fra det store projekt og valgte at gå selv – det var noget med et hul til en metro. Af de foreliggende planer, og det der allerede står færdigt, ser det ud til, at de får skabt en ganske fin overgang mellem Tårnbys eget projekt og Amager Strandpark, således at det kommer til at fremstå som een helhed, alle kan være tilfredse med.

Man forventer at være færdige med sandbygning af Amager Strandpark i løbet af sommeren

2005 med officiel indvielse af øen til august. Derefter er det planen, at øen skal have lov at sætte sig frem til foråret 2006, hvorefter projektet vil blive færdiggjort og afleveret til publikum samme efterår. Badeanstalten Amager Helgoland bliver også genopført.

De nødvendige midler er netop blevet bevilget, således at det kan komme til at fremstå som det gamle, der blev revet ned i foråret 2004.

Ved Sundby Havn er der blevet opført et søkulturhus, som det er meningen skal danne ramme om forskellige søsportslige aktiviteter. Der har været en del problemer i opstartsfasen. Det er meningen, at huset skal være bemandet af en slags bestyrer, der skal medvirke til at udvikle aktiviteterne i og omkring huset. Det har indtil nu ikke været muligt at finde de rigtige personer i dette samspil, men der er bygget et flot hus - rammerne er i orden, så må man håbe at aktiviteterne kommer til at fungere.

Drømmen om Iido de Amager.

Materielforvalteren har ordet

v/ Mogens Jørgensen

For at man overhovedet kan kalde sig en roklub, kræver det et minimum af tre ting:

1. Nogle medlemmer til at give klubben liv
2. Et hjemsted/klubhus ved vandet, til at danne rammen om aktiviteterne
3. Nogle robåde/materiel, til at dyrke og udøve rosporten på vandet

Når „Roklubben Øresund“ kan fejre sit 75 års jubilæum i år, den 10. juli, så er det bl.a. fordi klubben igennem denne periode har formået at opretholde disse tre ingredienser i et levedygtigt miljø, som vi medlemmer kan glæde os over i dag.

Ovennævnte ingredienser hænger selvfølgelig ikke sammen uden „betalingsmidler“, men ved hjælp af engagerede og flittige medlemmer og bestyrelser, samt ikke mindst velvillige Offentlige myndigheder, Erhvervslivet og mange generøse Fonde, har roklubber i Danmark gennem tiderne formået at klare skærene på trods af store investeringer i materiel og bygninger.

Som relativ grøn roer, i „Øresund“ sammenhæng – årgang 1999, er mine „materieloplevelser“ naturligvis af nyere dato, og med tiltrædelse som materielforvalter i februar 2002 (uden kampvalg) blev jeg da også lovet al mulig støtte fra mine forgængere (ingen nævnt, ingen glemt), til at videreføre den høje standard af bådparken, som vi alle nyder godt af.

Mine forgængeres tilsagn er til fulde blevet indfriet. Derudover har roklubben bekostet to moduler, „DFfR-materialelære“, på mine manglende færdigheder. Endvidere har vi helt ideelle opvarmede værkstedsforhold, hvor vi vinteren igennem kan gennemgå og vedligeholde vores bådpark, efter en fastlagt plan.

Dette skal vi virkelig skønne på, da ikke mange klubber af vores størrelse har sådanne faciliteter.

Efter tre vintersæsoners forløb er det også blevet til nogle erfaringer rigere - på godt og ondt. Det er selvfølgelig beklageligt når der sker skader, men på den anden side, er det også et tegn på at materiellet bliver brugt. „Hellere komme galt af sted, end slet ikke at komme af sted“, kan man sige med en god portion alvor, og forhåbentligt bliver vi alle klogere og mere erfarne når vi har haft en skade, så vi ikke gentager den. Der har da også været god brug for de tilegnede tricks vi fik på kurserne, som i sidste ende har sparet roklubben for mange penge. Nogen af de „spændende“ opgaver har været at udskifte/tilpasse bordsektioner i klædningen og dampbøje asketræssvøb, for siden at samle delene med kobbersøm og skiver, der skulle nittes eller veines før det kunne få den endelige gang lak.

Selvom vi passer godt på vores både og de holder længe, har vi da heldigvis også med jævne mellemrum fået nye både, som altid er en stor begivenhed i en roklub. Ved vores netop startede jubilæumssæson kunne vi taknemmelige og stolte døbe en ny 2-åres inrigger, fremstillet i glasfiber. Dette materiale forventer vi, er mere robust og mindre vedligeholdelseskrævende end de øvrige træbåde, som med alderen og brug, nemmere får revner og utætheder.

Det har i øvrigt været en stor fornøjelse, at på kun tre år at skulle modtage, to helt nye både til roklubben, da vi også til standerhejsningen i 2002, modtog en ny 4-åres inrigger i træ.

Takket være fremsynethed af tidligere bestyrelser, findes der i dag en meget udførlig liste (*findes sidst i dette skrift*) over klubbens bådpark, som er registreret tilbage til 1945, hvor den første båd på listen, en 2-åres inrigger, navngivet „C.A.“, er blevet erhvervet for 1.800 kr.. For de fleste bådes vedkommende, er der samtidig en registrering af, hvilken skæbne de senere oplevede, og den førnævnte „C.A.“ endte således på Skt. Hans bålet i 1966.

Et godt eksempel på mine forgængeres ihærdige indsats, finder vi på listens fjerde båd – „Øresund“, som er en 4-åres inrigger fra 1948, der blev erhvervet for 2.680 kr.. Denne båd er stadig i aktiv tjeneste, og er i særdeles god stand efter en gennemgribende renovering i 2000-2001. Båden er en decideret kaproningsbåd og har deltaget ved mangen en „Amagerregatta“.

Listen over vores både afslører også, at vi gennem årene overvejende har haft, og stadig har overtal af inriggere i bådhallen, og tilsvarende få outriggede både, hvilket afspejler vores placering ved det åbne Øresund, som i høj grad begrænser brugsmuligheden for outriggere. Disponeringen af både er en afvejet tilpasning mellem vores lokale rofarvand og vores medlemmers interesse, som overvejende er til „Motions- & Turroning“. Mange af bådene opfylder også kravene til Langtursreglementet og bliver hyppigt brugt til ture udover vores lokale rofarvand, samt til andre fjerntliggende farvande, hvortil de må transporteres på bådtrailer. Vores både har i de senere år kløvet fremmed vand så spændende steder som; dybe fjorde i Norge og på den

højtliggende Gardasø i de Italienske Alper.

Roklubben Øresund's flåde består i jubilæumsåret af i alt 22 både, fordelt som følgende:

7 stk. 2-åres inriggere
6 stk. 4-åres inriggere
1 stk. Gig 2er
6 stk. single scullere
1 stk. dobbelt sculler
1 stk. trim sculler.

Denne fordeling betyder vi max. kan tilbyde 63 sæder/personer med vores bådpark, som ved hjælp af 60 årer kan komme på vandet – på én gang.

Det kan godt være der ville blive trængsel på bådebroen, og i den lille havn, samt at rochef og materialeforvalter ville få en travl aften, hvis det skete.

Med min påstand om, at vore både er, næstefter medlemmerne, et af vores vigtigste aktiver, som det er alle medlemmers fornemmeste pligt, at værne om og passe godt på, vil jeg slutte mit lille jubilæums indlæg og ønske roklubben Øresund en rigtig god sæson 2005 og mange flere af samme slags fremover.

Instruktion i Roklubben Øresund

v/Ingolf W. Pedersen

Her er resultatet af 75 års rafinering af instruktionen i Roklubben Øresund. Fra at kaninerne bare blev anbragt i en robåd og sendt til havs med en instruktør uden forudgående information til et detaljeret uddannelsesforløb med sikkerhed i top.

I enhver roklub er der en vis afgang og tilgang af medlemmer, og det er vigtigt, at klubben har nogle dygtige veluddannede instruktører, som kan oplære nye roere.

Her lægger Roklubben Øresund vægt på:

- at sikkerheden altid skal være helt i top,
- at man kan svømme mindst 300 meter,
- at det skal være rart at ro og at komme i klubben,
- at roeren altid kan sige fra, hvis hun/han føler sig usikker eller bliver træt under roturen,
- at roeren lærer at ro, således at hun/han undgår skader,
- at roeren lærer, hvordan man opfører sig på vandet, og hvordan man beskytter både, årer og andet,
- at alle bestræber sig på at være med til at skabe en rar og behagelig atmosfære.

De sidste år har interesserede kunne skrive sig op hos rochefen (og senest tilmelde sig via hjemmesiden) til instruktion i maj måned. Derefter har

klubben sammensat hold på ca. 12 nye roere, som følges ad igennem alle stadierne, idet klubben beder kaninerne afse tid til 2 gange ugentlig instruktion i en måned og forud at betale et éngangbeløb for instruktionen. Ved at stille krav til de nye roere om fremmøde og betaling samt at have en uddannelsesplan klar opnår man, at kaninerne følges ad, dvs. roere på stadium 3 ikke bliver sat tilbage i uddannelsesforløbet, ved at de lige pludselig kommer ud i en båd med en roer på stadium 1. Nej, alle kaninerne i båden er på stadium 3, hvor man har lært rotaget og kan begynde at kunne få glid i båden samt ro lidt længere distancer. Samtidig skabes et stærkt sammenhold blandt de nye roere.

Der er mange forskellige instruktører, som hver har deres måde at instruere på, selvom de naturligvis underviser efter de retningslinier (stadiumplan), som er aftalt i klubben. Og når man tilstræber at have to instruktører i f.eks. en 4-åres, så opnås „dobbelt beskydning“. Det, den ene instruktør ikke kan forklare en kanin, det kan den anden instruktør.

Klubbens motto er „fra vugge til krukke“. Bortset fra, at man skal være en vis størrelse for at kunne håndtere en åre - og i den

modsatte ende være i stand til at komme i og ud af båden på en forsvarlig måde - så er alle velkomne, hvis helbredet tillader det.

Når et hold af nye roere er blevet frigivet (så de kan komme på vandet uden instruktør), bliver de bedt om at fortælle, hvordan de har opfattet instruktionen samt komme med ris og ros, så instruktørerne kan lære deraf. Det er vigtigt altid at være åben for kritik og nye idéer.

På den måde forbedres instruktionen hele tiden. Den nyeste udviklingen indenfor instruktionen er, at der nu indgår 2 nye elementer; nemlig ro-ergometer uden åre og vandkontakt i klubstuen samt romaskine „Godt Begyndt“ med åre og vandkontakt på ponton.

Ved de første 2 lektioner opdeles de nye roere i 3 grupper, hvor man roterer mellem:

1) Ergometer roning

Instruktøren viser, hvordan rotaget skal være, samt hvordan man skal indøve den korrekte måde at ro på og dermed undgå skader.

Mange nye roere bliver forbavsedede, når de hører, at det er lår-musklerne, man bruger mest; nemlig til „at stemme fra med“, og at armene kun benyttes, når åren skal i og ud af vandet. Ved

en langsom fremkørsel på sædet bevares bådens fremdrift i vandet, og roeren kan få en lille pause.

Alle nye skal derefter øve sig i ergometeret, hvor uret ubønhørligt viser indsatsen - eller manglen på samme?! Når roeren har lært teknikken, prøver kaninerne at „ro“ 300 meter på tid i ergometeret. Næste gang gentages øvelsen, og her er altid sket en klar forbedring i tiden for de roede 300 meter. Kaninerne oplever en succes!

2) Romaskine

For at lære at ro og skodde (samt alle øvrige kommandoer) korrekt, kommer kaninerne i en romaskine. Nogle meget initiativrige personer i Roklubben Øresund har opfundet en romaskine, som kan stå på pontonen.

Den hedder „Godt Begyndt“, og der er plads til 2 personer.

Hanne Vinther og Kurt Holm instruere 2 kaniner i "Godt begyndt"

Ligesom i en båd er der 2 rulle-sæder, og årer som går ud i vandet. Instruktøren kan så stå foran eller ved siden og under-vise de nye i, hvordan rotaget og skoddetaget skal foretages, og samtidig forklares alle komman-doer. I romaskine og ergometer

er det meget nemmere at se og rette fejl, frem for i en båd, hvor man ikke kan se roerne fra siden.

3) Materialeleære/Sikkerhed

Instruktøren fremviser de forskellige bådtyper og derefter en 2-er eller en 4-er inrigger mere detaljeret.

De nye lærer, hvordan båden er bygget op, og hvor man må træde - og især hvor man ikke må træde for at undgå skader på båden, hvordan båden skal behandles på vand og land. Roerne skal lære om de forskellige åre-typer, og hvordan man skal behandle årerne (bladet fremefter når man går, åren lægges på pontonen med buen opad, så bladet ikke ridses, samt at åren ikke må bruges til at skubbe af med fra en ponton eller mole. Det er jo os selv, som skal male ridsede årene - og det gider vi ikke mere en højst nødvendigt).

Angående sikkerhed forklares, at der skal være en lokalstyrmand ombord inden for lokalfarvandet, og en langturstyrmand ombord hvis turen overskrider lokalfarvandet.

Instruktøren vil også nævne de vandtætte skot for og agter, at

man altid skal sørge for at bundpropperne er sat i, at der er båds-hage, øsekar, klubstander (og flag ved langture), fangliner og redningsveste til alle, før båden sættes i vandet.

Endvidere skal turen indskrives i roprotokollen, og hvis der skulle ske skader, skal man straks, når man kommer hjem til klubben, notere skader i ankeprotokollen. Det skal gøres helt klart, at enhver roer kan forlange, at båden skal ro ind til land eller hjem, hvis man er urolig for vejret, træt eller af andre årsager.

På vandet

De nye roer får ved de første 2 lektioner udleveret en liste over kommandoer, som skal læres udenad snarest muligt. Disse kommandoer bruges af alle roklubber i Danmark, og er alle korte og præcise. De fleste er delt op med en indledning f.eks. „til roning klar“ og en kommando „ro væk“, således at roerne kan være klar, når kommandoen kommer. Af hensyn til sikkerheden er der *én* kaptajn ombord, og roerne skal udføre kommandoerne uden tøven, da de sidder med ryggen til og ikke kan se, hvad der sker foran.

Ud over at indøve rotaget, skal de nye med det samme lære at stoppe båden ved komman-doerne „det er vel“, „sæt i“ og „sæt hårdt i“ (og derefter „skod væk“, hvis det er nødvendigt).

Ved stadium 3 og efterfølgende lektioner skal de nye roere på vandet og indøve rotag, manøvrer og kommandoer.

Efterhånden lærer de nye roere at slappe af og nyde turen. Enhver roer kan sige „det er vel“, hvis der er noget som skal ordnes.

Instruktøren holder hele tiden øje med, at roningen foregår i et fornuftigt tempo, at alle ror i takt og følger „stroken“ - og især at der køres langsomt frem på

sædet for ikke at bremse bådens fart.

Ingen må bruge armene til ryk med åren, da det kun giver uro i båden og kan medføre skader på ryg og arme. Endvidere skal håndleddene holdes strakte for at undgå skader.

Roerne skal lære at skifte plads i båden, og de skal også lære at styre båden.

Instruktøren forklarer om roforholdene i lokalområdet, og især om de steder hvor styrmanden skal passe særligt på som ved havneindløb, store sten og lavt vand. Roerne skal lære at styre 45 grader med/mod bølger og forstå hvad vind, bølger og strøm betyder for bådens afdrift. Hvis det blæser op, skal man hurtigst muligt søge til land.

I løbet af instruktionstimerne lærer man det grundlæggende.

Instruktionen afsluttes med en længere dagstur til f.eks. Saltholm, Dragør sydstrand eller Havnen, hvor alle kommandoer gennemgås en sidste gang, og man opnår lidt ro-rutine og udholdenhed. Når instruktørerne er tilfredse, bliver „kaninen“ frigivet til at ro med de andre i klubben. Udover instruktionen kræver det en hel del roture, før man rigtigt lærer at ro uden at tænke på, hvordan rotaget udføres. Der vil altid være nogen som „ved bedre“, men som måske skulle gribe i egen barm, da de også selv har noget at lære!

Senere på rosæsonen afholdes kanindåb af Kong Neptun, og i efteråret er der gerne en weekend tur med overnatning, hvor de nye roere har mulighed for at blive introduceret til langtursroning, hvor der ros i fremmede

farvande og hygges sammen med klubbens andre medlemmer.

Generelt

I løbet af instruktionen hører de nye om Dansk Forening for Rosport og de aktiviteter, der er der, klubbens forskellige aktiviteter så som Sved-på-panden-roning, Amagerregatta, weekendture og andre roture samt ergometer roning, løb og power walks om vinteren.

Der er også fester og bådklarering om vinteren, forårsrennøring og andre jobs for at kunne holde klubben i gang.

Der er mulighed for spisning om tirsdagen og grill om torsdagen, men vigtigst af alt er, at alle hjælper med til at sørge for, at der hersker en rar og hyggelig omgangstone i klubben.

Old-boys aktiviteter i 80'erne

v/Palle Rivold

Det startede i begyndelsen af 80'erne, da Leif Jönsson havde lyst til at se lidt mere end bare vores lokal farvand. Han samlede et hold med Allan Elgaard og Palle Rivold, som så skulle ud til langdistance kaproning-erne i det ganske land.

Vi debuterede ved et arrangement afholdt af Københavns Roklub, kaldet Port of Copenhagen. Det var en enkel kaproning ud af en hel serie, der blev holdt rundt om i landet, og i øvrigt stadig afvikles. En god debut fik vi derinde og det gav

lyst til mere. Snart begyndte vi at træne mere seriøst, der blev lavet tidsskemaer for skiftene i båden, og efterhånden begyndte vi at blande os i toppen med de bedste hold fra Fredericia og Roskilde. Meget hurtigt var vi heldige med at få nogle gode trofaste supportere med på turene, der var jo fest bagefter! En af de første, som også blev vores sponsor, sådan en måtte vi jo have, blev klubbens legendariske kaproningstræner og styrmand John Hansen. Han fulgte os i tykt og tyndt til disse kaproninger, lige meget om det var til Humlebæk eller Ringkøbing.

På daværende tidspunkt begyndte triathlon-dillen at brede sig, og roklubberne begyndte også at arrangere disse stævner, her fravalgte man blot svømning og erstattede den med roning, og bibeholdt løb og cykling. En sådan udfordring

Palle Rivold, Leif Jönsson og Allan Elgaard

var fuldstændig umuligt at sige nej til, så af sted gik det til disse begivenheder både i Fredericia og Københavns Roklub. Efter at have fået lidt erfaring med det organisatoriske kastede klubben sig ud i to vellykkede triatlon-konkurrencer. Til disse triatlon-konkurrencer, var der blevet barslet et Oldboys hold til, idet Jan Hellesøe, Steen Christensen og Erik Hinsch havde fået de samme lyster. Vi blande os lidt på kryds og tværs sådan rent holdmæssigt. En af de ture jeg husker bedst, som også var den værste, var en triatlon i Fredericia, hvor vejrets ingredienser var regn, blæst og kulde. Først løb på Fredericias volde, så cykling hvor arrangørerne også

havde fundet en masse bakker, og så til sidst en rotur i et vejr, der lænede sig op af et roforbud. På denne tur var jeg sammen med Steen Christensen og Erik Hinsch, og deres humør var guld på denne tur. Vi gennemførte alle 3 med en god oplevelse i den fremtidige bagage.

Andre motionsmæssige udfordringer vi også måtte prøve var at deltage i cykelløbet „Sjælland Rundt“, en lille rask sag på 320 km. Her var Oldboys afdelingen suppleret med et par seniorer, som vi dog ret hurtigt lod smutte af sted i deres ungdommelige kådhed, de kom vist i mål „noget“ før os. Også på disse cykelture var John

Hansen med os, det til trods meget af løbet foregik om natten. Han kørte med som følgebil og uddelte tørt tøj og mental støtte ved depoterne.

Efterhånden som årene gik begyndte nogle af os at få familie og børn andre blev bare trætte, så det begyndte at tynde ud i deltagerne.

Eneste rigtige fortsættende var Allan Elgaard som fandt nye deltagere og fortsatte aktiviteterne med at deltage i Karlebo Maraton. En kaproning på 42 sømil, det er vist en tur der vil noget. Det utrolige er, at han er den ældste af os og stadig den mest aktive.

Sved-På-Panden-roning

v/Hanne Vinther

Mette Grau og Lena Juhl

„Når det er en præmie, vi har vundet i en ro-konkurrence, MÅ det have noget med roning at gøre! Vi skal bare finde ud af, hvad det skal bruges til!“ kom det fra Mette Grau, efter old-girls-holdet i 1994 havde vundet en 3. plads i den første Sved-På-Panden-Roning i Københavns-kredsens regi - en langdistance-kaproning på 10 km.

Så det kan nok være at roere - og især dommere - gloede, da

Mette, Lena og jeg det efterfølgende år roede til første start i Sved-På-Panden roning iført cykelhjelme fra Falck. Det var første generation af cykelhjelme, dvs. nogle kæmpe hvide flamingo-ting, som børn kunne udstyre med sølv Asterix-vinger og orange Falck-mærkater - og det havde vi naturligvis gjort! Vi var yndige, var vi!

Ja, sådan startede kredsens langdistancekaproning - stille og

roligt. Ca. 10 hold deltog. Man startede ved kajakklubben Palo nord for Hellerup og vendte ud for Tårnbæk - et eller andet tilfældigt sted, afhængig af om der var modvind, og hvor trætholdet var. Man vandt ved at forbedre sin tid mest i løbet af sæsonen. Resultaterne blev fremsendt pr. post i løbet af 14 dage.

I dag er der 25-30 hold med, og reglerne er blevet væsentligt strammet op og beskrevet i detaljer i Den Røde Mappe, som er en oversigt over årets aktiviteter i Kredsen. Nu ros der også efter handicappoints, som gives efter alder og køn, dvs. jo yngre man er, jo hurtigere skal man ro for at slå de såkaldte „superrænedede oldinge“. Tiderne er angivet med 4 decimaler, og der er ud-lagt vendebøjer både ved Ro-klubben SAS i Havnen og ved Hellerup, hvor langdistance-kaproningen nu foregår 4 gange hvert sted. Resultaterne kan ses på Kredsen's hjemmeside dagen efter.

Roerne gør sig klar til SPP

Holdene er også blevet væsentlig mere skrappe! Roerne har dropet at ro taktisk, som de gjorde før, hvor de lagde ud med en svag tid, og derefter så let som ingenting forbedrede sig fra gang til gang og dermed vandt konkurrencen om forbedringspoints.

Nu bliver der gået til makronerne for at ro op til sit handicap, og alle får helt sikkert sved på

panden. De dage, hvor styrmanden kunne drikke te og spise ferskner, mens hun sad på styrmandssædet, er forbi! - Og det er sådan set OK med de svedige og tørstige roere, idet lyden af en saftig fersken er ubærlig, når man sidder og ror

og ved, at der er 10 minutter til næste skift/drikketår. Fra at deltage med 2 hold (7 roere) i 1994, deltog Roklubben Øresund i 2004 med 5 hold (21 roere). Så Sved-På-Panden-Roning må siges at være en succes!

SPP i Københavns Havn

En tur til Dragør med Kastrup Dameroklub

v/Elly Jørgensen

Vi var 5 piger, der en lørdag aften besluttede at tage en tur til Dragør. Vi spiste lidt mad i klubben, inden vi riggede båden til. Vores fine kjoler blev lagt forsigtigt ned i skottet, og derefter roede vi mod Dragør.

Vi lagde til ved stranden lige før Dragør havn. Her iførte vi os de fine ens kjoler, som vi havde fået. Derefter gik vi til bal på „Elisenborg“.

Det kan ellers være at det vakte opsigt, da vi 5 piger mødte op i ens kjoler. Vi morede os herligt hele aften.

Hen på de små timer skulle vi hjem igen. Solen var ved at stå op i øst, denne dejlige morgen. Vi havde dog et problem, for nogle unge fyre ville følge os hjem. Da vi nåede ned til båden, sagde vi pænt farvel. De blev lidt lange i ansigterne,

da de jo ikke vidste, at vi var med båd.

Vi havde en dejlig tur hjem. For resten sendte vi en flaskepost med navn og adresse på os alle 5. Vi har endnu ikke hørt fra nogen findere af flaskeposten. Men vi har jo også skiftet både efternavn og adresse siden. 54 år er der gået, måske flaskeposten er endt på Grønland.

Turen til Saltholm (Svaneklappen 1952)

v/ Elly Jørgensen

En fælles tur til Svaneklappen blev arrangeret. Vejret var fint, så turen derover var ikke så slem. Da vi var kommet derover, fik vi tømt bådene og teltene blev slået op. Derefter skulle vi hygge os og spise vores medbragte madpakker.

Overraskelsen var stor da vi fik pakket maden ud, madpakken var fyldt af ørentvister. Heldige var de, som havde deres mad i madkasser.

Senere da det var blevet mørkt, skulle vi i seng i teltene. Men ak,

alt vores tøj, soveposer, sko og strømper var ligeledes invaderet af disse sorte dyr. Der blev ikke sovet meget den nat.

Bortset fra det, var det en dejlig tur, og vi var en oplevelse rigere.

Når andedammen bliver for lille

v/Mogens Rasmussen

I 1977 annoncerede vort forbund, at der afholdtes en international langtur i Oslofjorden, og nogle stykker fra Øresund fik blod på tanden og meldte sig til, hvad der viste sig at være en fantastisk oplevelse. Mit sekundære formål med at deltage var tanken om, at her kunne vi skaffe kontakter til andre europæiske roklubber og arbejde for et samarbejde.

Det lykkedes rigtig godt. Vi swingede vældigt godt med de hollandske roere fra Wormermeer ved Zaandam og med de østrigske roere fra Iser Ruderklub i Linz, og hermed startede mange år med gensidige besøg hos hinanden, og vi havde nogle pragtfulde ture. I en otter på Donau, på kanalerne i Holland og på søerne i Friesland. Ligeledes var vi i Øresund værter for vore hollandske og østrigske venner, og bød dem på ture til Saltholm og Nivågrunden, spadserture i Dragør og

hyggeligt samvær i klubben. Det var sjovt at opleve flodroernes begejstring over at kunne se havbunden gennem det krystalklare vand, og anerkendelsen af vore bådes fantastiske velegnethed til det farvand vi ror i.

Vi er altid meget velkomne som gæster i disse to klubber. Ja selv da Annie og jeg flygtede fra overfyldte campingpladser på en campingferie i Holland, var vi

velkomne til at bo i deres klub, så længe vi ønskede det, og selvom vi fik at vide, at gamle venner ikke var nærværende mere, var de nye, vi mødte, meget imødekommende.

I 1978 var Annie og jeg med til at arrangere den 10. FISA-langtur som en stjernetur i Københavnsområdet; selvfølgelig med deltagelse af vores

Mogens Rasmussen på Nivågrunden

venner sydfra. Det var en stor succes, som forstærkedes af et pragtfuldt vejr. Dansk Forening for Rosport tog ved lære, og vi deltog også på lederplan i langture på Themsen og Mosel.

Da Annie var blevet medlem af København Kredens langtursudvalg med Ellinor Kisum som formand, syntes vi, at sådan noget kunne vi da også lave, så vi arrangerede to ture i den

svenske skærgård på øst-kysten, og det blev pragtfulde ture i en skøn natur.

Alle disse tiltag var fundamentet til vore medlemmers privat arrangerede langture, som afholdtes i Oslofjorden, svenske skærgård, Donaufoden, Berlin, Vegesach, Gardasøen, Silkeborg søerne (med Hollænderne) og i Friesland. Vore medlemmers

tilknytning til Die Dänemarksfahrer har også været basis for langture i Tyskland, og vandet er blevet roet tyndt i Berlin, Vegesach, Stralsund og mange andre steder.

Til slut en kort historie, der kendetegner roernes „familieskab“. Annie og jeg boede på et hotel i Mamallapuram, syd for Madras i Indien, og vi så et par med T-shirts med ro-logo på. Vi spurgte, hvor de kom fra! De kom fra Schweitz, og vi fortalte, at vi kom fra Øresund i

København. „Så må I da kende Tove Flugt?“, spurgte de. „Ja, vi gør! Hvorfra kender I hende?“, svarede vi. „Jo, vi har roet sammen med hende fra Pedersborg til Novgorod!“. Så badede vi sammen i det Bengalske Hav ved Coromandelkysten, mens vi tænkte:

VERDEN ER SØRME LILLE.

Ven – fjerde gang er lykkens gang

v/Annemette Mahler, Birgit Falk Iven

2000

Struckmansparken-turen var udgangspunkt for det 1. forsøg på at nå Ven. Store bølger i Nivåbugten bragte de 2 bådehold (Annemette Mahler, Jan Iven, Birgit Iven og Birgit Sonne, Ingolf Pedersen, Jan Palm) ind i en meget gæstfri Karlebo Roklub. Dagen derpå fortsattes turen mod Ven, men vejrguderne var ikke med bådeholdene, og det blev valgt at fortsætte mod Gilleleje. Også her blev der, dagen efter, kigget noget på de store bølger, der først hen under aften havde lagt sig til en forsvarlig størrelse og nu gik turen så hjemad. Godt elleve, vel at mærke om aftenen, var vi nået til Rungsted Roklub, der blev vores domicil for natten. Hjemturen dagen efter gik fint i lidt regn og vind, en god rotur men uden VEN.

2001

Det var atter blevet Kristi Himmelfarts og dermed tid til at benytte den årlige rotur til Struckmansparken som affyringsrampe for vores (Mogens Jørgensen, Allan Elgaard, Jan Palm, Ingolf Pedersen, Jan Iven, Birgit Iven, Anne Palm, Irene Dahl og Annemette Mahler) forsøg på at ro til Ven. Vi nåede fint til Karlebo Roklub, hvor vi overnattede. Næste morgen tog vi tidligt af sted mod Ven. Første stop var Helsingør Roklub, hvor vi lige samlede kræfter inden vi skulle ro over til Helsingborg på det mest trafikerede og strømfyldte sted i Øresund – men også det eneste sted en robåd kan kryds Øresund. Efter en yderst roligt tur fra Helsingør til Helsingborg, ja det var nærmest havblik, besluttede vi at spise frokost i Rå. Godt gemt langt inde i kanalerne i Rå nød vi maden og det fine vejr, samtidig med at vi

tale om – hvor svært kan det være at ro til Ven :-). Da vi kom ud fra Rå kunne vi overhovedet ikke kende Øresund igen, fra at have været lige så fladt som en lollandsk roemark, var det nu blevet til det ene frådende bølgeuhr efter det andet. Drømmen om at nå Ven forsvandt på et splitsekund. Nu var gode råd dyre, for at vende om og ro ind til Rå i Sverige igen var umuligt, det eneste fornuftige var at følge med søerne ned langs kysten sydpå og så gå ind den første og bedste havn vi mødte. Efter et stykke tid i gratis rutsjebane roede vi ind i haven Ålabodarna. Vi tilbragte resten af dagen i Ålabodarna med at gå og kikke på Ven, men da vinden endelig lagde sig – var teltene slået op og grillen tændt, så vi blev hvor vi var.

Ålabodarna 2001

Næste dag kunne vi igen kikke på Ven i havblik, men på grund af tidsnød måtte vi vende stævnen mod nord og ro til Helsingborg for at komme over til Sjælland. Efter endnu en nat i Karlebo Roklub satte vi kurs hjem mod Kastrup kun afbrudt af en kort kaffepause i Skovshoveds Havn. Vel hjemme i Kastrup blev alle enige om, at 3. gang måtte være lykkens gang for at nå Ven.

2002

Struckmansparken var igen igen udgangspunkt for et 3. forsøg på at nå Ven. Igen blev det, inden vi overhovedet tog fra Struckmansparken, et gevaldigt

blæsevejr. Vi blev meget våde blot ved at skulle have bådene i vandet. Vi sled os til Humlebæk Roklub (Vi var i Tårnby: Irene Dahl, Anne Palm, Allan Elgaard; i Ndr. Røse: Jan Palm, Jan Iven, Birgit Iven). Der var mange om budet om at få plads ved bådebroerne, Ndr. Røse blev derfor liggende ude på det åbne hav og ventede og ventede på at få plads, men blev til sidst utålmodige og søgte mod land, her kunne de så se at Tårnby var sunket. Ndr. Røse blev manureret på strand og mandskabet skyndte sig at komme Tårnbys mandskab til hjælp. Båd, bagage, mad, drikkevarer blev bjerget. Humlebæk Roklub blev nu brugt som tørrestativ og tilmed i 2 hele dage, da det ikke var rovejr før. Det var dog så dårligt vejr, at vi gav op i Skovshoved, hvor bådene blev bragt hjem på trailer. En kort hyggelig rotur, men igen uden VEN.

2003

3. gang var som bekendt heller ikke lykkens gang, når det drejer sig om at ro til Ven. I erkendelse af at man ikke kan ro til Ven, når man bruger Kr. Himmelfarts som affyringsrampe, blev holdet (Mogens Jørgensen, Jan Iven, Jan Palm, Anne Palm, Birgit Iven og Annemette Mahler) enige om at prøve Pinsen i stedet.

Dette viste sig at være en yderst fornuftig disposition tillige med at vi droppede overnatningen i Karlebo Roklub og i stedet roede hele vejen fra Kastrup til Helsingør i et hug. Efter overnatning i Helsingør roede vi først til Helsingborg, lidt ned af kysten og derefter direkte kurs mod Ven, og tænk sig det lykkedes, vi nåede Ven i 4. forsøg. Næste dag brugte vi til at

lege turister og se de seværdigheder som Ven kan byde på og spise PYT-I-PANDE. For nu at være sikre på, at vi også kunne komme hjem fra Ven pr. robåd, stod vi tidligt op og roede fra Ven kl. 5.30. Omkring middag pinedag nåede vi til Rungsted Roklub, hvor vi havde aftalt at overnatte på vej hjem til Kast-rup, i et dejligt sommervejr.

Desværre holdt det dejlige vejr ikke, så næste dag måtte vi lægge bådene op i Hellerup Havn og køre dem hjem på trailer. Men dette kunne overhovedet ikke få os til at tage armene ned, vi havde nemlig RØRT VEEN.

Anne Palm, Annemette Mahler, Birgit Iven, Jan Palm og Jan Iven skåler i 2003. Endelig rør de Veen!

Die Dänemarkfahrer

v/Mette Grau

Die Dänemarkfahrer? – ja, det er blevet nævnt flere gange, men hvad er det så?

Her er forklaringen.

I daglig tale høres det oftest som DD. Det er jo naturligvis en forkortelse, som jeg også vil bruge her. Foreningen er en dansk/tysk forening for at pleje det tysk/danske ro-venskab.

Jeg har selv været medlem fra 1984, hvor jeg blev optaget som

medlem i Berlin. Jeg havde dog været med som gæst i et par år tidligere. Det er nemlig sådan, at man som medlem kan invitere en gæst med, f.eks. en anden roer, som har lyst til at tage med for at se hvad det er. Optagelseskriterierne er, at danske roere skal have roet to forskellige steder/floder i Tyskland. Tyske roere skal så modsat have roet to forskellige steder i Danmark. Ja,

og så gælder det naturligvis om, at man har lyst til fortsat at pleje dette ro-venskab. Dette kan gøres på flere forskellige måder. Lad mig fortælle, hvordan jeg selv gør det.

Jeg deltager i den årlige generalforsamling, som skiftevis holdes i Tyskland og Danmark i roklubber, som har medlemmer i DD. Klubberne pålægges ikke dette - man melder sig som klub til dette. Det er et kæmpe arbejde, men rigtigt sjovt.

Så er vi en gruppe, som hvert år er på rotur med en del roere fra tyske roklubber. Det er en ugetur, som vi skiftevis afholder i dansk eller tysk farvand. På den måde har jeg så fået nogle rigtig gode „private“ venskaber, d.v.s. at vi nu også ses privat. Det er sådan noget som private runde fødselsdage, hyggelige weekender her eller der, koncerter, nytårsfester o.s.v.

Som medlem af DD har man også mulighed for at leje de udstationerede både, som DD råder over, og som ligger på de

Barketur med Die Dänemarksfahrer

mest besøgte steder i Danmark og Tyskland. Der er også flere fællesture, som man kan melde sig til. Sådanne ture får man naturligvis besked om, hvornår er, og kan så melde sig. Nogle af disse ture kan være barketure, som er en speciel form for båd, som ikke så godt kan ros her i Danmark, da det kræver „fladt vand“, man bådene er fortrinlige på floder og søer.

Båden er en bred båd, hvor man sidder to roere ved siden af

hinanden, og imellem er der stuverum, som også bruges som gå-areal, når der skal skiftes plads i båden. Man sidder fire roere efter hinanden. Ikke nok med det; der er også plads til tre styrmænd samt en dæksmand - altså et helt rohold, som vi så skifter med undervejs.

For at det skal ligne ferie, er der kun fire roere, der ror ad gangen. Resten hygger, snakker, spiser (drikker). Holdet ror en aftalt tid, og så „falder/afløser“ næste

hold ind - og så holder første hold pause.

Undervejs er vi kulturelle, besøger diverse steder, og ellers beundrer vi bare det smukke landskab, der glider forbi.

Når rosæsonen slutter, uddelles DD-pokalen til den danske roklub, som har roet flest kilometre i Tyskland det år, og den pokal har Roklubben Øresund vundet flere gange.

Ungdomsroning

Beretningen om ungdomsroning er en sammensætning af beretninger fra tidligere jubilæumsskrifter med redaktionel tilskrivning.

„Det er absolut ikke den nemmeste opgave at være ungdomsleder, men meget spændende, idet man som leder altid skal leve op til det bedste. Især er det vanskeligt at instruere i ungdomsafdelingen, da det ofte kniber for de mindste roere at koncentrere sig herom i længere tid ad gangen. U-roere er simpelthen fyldt med nye idéer, og roturene her er altid vældig sjove“.

Ovenstående er et citat fra et interview i Stroken i 1984 med daværende formand Steen Christensen. Og den udtalelse kan mange ungdomsledere igennem tiderne sikkert skrive under på.

I 50 års jubilæumsskriftet, skriver ungdomsleder igennem 20 år, Arne Schultz Christensen:

„Den første spæde begyndelse til denne levedygtige aktivitet i Øresunds historie var allerede i 1954 under ledelse af Christian Andersen, men da Christian flyttede til det mørke Jylland, gik afdelingen ind igen i nogle år. I 1957 forsøgte man så igen at få afdelingen op at stå. Det

lykkedes til en vis grad, men stadig kun i det små. I 1966 satte vi mindstealderen ned til 12 år for medlemsskab i Øresund, og fra 1971 og til dato har det været en meget væsentlig aktivitet i roklubben“.

I 1968 kom de første piger i ungdomsafdelingen.

Kate Bendix, ungdomsleder fra 1982-1986, skrev i 60 års jubilæumsskriftet denne dejlige beretning fra en ungdomslejr sommeren 1983 for U-roere fra 10 til 15 år på Møgelø/Silkeborgsøerne:

Klejne, Dorthe, Lone og Sebastian

„Jeg havde 10 unger med, og det blev en stor oplevelse både for dem og mig. Der var 47 U-roere og 15 ledere, der nød det gode vejr og udsigten til Himmelbjerget hver dag. Vi blev delt i 3 hold, og hvert hold havde så sin egen aktivitet den dag. Hold 1 prøvede overnatningstur. Først roede man en tur til Ry Roklub,

hvor der var badning og underholdning. Senere roede man så til Silkeborg Roklubs grundovre ved Himmelbjerget. Efter en besværlig teltslagning og madlavning over bål gik vi tur op til Himmelbjerget og sluttede aftenen med sang om lejrbalet.

Om morgenen roede vi så hjem til Møgelø, hvor vi måtte smøre vort morgenbrød med teskeer, fordi intet andet bestik var at finde. De viste sig, at ét af bådholdene fra lejren i løbet af natten var roet stille over til huset på Møgelø, og havde gemt knive og gaffer o.s.v. Men det blev jo kun til bare sjov, og de andre overnatningshold gentog også de natlige ekspeditioner, uden at det blev observeret.

Hold 2 roede den anden vej ind til Silkeborg, og hold 3 var hjemme på øen og hyggede sig med badning og scullerroning, som vore små roere lærte meget hurtigt i det gode og trygge farvand ud for vort feriehus.

En af dagene havde vi arrangeret ro-rally med mange opgaver, der skulle løses undervejs. Der var rundbold, stafetløb med balloner og grydelåg på hovedet, og kaproning øen rundt.“

Ungdomslederne 1995-1996, Birgit og Jan Iven, skriver:

„Vi husker ikke helt året, men det må have været efteråret/ vinteren 1994 eller vinteren/ foråret 1995, hvor vi blev ringet op i privaten af Hanne Vinther, der var formand for Roklubben Øresund på det tidspunkt. Hun ønskede at vide, om vi ville være værtspar for URO'erne. Vi var noget skeptiske, vi havde jo kun selv roet i én sæson! Men vi blev lovet støtte fra gamle roere, så vi sagde altså JA.

Det år havde roklubben også skoleroning „Stjerne i svøb“, det var et tilbud i Tårnby Kommune, hvor skoleelever fra 6. klasse i deres gymnastiktime kunne prøve roning.

Dette foregik umiddelbart inden, vi skulle overtage ungdomsafdelingen. „Stjerne i svøb“ blev en stor succes, og afstedkom, at vi på vores første roaften som ungdomsledere stod med (så vidt vi husker) 15-20 unge, håbefulde potentielle roere. Gode råd var dyre, men hjælpen var gudske lov ikke længere væk end et par telefonopringer!

Nogle nært-boende roere kom ilende, og vi fik den aften lagt de først frø til en meget aktiv tid i ungdoms-afdelingen.

Udover de sædvanlige roaftener med roning, og med te og kage bagefter, har vi været på week-endtur med de unge, her fik vi til alt held også hjælp af andre seniorer.

Vi har deltaget i Pon-dus Cup på Bagsværd Sø, vi har deltaget i DM i ergometer ro-ning i KR, hvor vi nåede nogle meget flotte placeringer. Vi har holdt videoaften i roklubbens lokale.

I vores 2 sæsoner som ungdomsledere har vi været så heldige at møde en utrolig masse meget søde unge mennesker, som vi af hele vores hjerter ønsker, at det er gået dem rigtig godt. Til at slutte med kunne vi vel nok prale lidt af „vores“ Lars H. Jensen og Anders Christensen, der i dag så vidt vi har hørt, ror på ungdomslandsholdet.

Efter 2 sæsoner med ungdomsroning mandag og torsdag, og seniorroning tirsdag og week-ender (hvor vi jo også havde „ungerne“ en gang i mellem) blev det alligevel for meget for os, og vi måtte fravælge de lovende unge. Det var en skøn tid som ikke vi ville undvære for GULD!“

Morten Søe og Mark Winslow

Medlemsantallet i ungdoms-afdelingen har altid svinget meget. Enten har der været en stor aktiv ungdomsafdeling, eller også har der næsten ingen ungdomsroere været.

Er der mange, kommer flere til efter rekrutteringsprincippet „mund til øre“. Så går det godt nogle år, indtil grundstammen bliver 16-17 år og får andre interesser, og så smuldrer det hele igen.

Integrationen af junior-roerne ind i senior-afdelingen har altid været et problem.

I 1999 blev Roklubben Øresund URO-9000 godkendt af DFfR som en ungdomsvenlig i lighed med erhvervslivets ISO kvalitetsstyringssystemer, som sikrer fremstilling af produkter af høj kvalitet.

Om Ældreroerne

v/Holger Møller, ældreroer

Et forholdsvis nyt kapitel i Øresunds historie er Ældreroerne, som jeg her vil redegøre for.

Det hele startede i 1997 i Hanne Vinthers formandstid. Der blev truffet en aftale mellem roklubben Øresund og Ældre Sagen, om at sidstnævntes medlemmer, der er fyldt 60 år, kunne låne klubbens faciliteter hver onsdag i perioden maj-august. Klubben ville stille materiel og instruktører til rådighed mod en betaling af 300 kr. for sæsonen.

Der meldte sig godt 20 deltagere, nogle havde roet før andre aldrig. For oplæring og genoptræning lånte Øresund Københavns Roklubs robassin fire onsdage i april, og med en stab af instruktører på 6: John og Kirsten Hansen, Mogens og Annie Rasmussen, Arne S. Christensen og Anja Røhl fik vi den første ide om, hvad det drejede sig om: åretagene, kommandoerne og ombord- og ilandstigning. Der blev også aflagt svømmeprøve på Kors-

vejens skole, inklusiv iklædning af redningsvest i vandet og svømning mellem årer.

Fra maj måned gik det så løs for alvor, og klubben var hele tiden i stand til at stille med frivillige til styrmandsjob og instruktion, og vi fik roet de fleste onsdage i den første sæson. Efter roturere var der frokost og kaffe på græsplænen hvis vejret tillod det.

Der er også aftalt vinteraktiviteter, så mange af os samles hver onsdag formiddag til hygge og

nytte bl.a. maling af årerne og udskiftning af tovværket på beddingvognene, pudsning af pokaler o.s.v. Ergometrene er også flittigt i brug, og det sidste nye tiltag er stavgang for de motionsmindedede.

Der er også lavet en tradition for fester ved sommersæsonstart og -slut, samt julefest. En skik som har holdt sig siden, og som sidste vinter blev udvidet til en månedlig fælles spisning, hvor madlavningen på skift forestås af tre af mændene.

På et tidspunkt besluttede bestyrelsen at forhøje betalingen til 400 kr. årligt, og rosæsonen gik så fra standerhejsning til standerhedhaling, og vi kunne også deltage i klubbens rranagementer, såsom kanindåb, standerhejsning og -nedhaling, Sankt Hans o.s.v. De to sidste sæsoner har vi også deltaget i kilometerjægerkonkurrencen og dermed også i den deraf følg-ende fest, som sidste år blev afholdt som en glitterfest med „kors og bånd og stjerner“, og i år som en western-fest. Begge fester blev en stor succes og er med til, at de to grupper lærer hinanden at kende.

Der er efterhånden kommet mange tidligere Øresundere, der nu har nået alderen, der som

nævnt er 60 år, til at få prædikatet „Ældreroer“. Mange af dem er styrmænd og instruktører, og vi har deltaget i klubbens styrmandskursus for genopfriskning.

Klubbens bestyrelse har en kontaktmænd til Ældreroerne. Den første var Leif Jønsson, og nu er det Kurt Holm.

De fleste sæsoner har vi været heldige med vejret og været på vandet de fleste onsdage, også i denne sæson, selv om vejret ikke altid indbyder til det. Deltagerantallet ligger på omkring 20, og vi har selv styrmænd til at bemane bådene, og Rudy Jønsson har indtil i år stået for fordelingen af mandskaberne, men dette hverv varetages i den kommende sæson af Bjarne West Jensen.

Udviklingen ses blandt andet af, at den, der første sæson roede længst lige nåede ca. 90 km. på de fire måneder, og sidste sæson var topscoreren på 267 km. Da vi startede i 1997 var vi 20, og i den forgangne sæson har vi været 32, og 8 af dem har været med fra starten

Vi har også været på besøg i andre klubber: to gange på Lyngby Sø og på Isefjorden som gæst hos nogle meget gæstfri ældreroere i Nykøbing Sjælland. Sidste år var vi i Næstved med

Ældreroerne Holger og Birgit Møller døbes

Finn Andersen og Ole Jaensch

rotur til Karrebæksminde og Enø. Hver af turene giver nogle helt specielle oplevelser, som prenter sig ind på nethinden. I august 2004 gik turen til Fredensborg med roning på Esrum Sø, og også der havde vi et opbyggeligt samvær med de lokale medlemmer. Men hver gang vi er hjemme igen, synes vi, som der står skrevet, „Ude er godt, men hjemme bedst“. Der er nu undersøgelse i gang for at se, om der i år er mulighed for en tur til Polen eller Tyskland.

Vi har et meget godt sammenhold og kammeratskab blandt Ældreroerne, så er det lige meget om det er sommer eller vinter, rovejre eller ej, vi møder troligt op hver onsdag, tit er vi omkring 25 ved det efterfølgende kaffebord, hvor fødselsdage fejres med kage.

Nu ser vi frem til arrangementerne i anledning af jubilæet, hvor et punkt er Amagerregattaen, der også har jubilæum i år, og Ældreroerne kan stille med et hold, der deltog i den allerførste Amagerregatta.

I den forløbne sæson, har vi været en del generet af arbejdet med anlæggelsen af den nye strandpark, og derfor glæder vi os dobbelt, til at det spændende projekt står færdigt.

Vinteraktiviteter

v/Redaktionen

Og hvad laver I så i roklubben om vinteren, spørger udeforstående tit om? Igennem årene har vi haft et lang række og meget forskellige aktiviteter:

Gymnastik
Bordtennis
Fodbold på plænen om søndagen samt diverse fodboldturneringer (Gjellerup og Amager roernes)

Vintergymnastik
Håndbold
Volleyball
Cykling
Roernes motionsløb

Ergometerroning
Vægtræning
Svømning
Handicapløb med Røse
Gang og stavgang
Traveture i naturen
Skiture
Bådklargøring
Kulturture og udflugter til museer, udstillinger m.m. (fra museet Louisiana til go cart kørsel)
Folkedans
Yatzy-turneringer
Kortspil
Andespil og gavelotterier
Smalfilmsforevisninger i klubben
Biografklub

Adda Nielsen til vintersvømning
Teateraftener
Julestue
Fastelavnsfester
Karneval og andre fester

Stadige problemer

v/Redaktionen

Ungdomsroere larmer og sviner
Redaktøren efterlyser indlæg til klubbladet Stroken
Lyset skal slukkes, når man forlader klubben
Man skal rydde op efter sig
Man skal vaske sig, før man går i sauna
Man skal aflægge svømmeprøve
For ringe medlemsfremmøde til forårsrengøring og andre arbejdsopgaver
Man passer ikke på materiellet
Man glemmer at udfylde ankeprotokollen
Man stjæler løsdele fra andre både til udbedring af mangler på egen båd
Man sjusker med at udfylde roprotokollen og bruger f.eks. øgenavne
Indbrud i roklubben med efterfølgende forsikringspørgsmål
Kliker

Musikken til fester er for høj eller for lav
Klodsregninger i Tutten
Mangel på folk til bestyrelsen
Skaffe nye medlemmer og holde på dem.
Diverse udvidelses- og ombygningsplaner, som til stadighed diskuteres i klubben. Pengene mangler bare:
Bådehallen, forslag:
Udbygge bagtil mod P-pladsen, så der kan stå to 2-åres i forlængelse af hinanden.
Overdække gårdhaven og lave ekstra bådehal der.
Balkon/terrasse, forslag:
Balkon ovenpå den overdækkede gårdhave jvnf. bådehalsforslag
Terrasse bygget uden på i det sydøstlige hjørne af den hvide bygning helt ud til bedets kant

mod øst og ud på plænen ved flagstangen, så man som balkonroer kan betragte roerne ved pontonen - og på pladsen foran bådehallen.

Omklædningsrum, forslag:
Damer og herrer bytter omklædningsrum, da herrernes omklædningsrum er det største, og da det er damerne, som er mest aktive mht. roning.

Kondirummet, forslag:
Udbygge med glasparti ud mod P-pladsen plus ud i bedet mod øst, så ergometer-roerne har frit udsyn til havet, og forbipasserende kan se aktiviteten i vores motionsrum.

Køkkenet, forslag:
Jævnfør kondirum udbygge mod øst ud i bedet - og evt. fortsætte ned til pejseskorstenen, så vi kunne få et lille mødelokale.

Klubånden

v/Hanne Vinther

I 50'erne bestod roklubben mest af unge mennesker, som tilbragte al deres fritid på havnen.

Dengang boede man jo hjemme ved forældre eller på små lejede værelser, så der var roklubben et fristed, hvor man kunne komme ned og få noget sol og frisk luft samt lære andre unge mennesker at kende. Det er blevet til mange ægteskaber mellem KD'ere og Øresundere. Jo, der blev festet igennem dengang.

Medlemsskaren bestod dengang også mest af håndværkere/arbejdere. I dag er vi næsten alle funktionærer. Dvs. vi har få „handymen“, men mange „HDH“er (Ham Der Holder). Så det er klart, at vi i dag kan have besvær med at få medlemmer til at mure, snedkerere eller installere el eller VVS. Men ved fælles hjælp går det jo alligevel, og man må sige vores hus og både er velholdt.

Qua det mest var håndværkere, der var i klubben, var tonen lidt rå. Men der var højt til loftet. Man kunne diskutere i timevis, og bølgerne gik højt. Retorik var en kunst, som blev dyrket - især til klubbens generalforsamlinger, som derfor ofte strakte sig over mange timer. Men, når diskussionen var afsluttet, og der

var truffet en beslutning, så var det det! - og så var man lige gode venner bagefter.

I 70'erne og 80'erne kommer der mere styr på roklubben - både administrativt og romæssigt. Men der bliver også lavere til loftet. Man brokker sig over småting og kræver et stadig højere service niveau fra bestyrelsen.

I 90'erne sker „skudernes indtog“, som man kaldte det i idrætsverden. Alle roklubber fik masser af indmeldelser af kvinder, som havde fået børnene fra hånden, og nu skulle realisere sig selv. En vitaminindsprøjtning og arbejdsressource. Men mændene mangler, og det sætter jo også sit præg på fester og daglig livet i klubben.

Om det er blevet mere kedeligt, ved jeg ikke, men fra at have rigtig mange unge medlemmer - og mange ungdomsroere - er gennemsnitsalderen steget. Her først i det 21. århundrede jokes med, at den yngste ungdomsroer er 40 år! I hvert fald har vores senior-fester nu mere præg af „suppe-steg-is“.

I dag står vi også overfor en helt anden udfordring: Fitness-kulturen. Aftale-familien levner

ikke forældre en hel aften til at tilbringe i roklubben. De kan knap afse de 3 timer en rotur tager, og har ikke tid til at deltage i det sociale liv i klubben efter roning. Lige som når de går til Fitness, forventer de en effektiv træning i roklubben. De møder omklædt og går igen, straks efter båden er sat på plads i bådehallen.

„Roning er en livsstil“ passer ikke mere. Roning er blot ét af de mange tilbud, der er til folk i dag.

Vi, som er kommet i roklubben i mange år, ærgrer os selvfølgelig over, hvad de nye og os gamle går glip af. For os gamle er medlemmerne i Roklubben Øresund jo vores „familie“; forstået på den måde, at vi har stiftet dyrebare venskaber i roklubben på tværs af alder og køn. I mange tilfælde ser vi vores rokammerater mere end vores familie, og vi er med til hinandens private mærkedage. Der er et godt netværk i roklubben, som er parat til at støtte op om én, når livet af og til byder på besværligheder, sygdomme eller lignende,

„Det skal ros væk!“ som min gamle rokammerat John Hansen altid sagde.

Tanker fra en 25 års jubilar

v/Anne Weichardt

Hvad vil det egentlig sige, at være medlem af en roklub - eller rettere vores Roklubben Øresund? Tja - det er nok svært at svare på, men jeg kan i hvert fald fortælle, hvad det har betydet for mit liv. Jeg vil tage udgangspunkt i min først lang-tur. Ikke at det er blevet til mere end en håndfuld ture på 25 år, men netop dét fortæller måske, hvad klubben kan betyde for en.

En del af de gamle tutmedlemmer havde besluttet, at nu skulle vi til Saltholm på weekend. Det var i de glade dage, hvor overnatning endnu var tilladt. Jeg tror ikke, jeg havde roet mere end 1 sæson. Kan ikke huske alle navnene, men pyt - det betyder ikke noget for historien. Vi pakkede alt vores pik pak. Havde fået designer af Mette om, hvad en langtursroer skal

have med. Vi fik også pakket teltene, og så var det bare af sted. Det var noget diset, men pyt - hvad betyder det. Ankom og gik på tingfindertur. Nyt ord Mette lærte mig. Ud at finde, hvad man absolut ikke kan undvære af ting fra naturen samt IKKE mindst fjerne kolorte. Det lugter ilde, og giver buler i bunden af teltet.

Vi fik en herlig middag og gode drikkevarer – det siger jo sig selv, når man er på tur med klubben – og da vi skal til at gøre klar til Irish coffee får vi øje på endnu en båd.....

Det var Schulleren + en flok ungdomsroere, han havde fået til at ro sig til Saltholm. HAN ville i hvert fald ikke gå glib af noget. Arne har altid haft god næse for, hvor tingene sker.

Vi havde glemt piskeris til flødeskum. Det klarer man da bare ved at ryste kartonen..... LIDT. Det fandt vi i hvert fald ud af, da det sagde klonk klonk. Nå, men man kan da også klare sig uden flødeskum.

Det var en fuldstændig fantastisk aften. Vi havde nok fået lidt meget appelsinvand tror jeg. Kan i hvert fald erindre, at Abigael blev kørt rundt i en barnevogn – hun kunne ikke helt være der, men det var fandme sjovt. Det syntes ejeren ikke. Senere stod vi og så på solnedgang mod København på

et Øresund med havblik og endnu senere fyrværkeri fra Tivoli, mens „Caron“ stagede sig forbi – det var sku specielt.

Så var det til køjs. Næste morgen skinnede solen bare fra en skyfri himmel og vi var ganske vinterblege alle sammen. Jan kan bare ikke tåle alt det lys, så han opholdt sig stort set hele dagen med kroppen liggende inde i telte og kun hovedet ligge stukket ud. Skønt syn. Det hjalp nu heller ikke så meget. Rød – det var han og også resten af os, da vi kom hjem.

Se morgentoilette på en øde ø kan være en vanskelig ting. Leif anede ikke, hvad vi talte om. Man hopper da bare i karet og får badet og ja..... hvad man ellers skal ordne. Hm – det var skønt for alle os, der endnu ikke var kommet til punktet at hoppe i vandet. Hvad jeg tænkte om ham, den dag kan jeg ikke huske – men pænt – dét var det ikke. Käthe nægtede.

Hun skulle fandeme ikke ordne sit toilette i vandet. Nej – fandt en papkasse. Satte sig mellem to både og fik fikset sit forehavende. Derefter søsatte vi papkasse i den forvisning om, at stenene vi havde puttet i kassen ville få den til at synke. NEJ – den sejlede nok så nydeligt rundt i vandet, da vi senere den dag satte båd-ene i vandet og roede hjem. Det var et syn for guder.

Den tur glemmer jeg simpelthen aldrig. De oplevelser man får sammen givet et kammeratskab og nogle gange også venskab som ikke er til at betale. Jeg har i hvert fald fået mange kammerater og en del venner i vores klub. Alle sammen nogle, jeg meget nødig vil undvære. Vores ture på strandvejen i rask trav har også givet venskab – det er ikke ofte, man som voksen kan bryste sig af at få nye venner. Dét har jeg været så heldig at få, og det er jeg overordentlig stolt og taknemmelig over.

Fester

v/ Freddy Thorsen

I 1965 da jeg var formand for klubben, holdt vi kanindåbsfest i bådehallen, som vi jo altid gjorde den gang, og der var godt gang i den med sang og halløj. Ud på natten var vi nok noget larmende udenfor klubhuset, noget med bl.a. kloakrør, som generede vores naboer ovre på den anden side af strandvejen, så de klagede til politiet over al den larm.

Så jeg fik brev fra politiet om at komme op og tale med dem, jeg skulle møde kommissær Larsen, som viste sig at være en meget flink mand, der havde været kaproer i Roskilde Roklub. Vi fik det meste af en time til at gå med rosnak, men til vores næste

Lars Bo Nielsen og Jan Bregendahl

fest, høstfest og klubkaproning havde vi kun bevilling til kl. 23, så måtte vi ikke lukke flere gæster ind.

Så kom høstfesten efter en god dags klubkaproning, hvor vi spiste vor medbragte madpakker og fik rigtig godt humør, og så var der bal bagefter til et pigtrådsorkester. Det gik godt, men to brødre kom op og slås i vores garderobe, hvor vi havde tøjstativer. Det var i klubstuen, det der i dag er værksted.

Tøjstativerne væltede og pigerne skreg og et medlem ringede til politiet, som dog heldigvis ikke kom, men jeg måtte være portvogter resten af natten.

Tutten

v/Hanne Vinther & Steen Christensen

Igennem tiderne har Tutten - alias køkkenet - kørt på mange forskellige måder.

Tilbage i tiden, da herrerklubben holdt til i den murede røde bygning, bestod sortimentet i Tutten af chokolade, lakridser, småkager og kaffe samt øl og vand. I dame-roklubben, som holdt til i deres brune træ klubhus, som lå, hvor den hvide bygning ligger i dag, må vi formode, at de bød på det samme, men mon dog ikke damerne også bød på hjemmebagt kage, som man gør det i alle dame-roklubber? For begge klubhuse gjaldt, at køkkenfaciliteterne var sparsomme. Der fandtes kun en vask, en bordplade, nogle skabe og formodentlig nogle gasapparater.

Da det fælles klubhus blev bygget med større køkkenfaciliteter prøvede man igennem 70'erne at drive Tutten ved betalt hjælp; det kunne være folk udefra, som forpagtede Tutten, eller medlemmer, som drev Tutten mod at give en vist beløb til klubben. De ordninger kom aldrig til at hænge sammen økonomisk - omsætningen var simpelthen for lav. Så det blev igen enkelte medlemmer, som påtog sig at sørge for indkøb og mad i Tutten.

Men sortimentet i Tutten blev bedre i det nye køkken, idet der nu blev smurt ostemadder og serveret kage. Og med frituregrydens indtog blev det også til friturestegt camembert og pommes frites. Men helt indtil 1977, hvor opvaskemaskinen kom, sloges man om, hvem der skulle tage opvasken.

Så i 1979 mødtes fire unge mennesker i en lille lejlighed på Backers vej. Den ene havde fået den geniale ide, at Roklubben

Øresunds Tut skulle drives af en gruppe unge mennesker, som havde det til fælles, at de alligevel opholdt sig det meste af deres fritid i selv samme klub.

Problemet var, hvordan man skulle gribe det an. Det var ikke lykkedes med „den åbne tut“. Overskuddet forsvandt sammen med de ikke betalte „klods“-regninger, og forpagtningsmodellen havde jo også vist sig at være uhensigtsmæssig, da åbningstiderne ikke altid passede til aktivitetsniveauet i klubben.

Udgangspunktet var, at man ville have et fast Tut-hold rekrutteret blandt klubbens medlemmer, og som var de eneste, der havde adgang til Tutten. Man blev enige om følgende model: Tutten skulle være selvrekruiterende. Det vil sige, at Tutmedlemmerne skulle selv finde de ny Tutmedlemmer – denne ordning skulle holde dem med de store klods-regninger ude af Tutten.

Tuttens skulle være et ikke over/underskuds foretagende. Således måtte klubben ikke budgettere med et overskud fra Tutten i regnskabet – et eventuelt overskud skulle dog overgives kontant til klubben, og det var således op til bestyrelsen at afgøre, hvad pengene skulle bruges til.

Tutmedlemmerne skulle ikke have nogen betaling for deres insats. Dog for at motiverer dem til at deltage og skabe sammenhold skulle Tutmedlemmerne have lov til at holde en fest én gang om året, med mad og drikkevarer betalt.

Disse leveregler blev aftalt med den daværende bestyrelse, og man gik i gang med at rekruttere medlemmer. Det viste sig ikke at

være svært. Mange ville gerne have en Tutnøgle, men det var vigtigt at hyre nogle, der også gerne ville sælge noget, og som kom ofte i klubben.

Det endte op med et ganske ungt team. Det var faktisk så ungt, at det til tider var på kanten af loven, at nogle af dem solgte spiritus, men tilgængæld var det et meget dynamisk team. Der blev hurtigt fundet folk til forskellige poster. Indkøbschef – han blev ikke valgt, fordi han havde den største bil – en Moris maskot – men nærmere fordi han arbejdede på skiftehold. En regnskabschef, han arbejdede i en bank, og kunne takle kassen – osv. Man fandt ret hurtigt sine pladser i Tutten.

Dette Tut-udvalg blev meget hurtigt en fasttømret gruppe, nok mest fordi de havde noget at være sammen om, når de kom i klubben, men selvfølgelig også fordi man i udvælgelsesprocessen havde valgt nogle, man kunne arbejde sammen med. Dette var selvfølgelig en fordel, men det blev også hurtigt en anstødssten for enkelte i klubben, og man begyndte at tale om Tut-ligaen, Kong Tut og klike dannelser. På et tidspunkt kom det så langt, at man opfordrede Tutmedlemmerne til ikke at ro sammen og sidde sammen ved bordet på klub-aftenen, når man drak kaffe efter roningen.

For at imødekomme kritikken, vedtog Tutten at rekruttering af nye medlemmer fortrinvis skulle ske blandt nyindmeldte roere. Dette viste sig at være en god ide, for de nye roere kom hurtigt ind i et sammenhold/“klike“, og fik dermed hurtigt et tilhørsforhold til klubben, som andre nye roere ikke altid fik, og

de fleste af de roere, der den gang blev medlemmer af Tutten, er da også fortsat medlemmer af roklubben.

Det kunne da heller ikke undgås, at det blev betragtet som et privilegium at have en Tutnøgle, og at Tutmedlemmerne udgjorde en magtfaktor i klubben. Som en roer på et tidspunkt udtrykte det: „den, der sidder på bajerne, sidder på magten“.

Men kritikken blev dog for en stor dels vedkommende imødegået af, at Tutten næsten altid havde åbent, når der var aktiviteter i klubben - af den simple årsag, at der næsten altid var et Tutmedlem, der deltog og som derfor åbnede Tutten.

Et medlem, der havde været bange for at møde en lukket Tutdør, fandt således en øl i sit skab i omklædningsrummet, der var blevet flere år for gammel og måtte smide den ud. Så tutvagterne må jo have dækket behovet udmærket.

Trods denne kritik må man generelt sige at Tut-udvalget (som vi selv valgte at kalde os) blev et meget stort aktiv for klubben. Da det var meget aktive medlemmer i klubben, kom der mange initiativer fra den kant, og mange af Tutmedlemmer blev ofte hyret til andre opgaver i klubben. Der er vist aldrig blevet valgt et bestyrelsesmedlem ind i Tutten, men der er mange Tutmedlemmer, der har siddet i bestyrelsen.

Festudvalg og Tut-udvalg smeltede efterhånden også sammen. Det var for en stor dels vedkommende Tutmedlemmer, der stillede op til at arrangere fester af forskellig slags; det være sig karnevaler, kanindåber, Amagerregattaer, jubilæer osv., osv., for Tutfolkene deltog alligevel i festerne, og så kunne de jo lige så godt være med til arrangere. En ting var dog til stadighed et problem – hvem skulle have lukkevagten? Det kunne til

tider blive sent, da Tutvagten skulle være den sidste der gik, og så skulle han holde sig ÆDRU, for han skulle gøre kassen op og aflevere den i bankboksen.

Godt nok var Tut-udvalget ungt, men som årene gik, blev de fleste seniorer, og så begyndte der for alvor at blive en udfordring at besætte vagterne til ungdomsfesterne. De udgjorde ellers et kapitel for sig selv. I starten var der ingen alkohol, men så fandt de unge ud af at drikke sig plakat fulde, før de kom. Så vi valgte at lave udskænkning, så var det nemmere at kontrollere deres promiller.

For at takkes de unge forsøgte man at følge tidens drikkevaner, men de skiftede så, at det var umuligt for indkøbschefen at følge med. Til den ene fest kunne det være rom og cola, og så løb vi tør for rom. Til næste fest havde han købt ekstra rom, men så var det pernod, der var blevet populært.

startet den, kunne man ikke se, hvem man ekspederede på den anden side af disken – og festen blev holdt i bådehallen.

Tuttens samlede sortiment udviklede sig også. I starten var det primært øl og vand, men senere kom der vine, både rød og hvid af forskelligt mærke, og udvalget af vand øl voksede også. Men ikke mindst maden blev mere og mere avanceret. Det startede med håndmadder på franskrød, så blev de dekorerede med salatblade og andet pynt, hvilket satte nogen på en prøve. Vi var nogle, der blev irettesat af andre Tutmedlemmer, fordi vi ikke smurte smør helt ud til kanten, og andre vendte salatbladene forkert. Jo kvaliteten var i orden, og til sidst blev der sågar serveret varm mad næsten til hver klubaften om tirsdagen.

Tutfesterne viste sig at være en god ide. De første fester var hyggelige, og man lavede altid

Leif Jønsson, Mette Grau og Steen Christensen

Det var i sig selv en udfordring for hørelsen og andre organer at stå i baren til disse fester. Til en fest havde de fundet ud af, at der skulle være røg på dansegulvet, og én havde lånt en røgmaskine i SAS, som de brugte til øvelser med røg i flyene. Den var en anelse over dimensioneret til roklubben. 10 sek. efter, de havde

maden sammen; det var en del af festen. Senere udviklede det sig til de rene shows. Det startede såvidt jeg husker med, at én af mændene gik mannequin i en badedragt, som var mange numre for lille! Dermed mente mændene, at de havde stået for underholdningen det år, så nu måtte det være pigerne

næste år. Således blev det fremover: det ene køn stod for menuen, og det andet for underholdningen og vice versa næste år. Og samtidigt galt det om at overgå hinanden. Menuerne blev mere og mere fantasifulde, og underholdningen blev til hele revyer med sange og sketches. Så det kunne tage op til flere uger at forberede disse fester med indslag lejlighedssange og meget andet. Det var virkelig noget, der bandt Tutmedlemmerne sammen, og de var ikke specielt dyre, da det kun var råvarerne, Tutten betalte.

Tutten kørte allerede fra første år med overskud svingende lidt op og ned, men i gennemsnit lå det på 10.000 kr. om året – EFTER MOMS – for det betalte vi skam! Og der blev også råd til mange fornyelser i køkkenet: nyt flaske køleskab, komfur, opvaskemaskine, ja sågar et helt nyt køkken, som opfyldte myndighedernes krav til offentlige bepisning, og som stadig står der. Der var generelt en stram disciplin, og et enkelt Tutmedlem

blev da også „fyret“, fordi han ikke brugte kasseapparatet, som han skulle.

Tut-udvalget holdt i mere end 20 år, men gik desværre i opløsning i forbindelse med nogle stridig-heder omkring den daværende Støtteforening Agterlinen, hvor man ikke kunne finde ud af at lade begge parter tjene penge ved salg af øl og vand.

De seneste år har Tutten kørt ved, at medlemmerne skiftes til at tage en tutvagt om tirsdagen, hvor de enten sørger for en pålægsbuffet eller laver varm mad. Der er én koordinator, som sikrer, at vagterne er besat. Og roningen går forud for maden. Tutvagten skal også ud at ro.

Om torsdagen er der opstået et mægtig klubliv med fælles grill efter roningen, hvor alle selv medbringer råvarerne og køber drikkevarerne i Tutten.

En fordel ved denne ordning er, at Tutten er åben for alle medlemmer. De kan frit gå ud i køkkenet og købe sig en øl, vand

eller kop kaffe, når de er i klubben. Andre fordele er, at der ikke behøver at holdes månedlige koordineringsmøder med 0 tutmedlemmer, og at overskuddet fra Tutten går ubeskåret i klubkassen (ingen fest - hvor kedeligt?).

Ulemperne er, at indkøbene ikke er så økonomiske, idet tutvagterne ikke koordinerer indbyrdes mht. anvendelse af madrester etc. Rengøringen i køkkenet er mangelfuld, idet den nu ikke indgår som fast punkt i en tutvagt. Og når der er fester, skal vi hver gang ud at finde nogen, som vil tage sig af catering og barvagter.

Men det vigtigste er fortsat, at der i Roklubben Øresund er en mulighed for at samles over noget mad og drikke efter roturen.

I 2005 er det sågar blevet indført, at man ved tilmelding til roningen om tirsdagen krydser af, om man bliver at spiser.

Den ultimative kobling mellem roning og mad! Tutten er fortsat en vigtig samlende faktor for det sociale liv i klubben.

Teater aftener

v/Hanne Vinther

Til teateraften i januar 2005 fik Else Marie Kristensen og jeg overrakt nogle smukke blå glaslysestager som tak fra klubben, fordi vi har arrangeret utallige teater aftener i roklub regi.

Og hvor mange er så det? Jeg er gået tilbage i min Stroke samling, og såvidt jeg kan se, arrangerer Else Marie den første teateraften i 1978, hvor hun inviterer os i Kastrup Bio for at se „Fanden hytter sine“ efterfulgt af øl og snitter i klubben. Vi har altså passeret 25 års jubilæet for teater aften i Roklubben Øresund.

Det med at gå i teatret og være kulturel, det var jo grænse-

overskridende for mange Øresundere. For flere var det første gang, de overhovedet var teatret, da vi i flere år henlagde teater aftenen til Amagerscenen, som dengang lå i Amager Centret, og så Vinterrevy. Jeg glemmer aldrig Fut-Karlsen og Iver Olsen (Danmark) rejse sig fra sæderne med store grønne kikkerter for øjnene, hver gang de fikse lårsvingende dansepiger indtog scenen! Jo, noget vidste de da om at gå i teater; nemlig at man skulle have kikkert med! At de derved også kunne se bums-erne på ryggen af dansepigerne, kom som et chok for dem. Senere blev vi mere avancerede og turde vælge mere seriøse

teaterstykker. Med stykket „Alpeglød“ på Husets Teater faldt vi ud over kanten! Som teateranmelder igennem mange år, Erik Weichardt, skrev: „Næste år vil jeg glæde mig til at holde mig vågen hele forestillingen igennem!“

Don Juan har også været på programmet - og Harvey (den usynlige kanin), som stillede det meget interessante spørgsmål: „Ja, hvad kunne de tænke dem?“ når folk spurgte „Hvad skulle det være?“ Selvfølgelig skal man spørge sådan og ikke lade sig begrænse af ens egen fantasi. Tænk hvis man kunne blive budt på mere,

end man lige havde tænkt sig, man kunne få!

Vi har set en del musicals, og en enkelt gang har vi haft teater lokalt i vores klubstue, idet Tårnby Teater kom ned og underholdt os. Det længste, vi har været væk, har været Bellevue Teatret.

Uanset teaterstykke, pris og distance til teatret har antallet af teatergængere i Roklubben Øresund ligget rimeligt konstant omkring de 30 stykker, og det

må man sige er et flot fremmøde. Og i virkeligheden er det nok sådan, at medlemmerne er rimelig ligeglade med, hvad teaterstykket hedder. Det vigtigste er den hyggelige middag, som følger efter teateraftenen.

Derfor er prisen for teaterbillet og middag og gradvis steget, dels pga. vi nu serverer en middag og ikke kun snitter som i begyndelsen, dels fordi ønsket om bedre siddepladser nu også vejer tungere. Som den trofaste

teatergænger Christian Søe udtalte efter at have set "Den Grønne Elevator på Privat-teatret: „

Lilian og jeg synes, det er alle tiders med disse teater aftener, men næste gang kunne vi godt tænke mig at SE stykket.“ Og det er helt rigtigt; vi havde valgt den billigste billet pris-gruppe og sad nærmest helt ude på Nyropsgade og kunne knap skelne skuespillerne på scenen.

Kanindåb & Havnefest

v/ Steen Christensen & Hanne Vinther

Kanindåberne havde siden 1980 været noget af et tilløbsstykke, ikke mindst efter det samme hold, som startede Tutten, plus et par ekstra med en Nils Iver Olsen (Danmark) i spidsen begyndte at udvikle kanindåben til et længerevarende show med dans og udklædning og meget andet.

De traditionelle badninger i gamle fisk blev erstattet med tapetklister med kulør og forskellige farver oprørt i skum, så det så mere farverigt ud. Der blev indført en gabestok og ikke mindst Alma, som man kunne

spænde kaninerne fast på. Generelt så det hele værre ud, end det egentligt var.

Der kom flere og flere indslag både før og under dåben. Døbeholdet kom nu sejlene ind til pontonen til musikken fra Starwars, og der kom muntre indslag med folk, der tilsyneladende blev taget ud tilfældigt fra tilskuermængden og døbt. F.eks. kom Lurifaks engang op fra en af bådene i havnen og påstod, at han var bager, og skulle sove, så han ville gerne have fred. Så blev han døbt. Men den bedste/værste var nok,

da vi i klubben havde et antal politifolk som medlemmer. To af dem kom i fuld uniform ned på pontonen og bad om, at dåben skulle stoppes øjeblikkelig. Der blev uhyggeligt stille, da én fra dåbsholdet kørte en hånd med noget grønt skum ned ad ryggen på den ene politibetjent, og enkelte forlod da også havnen af frygt for at blive involveret i noget.

Før dåben blev der indlagt optog gennem Kastruplundgade og danseoptrin på pontonen med let påklædte piger – og store mænd, og meget andet.

Alt dette gjorde, at der efterhånden begyndte at samle sig en anelig folkemængde til vores kanindåber, og vi fik derfor den gode ide, at vi ville opstille et fadølsanlæg ved klubben, så vi kunne sælge øl til alle de mange mennesker, der kom for at de på dåben.

Det blev en stor succes, men vi måtte kun sælge øl på klubbens område, og folk blev ikke så længe efter dåben, da der jo lige som ikke skete ret meget mere.

Iver fik nu den gode ide, at vi kunne lave dette om til en egentlig Havnefest. Dette kræv-

Negerdamen Alma v/Kanindåb 2004

ede imidlertid kommunens godkendelse.

Jeg var selv formand på dette tidspunkt, så jeg sendte en ansøgning til Kulturudvalget i Tårnby Kommune. Og til vores store forbavelse blev vi indbudt til møde med Poul Felvoss og Teknisk Forvaltning.

Det var et hyggeligt møde, hvor Poul egentlig bare ville vide, hvad vi sådan i detaljer havde tænkt os. Og mødet sluttede da også med, at vi fik lov til at holde vores Havnefest - dog på to betingelser:

- 1) Vi skulle invitere alle havnens klubber til at være med. Man ville kun have én Havnefest, ikke én for hver klub.
  - 2) Gæsterne skulle såvidt muligt opholde sig på stierne.
- Dette blev vist senere gradbøjet en del.

Havnefest ved Roklubben Øresund

Første Havnefest efter dette møde var egentligt relativt beskeden. Efter endnu en glamourøs dåb kunne folk frekventere et par tombolaer og en åben bar.

Senere udvidede man Havnefesten med en bådehalsfest med dans og professionelle diskjockeyes, bl.a. var en meget ung Dan Racklin én af dem, der fik fedtet sine plader til af savlende teenagere.

Gabet mellem kanindåben og bådehalsfesten om aftenen var et problem, da det ikke lykkedes os at fastholde gæsterne efter dåben, selvom man serverede kaffe og kage i klubben og gårdhaven. Så var det, at den altid entrepanante Nils Iver havde fået endnu en ide. Han havde haft kontakt til et tivoli, der meget

gerne ville komme ned på havnen og opstille alt deres grej i form af tombolaer, radiobiler og meget andet. Til gengæld for dette ville de opstille et telt, som vi så kunne holde en fest i.

Dette var nok det, der gav startskuddet til de egentlige Havnefester, for tingene begyndte pludselig at accelerere. Alting blev større; et stort område mellem havnen og lufthavnen blev udlagt til kræmmermarked, og Havnefesten strakte sig nu over tre dage i stedet for én.

Det hele skulle pludseligt til at drives mere professionelt, og klubbernes medlemmer blev nu mere havnefest medarbejdere end fest deltagere med barvagter, kage vagter - og to økonomifolk, der sad hårdt pengene og jævnlige gik i banken for at aflevere omsætningen i bankboksen.

Det var en spændende tid med mange udfordringer. Den lokale købmands fadølsanlæg var erstattet af professionelle ølcamper og en hel blokvogn fyldt med fustager til hele weekenden. Alligevel lykkedes det os gentagne gange næsten at løbe tør for øl. Der var kommet et Jazz telt, et Disko telt samt utallige større og mindre øl og kaffe udskænkingssteder fordelt ud over hele arealet.

Kræmmermarkedet var en stor succes, og det blev - ikke uden grund - betegnet som Nordens hyggeligste. Og kræmmere trak mange folk til havnen, som senere fyldte især jazz teltet til den definitive lukketid kl. 24:00, fastsat af politiet - til stor trøst for de fleste af os.

Således kørte det en del år, og alle havde det vist egentligt ganske godt med det. Det gav hvert år et fint tilskud til klubbernes økonomi.

Så et år fik man en ny god ide. Kim Larsen var på turne, og det var lykkedes at få ham overtalt

til at komme og optræde til Havnefesten. Ellers gav han nemlig ikke koncert i Københavnsområdet.

Det hele var sat stort op med enormt mange fadøls tappehaner, et kæmpe telt og alt til faget hørende. Men imod aftale afholdt Kim Larsen alligevel kæmpe koncert i Valby 14 dage før, og havde dermed mættet efterspørgslen på hans musik, så der kom slet ikke så mange mennesker, som man havde regnet med, og for første gang gav Havnefesten et underskud.

Der blev gjort store anstrengelser for at begrænse underskuddet, og regningen til vores lille klub var da såvidt jeg husker til at overse - ikke mindst i lyset af de tidligere års overskud. Men de mange diskussioner i dette forløb gjorde, at man udskilte Havnefesten i en mere separat organisation under navnet „Støtteforeningen Kaninen“.

I stedet for, at det som før var klubberne, der drev festen på frivillig basis med en kollektiv ledelse, så blev klubberne nu inviteret til at deltage under Kaninens ledelse. Kaninen sørgede for infrastrukturen med tivoli, barer, toiletter, etc., og klubberne tjente penge ved at stille deres arbejdskraft til rådighed uden risiko for at lide tab. Alle kunne personligt melde sig ind i Støtteforeningen Kaninen og derigennem få indflydelse.

Denne ordning fungerede ganske udmærket. Man kan diskutere, om tingene blev lidt for kommercielle og fjernt fra den oprindelige ide, men det uskyldige amatørpræg forsvandt i alle tilfælde efterhånden, og erstattedes af jævnlige diskussioner om priserne på øl og vand, som klubberne nu skulle købe hos Kaninen.

For Roklubben Øresund var det en god ide. Vi fik tildelt Jazz

teltet, og vi skulle nu kun besætte vagterne i dette. Andre klubber fik de andre barer og måtte selv besætte disse vagter.

Alle klubber havde et „godt“ job og et „møg“ job. Roklubben Øresunds „møg“ job var at sørge for morgenmad for kræmmerne. Til sammenligning skulle spejderne f.eks. rydde pladsen for skrald. Faktisk blev morgenbolle-dame-jobbet så populært, at mange hellere ville stå i Jazz teltet om morgenen og se solen og kræmmerne stå op til en Gammel Dansk, fremfor at stå i baren i en øresønderrivende larm.

Denne model kørte lige indtil Øresundsbroen skulle bygges sidst i 90'erne, og man derfor inddrog det område, Havnefesten - og ikke mindst Kræmmermarkedet lå på. Havnefesten blev nu flyttet til Vægterparken overfor 5-øren og den Nye Kastrup Lystbådehavn, men indtil dette tidspunkt vedblev Kanindåben med at være Havnefestens omdrejningspunkt, og det der trak folk ned til havnen en Lørdag eftermiddag.

Til og med 2004 holdt Havnefesten til på „Syregrunden“, som den kaldtes, fordi der tidligere lå en syrefabrik der. Jorden var blå og

hård som sten, så når det regnede, kunne vandet ikke sive væk, og flere Havnefester er foregået i vand til anklernerne. Standard udstyret i baren blev forøget med gummistøvler, som barvagterne kunne skiftes til at hoppe i, og nyt var også de 1000 liters øltanke, som var koblet til baren! Slut med at slæbe fustager og med øl, der skummer!

De første mange år efter flytningen væk fra vores egen havn og klub gik meget godt - det var let at skaffe bar- og morgenmadsvagter. Men Øresunderne savnede deres base i roklubben, hvor de kunne slappe af og hygge sig mellem vagterne. Nu mødte man bare ind til den vagt, man var blevet overtalt til at tage - og så var det det! Fra at medlemmerne krydsede alle dagene for Havnefesten ind i kalenderen, så de kunne være en del af fællesskabet i baren og tjene nogle gode penge til klubben - for det gjorde vi! - krydsede medlemmerne nu datoerne af for at være sikre på, at de ikke var hjemme den weekend.

Og da så indtjeningen blev så lille, at vi ikke syntes, det var umagen værd at bruge en hel weekends arbejdskraft på, besluttede roklubben at stoppe deltagelsen i 2003.

I 2005 holder Støtteforeningen Kaninen igen flyttedag. Tårnby Kommune har bestemt, at Havnefesten skal holdes på hjørnet af Ugandavej og Englandsvej i Tårnby - langt væk fra Kastrup og det længste væk på Amager, man kan komme på vandet. Så mon ikke Havnefesten snart skifter navn til Høstfest eller noget andet?

Det var sjovt, mens det varede!

Men uagtet Menneskerettighedsdomstolen i Haag, Tårnby Kommunes byggeplaner, Øresundsbro, bestyrelser og medlemmer, så fortsætter Kanindåben. Det er stadig et flot show, og som noget nyt arrangeres dåben af sidste års Kaniner. Og det er godt for flere ting:

- 1) De gamle Kaniner får lejlighed at prøve selv at arrangere en fest i klubben
- 2) De gamle Kaniner får lejlighed for at gøre noget for de nye Kaniner
- 3) De gamle Kaniner kan få afreageret for evt. negative følelser, de måtte have fra de selv blev døbt, samtidig med de ved, hvad nye medlemmer ikke ønsker at blive udsat for.

Det hører åbenbart med til at være roer, at man er døbt af Kong Neptun.

Stroken

v/Hanne Vinther

Stroken“ hedder vores informative, flotte og sjove klubblad siden 1954. Og Stroken er jo et rigtigt godt navn, idet Stroken jo er tagåren i båden; altså den roer, som angiver takten i båden. Og Stroken fungerer netop i mange tilfælde som „tagåre“.

For jeg er ked af at afsløre overfor bestyrelser og andre, der mener at bestemme noget i klubben, at det i mange tilfælde i realiteten er Redaktionen, der bestemmer dagsorden, tid og

sted. For Redaktionen bestræber sig på at informere medlemmerne om arrangementer 2-3 måneder, før de finder sted - og på det tidspunkt er det jo ikke sikkert, at de ansvarlige har tænkt færdigt endnu - og så må vi hjælpe lidt til ....

Fra at Redaktionen i 60'erne og 70'erne forholdt sig kritisk overfor bestyrelsen, og læserbrevs-krig i Stroken hørte til dagens orden, så arbejder Redaktionen i dag loyalt sammen med

bestyrelsen. Vrede læserbreve ser vi i dag kun sjældent i Stroken, da evt. uenigheder løses på mødemøderne hver den første tirsdag i måneden. Og når vi får et læserbrev, emailer vi det bestyrelsen, så vi altid når at bringe et svar fra bestyrelsen i samme blad.

Positivt er det, at mange menige medlemmer skriver flittigt til Stroken. Det giver et levende klubblad, når der er øjensvidne beretninger i fra diverse

oplevelsesture og andre arrangementer.

Jeg har været tilknyttet diverse redaktioner igennem næsten al min tid i Roklubben Øresund, og indenfor bladverden er der virkelig sket en kæmpe udvikling.

I 1970 startede jeg som junior roer i et garvet. Vi mødtes lørdag aften hjemme ved redaktøren og snakkede om, hvad der skulle stå i Stroken. Så gik nogen i gang med at skrive, og nogen gennemgik redaktørens beholdning af blade og aviser for tegninger, som passende kunne illustrere artiklerne. Redaktøren ringede rundt til bestyrelsesmedlemmerne for at få den nødvendige information - som ofte forgæves. Hen ad morgenen - adskillige pilsnere senere - måtte vi konstatere, at vi langt fra var færdige med bladet. Og så trak den nøgterne junior roer på min Velo Solex de trætte redaktionsmedlemmer hjem på deres cykler ad de alt for smalle cykelstier. Så måtte redaktøren selv lave Stroken færdig i løbet af søndagen. Sådant en mekanisk skrivemaskine har ikke lydt sjovt dagen derpå!

Med ekstbehandlingsanlæggenes indtog blev arbejdet i Redaktionen væsentlig lettere. Alt stof blev indsamlet og renskrevet af Redaktionen, før vi mødtes. Det første vi gjorde - udover at spise en god middag - var at lave en „dummy“; altså en model af, hvordan Stroken skulle se ud, og dermed bestemme om bladet skulle være på 8, 12, 16 eller 20 sider. Så blev siderne delt ud mellem redaktionsmedlemmerne, og så skulle siderne passe, så det kunne blive et trykt blad, som kunne hæftes i ryggen! Anne Weichardt har det uofficielle mesterskab i at klippe afsnit ud, når hun alligevel ikke kunne få stoffet til at være på siderne. Saks, limstifter, kvajelak og lysbord var uundværlige

instrumenter, når spalterne skulle passes til og placeres på opklæbningsarkene. Og så havde vi flere mapper fyldte med sjove tegninger, som vi kunne vælge illustrationer fra. Oftest blev det over midnat en hverdagsaften, før bladet kunne afleveres til trykkeren.

I 1997 tog Redaktionen så det næste skridt: at lave hele bladet på computer! I begyndelsen fik vi hjælp af Tårnby Bladet, som havde computerne og et bladprogram, vi kunne benytte. Vi fik dog hurtigt vores eget bladprogram på Redaktørens computer, da Tårnby Bladet altid var plaget af virus, og derfor hensynsløst slettede vores filer. Medlemmerne afleverer nu deres indlæg renskrevne på disketter eller sender dem pr. mail. Tegninger findes nu på CD, kategoriseret efter emner!

Rædselsøjeblikket kom, når programmet „spred ud“ skulle benyttes - altså der, hvor tekst og tegninger tilpasses siderne med sidenumre. Og så stod alt det,

som før stod pænt, hulter til bulter! Og det var altid på det tidspunkt, hvor vi havde arbejdet længe, var trætte og sultne. For nu foregik den gode middag, efter vi havde lavet blad.

På grund af ophævelsen af portostøtten måtte vi opgive at lade Stroken trykke. Så det var et vemodigt øjeblik, da Stroken nr. 2, marts 2004, blev afleveret til offset-trykkeren. Sidste trykte nummer af klubbladet. Trykning og udsendelse af Stroken ville beløbe sig til 30.000 kr. om året, hvilket svarede til 1/3 af årskontingentet, og det havde vi ikke råd til.

Til gengæld var det et stort øjeblik, da det første nummer af Stroken blev lagt på nettet, på Roklubben Øresunds egen hjemmeside www.roklubbenoeresund.dk! En ny epoke var startet! Samme aften, som bladet var skrevet, er det tilgængeligt for medlemmerne. Farvel til luges produktionstid i trykkeriet og 1 uges tid i forsendelsen.

Redaktionen mødes fortsat 8-10 gange om året og fremstiller Stroken, men nu er vi fuld-stændig uafhængige af et lige sideantal, deleligt med 4. Bladet skal jo ikke hæftes i ryggen. Så når vi ikke har mere stof, så er bladet færdigt! Og så har vi den kæmpe fordel, at vi nu kan benytte alle de fotos, vi har lyst til. Før var det dels dyrt at få trykt fotos, dels var kvaliteten af gengivelsen ringe - man kunne oftest ikke skelne, hvem der var på billedet. Mange medlemmer har digitale kameraer, så de så let som ingenting kan maile fotos fra diverse ture og fester til Redaktionen.

Skønt er det ikke mere at skulle slikke frimærker, når bladet skal udsendes. I helt gamle dage

havde vi et stort monstrum a la et lysbilledeapparat, som prægede adressen på kuverten. En prægeplade for hvert medlem! Kan I forestille jer, hvor besværlig adresseændringer har været? Senere kom etiketter, printet på computer - for til sidst at benytte Post Danmarks udsendelses-service inkl. adressering og porto.

Problemet med, at Stroken nu kun findes on-line på hjemmesiden, er, at alle medlemmer ikke er på nettet, og dermed ikke får klubbladet. Forhåbentlig løser dette problem sig henad vejen, når alle har adgang til internettet. Men der er ingen tvivl om, at vi alle savner den trykte Stroke. Når klubbladet kom, læste man straks den sjove

Blå Bog og Sladderspalten, og så glædede man sig til at sætte sig og læse hele sit klubblad, når det passede én. Det er ikke nær så hyggeligt at læse bladet på en computerskærm.

Et helt andet problem er at bevare informationen for eftertiden. Men det er et globalt problem. Mange forenings- og klubblade går i disse dage ind i den trykte form til fordel for en digital udgave.

Redaktionen har efter min mening altid været det sjoveste udvalg at være i.

Især „fraklippene“ har været sjove; altså der hvor Redaktionen har hylet af grin, men ikke turdet bringe stoffet i bladet.

Et bud på Roklubben Øresunds fremtid

v/Mogens Rasmussen

Nogle lomme filosofiske betragtninger om, hvad der muligvis kan ske, udtænkt af

Mogens Rasmussen, formand for klubben i perioden 1978-82 og 1984-90 - nu ældre roer.

Som man kan se af ovennævnte formandsperioder, var jeg formand ved både 50 års jubilæet og 60 års jubilæet i alt 10 år. Dette spand af år burde have givet mig nogen erfaring med klubledelse og de tendenser, der kunne spores i vor sport.

Men erfaringerne slog jo ikke til. Ved 50 års jubilæet spåede jeg, at roning i år 2000 ville være arbejde, udført efter overenskomst mellem Dansk Arbejdsgiverforening for Rosport og Roernes Fagforening, da arbejde kun kunne opnås af de få, da manuelt arbejde var overtaget af robotter og datamater. Og hvad skulle den megen fritid så bruges til?

For eksempel til akkord-roning (kaproning) eller Stakhanov^{*)}-

roning (langtursroning), da „ferieture“ ville være et uforståeligt begreb. Roning var arbejdede til aftalte tariffer pr. roede kilometer.

^{*)} Stakhanov = russisk arbejder. Stakhanovisme = russisk system til forøgelse af produktionen gennem arbejdernes indbyrdes konkurrence i arbejdspræstationerne og forbedringer i produktionen.

Men jeg tog jo heldigvis fejl! Det kan man se i dag, hvor vor sport stadig kan trække nye tilhængere, men for disse nye roere er tendensen, at de bliver ældre og ældre.

Et kig ud i fremtiden (jeg tør næsten ikke) kunne jo vise, at for at klubbens medlemmer kan finde sig godt tilpas, må der være nogle nye faciliteter og nye regler. For eksempel at der i ro-sæsonen ikke må henstilles rollatorer i gården? Der bør indkøbes løfteredskaber, så roerne kan hejses ind og ud af bådene i

stedet for som i dag, at de må rulle sig fra båden og op på pontonen?

Når vi i dag oplever den entusiastiske aktivitet der præger roningen i vor klub, især hos ældre-roerne onsdag formiddag, ser jeg med fortrøstning fremtiden i møde.

Festerne vil jo nok få et andet præg end tidligere; ikke at der vises tilbageholdenhed med hensyn til indtagelse af spirituøse drikke, men underholdningen er jo nok blevet lidt mere afdæmpet.

Vi hygger os med harmonikamusik og spage forsøg på folkedans, og stemningen er i top. Maden er som før en kulinarisk nydelse, takket være kokke med indhøstede erfaringer gennem et langt liv.

Nogle spage røster har endog leget med tanken om at omdøbe roklubben til „Ældrebyrdens Roklub“, men da vi alle føler os mindst tyve år yngre, end vi er,

er dette forslag forbigået i tavs-
hed. For at denne dystre vision
ikke bliver alvor, er det vigtigt,
at klubben satser på at få unge
mennesker interesseret i at ro.
Jeg ved godt, at nutidens ung-
dom ikke er af samme støbning
som i gamle dage, hvor vi jævn-
før nogle linier i vor slagsang –
„må slide båden frem med årens
tunge træ igennem sø og byger“.
Men hvis det kan gøres muligt at

ro en båd med GPS-navigatoren
i den ene hånd og „mobilossen“
i den anden hånd - samtidig med
at man sender en SMS - kan det
være en vej frem. Vinterens ro-
ergometer-roning kan man godt
sige foregår virtuelt, idet hold-
enes resultater indberettes fra det
ganske land til DFfR og sættes
på internettet. Men man kan
endnu ikke *ro* på nettet, selvom
man kan *surfe*. Så:

SLIP MUSEN OG GRIB
ÅREN !!!

Én ting, der altid vil være
uforandret, er, at roere som regel
er udstyret med en god portion
humor. Den kan være barsk men
aldrig ond.

Én gang roer, altid roer (selv om
man er blevet „ældrebyrde“)

En Pinselangtur til Saltholm med Andersen på slæb.

Dagbogoptegnelser fundet i en flaskepost ved Gl. Strand

Pinseløwerdag

Strækker mig på leiet - En miraculeus dejlig Søvn. Føler Jeg har sovet i 130 aar.

*Philipens på Høyre Balle. Den gjør ondt. Grubler over om Prinsessen paa
Ærten følte ligesådan.*

*Solen straalere igjennem Vinduet. Fjerner vederkvægende Rimfrosten fra min
Næse, som maa være høyeste punkt på denne flade Øe, som kaldes
Amagerland..*

Har paadraget mig en mindre forkjølning.

*Forlod Kjøbenhavn i gaar sent, med sidste Dagvogn uden Forspand mod
Castrup.*

To Etager. Fandt siddeplads paa loftet.

Maatte afføre mig min nye Hat. Der var ei plads til den i højden.

Burde have lyttet til Collins raad om at tage Straahat på.

Er leed og kjed af al den virak min Geburtsdag har vakt i det ganske Land.

*Søger fred og roe paa Castrupgaard hos Kgl. Generalkrigscommissairinde
Ludovika von Lange som Jeg Telegraferer til og vil beære med min Visit i
Pinsen.*

*Inde i Kjøbenhavn er Hun kendt for sine overdaadige Gjæstebud og fryder
mig ved tanken derom.*

Ifører mig gemakkaabe, og de nye Tyrkiske Tøfler som Thorvaldsen forærede mig i Rom sidstledene Sommer.

Gaar hen for at skue ud af vinduet. Der ligger Øresund, speilblank med Skaane bag.

*Imellem aner jeg en fladstrakt Øe med enkelte Huse og lidt Skov og Krat. Maa spørge Hendes Naade om navn på
denne Lokalitet, som er Mig ganske ubekendt.*

*Ved Morgentaflet belærer Fru von Lange mig at Øen hedder Saltholm og at den kendte Kunstmaler Th. Philipsen
just i disse Dage er ovre for at male de nys tilkomne Hoveder som græsser saa fortrinligt der Sommeren igjennem.*

*Ihukommende mit motto „At Reise er at Leve“, og gierne paa andres bekomst, beslutter jeg en reise til denne yderste
Øe i Kongeriet.*

Generalkrigscommissairinden er overdaadig begejstret for min idee. Lidt for Inderligt.

Men nuvel, Eventyret venter. Paa Saltholm er der nok et Herresæde at traktere..

*Overfarten arrangerer Naadigfruen i en hast. Skikkede bud til et lille Robaadelaug Hun kendte og som kaldes
„Øresund“. (Hvilken logik de haver på denne egn). De trækker torsk i land hver Tirsdag Aften og sender dem op til
Castrupgaard. Flinke folk..*

Deres Baadehuus ligger nede ved Stranden i Castrup Skude og Skøytehavn. Jeg ifører mig mit fineste Pinsesnit, Hat

og Stok. Tager afsked med Naadigfruen og begiver mig ned af en vei de lokale kalder Alleen. En Alle uden træer -
Besynderligt!

Har ondt i Min Liigtorn.

Jeg antaster en mandsperson for at spørge om vei, han betragter min person og spørger om jeg agtede mig til
Kanindaab, hvilket jeg forfærdet benægter. Han fortæller at jeg skal gaae tilhøjre og derefter kigge efter en rød bygning
med meget høj Skorsteen. De ryger nok Sild.

Underlige Skikke man haver her. At Døbe Kaniner virker blasfemisk. Gad vide hvad Biskop Monrad vil sig til hint.

Jeg tror jeg vil begaae et Eventyr om emnet.

Ved et slæbested er en liden Robaad klar med fire Rokarle og en Styresmand.

De stuvede grej i nogle Lastrum, for og bag, under megen halløj.

Betragter gysende den klejne skude.

„Velkommen Andersen“ vræler en yngling som lyder navnet „Gave“.

„Skynd Dig. Hop op i Forrummet. Rochefen maa ei se dig og vores Kasserer er set henne paa Strandveien med en
Kikkert“. Han er nok Ornitolog.

Jeg gjorde som de bød. Nysgierrigheden vandt over min frygt. Krøb besværligt ned i det mørke rum og aftog min Hat
for at Lugen kunne lukkes!

Krøllede mine lange Been og fødder (str. 47) op under Hagen. Hvordan bliver Jeg nogensinde et helt Menneske igjen.

Forgangne Sommer blev Jeg sammen med Hs. Kgl. Mayestæt roet rundt i chalup på Kanalerne i Frederiksberg Have
under stor hyldest.fra Borgerne. og saa nu. - Hvor beskæmmende.

Rummet er fyldt med alskens poser og andet Huskegeraad, plus adskillige grønne flasker Bajersk Øl fra Brygger
Jacobsen udi Valby.

En Odeur af sure Sokker og kattetis fylder rummet og betvinger mig ganske lysten til Vejtrækning. Min Gud, Jeg er
ilde faren.

Ei alene. En Flue gjør mig Selskab og sidder idelig paa min Næse.

Det Skarn!

Et heftigt aandedrag og Fluens røg Mig ned i Halsen. Nu flyve den rundt i evig Mørke i min Bug.

Rokarlene lyder commandoraab fra Styresmanden. Jeg fornemmer raske aaretag der snart fører os ud paa det store
Hav.

Min reise mod det ukendte er begyndt. Bare jeg ikke faar Diareh.

Efter en tid, saa lang saa lang, hører jeg Svenske Stemmer. Hillemeænd! De har roet mig helt til Sverrig.

En Rokarl aabner lugen og beretter at vi snarligen er paa Saltholm. Jeg stikker mit hoved op. Misser med Øjnene ved
det pludselige Lys.

En flad Strand med en Anløbsbro er ret forude.

Et Fartøj fra Hs. Kgl. Svenske Mayestæts Toldvæsen under Anker ligger ved vores side. De beder høfligt om hjælp til
at faae en bortsømmende Ko jaget paa tørt land igjen. De er selv bange for at tage Grunden.

Den staar i Vand til over Patterne. Haver Horn, pruster Olmt og vender det Hvide ud af Øjnene.

Rokarlene ror tæt paa det stakkels dyr. Hujer højt og giver vilde skrig fra sig medens De plasker med Aarene. Men
Bæstet ænser intet.

Jeg tager min Hat af og hilser venligt. Bryder ud i min nygenlige skrevne Sang, „I Danmark er Jeg født“. Et
Mirakel skeer. Koen brølede „Andersen“. Vender bagdelen til og pladsker op paa Land.

Et Sæslag mellem en robaad og en Ko er lykkeligen overstaaet.

Faar en ide til „Den Lille Havfrue“.

Under Hyldestraab fra „Toldere og Syndere“ blev Jeg behørigt roet de sidste Alen til Stranden.

„Bravo Andersen. Du er ei blot til Lyst“, bekendtgjør Gave med vanlig Stemmepragt.

Det var Mig ikke muligt at komme fri ved egen hjælp af det vederstyggelige lastrum.

De maatte løfte mig fri og bærer mig i Tronstol op paa Stranden.

Ligger i stræk mellem fire pøle i en times tid før mit legeme igjen havde sin fulde længde. Rokarlene reiser telte og retter an til baalsted. De drikker Øl, glade over den veloverstaaede reise.

Efter en rum tid løses jeg fra mine baand. De giver mig en flaske Øl. Jeg anmoder om et Glas, og faar at vide, „Her drikker vi af Flasken Andersen“.

Det er brave folk men en anelse primitive for min Stand. Vil begive mig paa vei til nærmeste Herresæde eller Gjæstgiveri. De besaae mig med stor Vantro, og lo hovedrystende. „Tager Du Pts på os Andersen. De eneste Herremænd herovre er Os og vi ligger i telt.

Der er en Kro uden overnatningsmulighed en bid vei herfra, vil Du med gaar vi derhen og spiser til Aften. De laver en fortrinlig Æggekage“.

Jeg forespørger om T.h. Philipsen tilholdssted. De siger Han er død for mange Herrens Aar siden. Ærgerligt!

Er der overhovedet ingen anstændige mennesker at disputere med paa denne forblæste Øe.

Fruen paa Castrupgaard haver glemt at fortælle mig noget. Det forbandede Fruentimmer.

Diarehen rammer mig alligevel. Øllet må have været dovent, eller ogsaa er det Fluen. Har ingen ekstra underbeklædning med.

Overvejer at bruge min Hat. - Nei den er for ny.

Maatte løbe som en Hest ud paa anløbsbroen hvor der skulle være en retirade. Ingen papir.

Er i slet Humeur.

Om Aftenen paa Kro med Rokarlene. Der var ganske fyldt med simple folk. Alle spiste Maageæggekage og drak en solid mængde Brændevin til

Min Mave har det bedre nu.

Kromutter spiller harmonika. Det lyder fælt, men Gjæsterne er glade og danser Rheinländer polka. Et slagsmaal er igang udenfor.

Vi trænger alle til hvile og opsøger vores telt. Jeg haver intet sengetøj og må tage til takke med overseilet som Rokarlene ruller mig ind i under megen latter. Min hovedpude er tørret tang med lopper i, stoppet i en pose.

Den ilanddrevne Ko søger vore selskab. Den har lagt sig et par hanefjed fra teltet og tygger højenligen drøv.

Rokarlene fjærter og snorker allerede.

Inden Søvnens komme, hører jeg Fluen summer i min Mave.

Maaske lægger den æg nu?

Faar Mine kvaler aldrig ende?

Pinsedag oprinder

Solen skinner. Det er allerede varmt.

Hvilke prøvelser udsætter den gode Gud Mig for idag

Rokarlene tilvirker caffè på primus. De haver ei bestik til Mig. Jeg maa laane en Kop af en der hellere vil drikke Øl. - Fra morgenstunden, hvor simpelt!

Gave speiler æg paa et grydelaag. Han serverer Ægget i min kop der er fyldt med Caffé og siger hovsa. „Det må Du undskylde Andersen“.

Det er besværligt at spise æg af en Kop og uopdragent!

De venter Gjæster til frokost.

En Fiskerskøyte fra Castrup anduver Øen med nok en hoben Rokarle under raaben og skrigen. De haver carantæne for utilstadelig opførsel i Lauget, ved at ro på langfart uden forlov og ved at aflægge visit i en Skude og Skøyteklub inde i Sundby, der på den tid var i besiddelse af et godt og billigt Kjøkken. Man passerede saaledes ogsaa en gammel frønnet Badeanstalt hvor simple kvindfolk afvasker og soler deres nøgne kroppe til offentlig beskuelse fra søsiden.

En meget yndet rotur i Lauget dengang, som gjorde nogle Rokarle aldeles Kaade.

Madammerne og Afkommet er ogsaa med.

De haver Madkurve, bajerskøl og brændevin med i rigelige mængder.

Alle giver sig kast med at samle Brædder, Sildekasser Olietønder og andet ilanddrevet ragelse sammen fra havstokken.

En indvandret Murersvend fra Hertugdømmerne efter navnet af dømme leder løjerne. Jeg husker ei navnet, men han taler uafbrudt.

Der sammenflikkes og tilvirkes et Frokostbord paa henved otte Alen. med Siddepladser til alle Folk og Fæ og afkom.

Vi tænker os til et overdaadigt Maaltid.. Den „vilde Ko“ fra igaar er ikke til at drive væk. Den er blevet ganske Skikkelig, lægger sig for bordenden. Den bryder sig ikke om speiepølse og tygger videre paa sit drøv.

Brændevinen gjør sin virkning og skillingsviser iblandet smaasjofle sange tager fat under dirrigentation af en Gavflab fra Christianshavn som kaldes Bliktud.

Imedens sopper afkommet og fanger haletudser ved Stranden.

Jeg mindes min barndom i Pinsen ved Odense Aa. Det er bare idel Lykke.

De nystilkomne spørger om min Person og min ejendommelige paaklædning.

„Han hedder Andersen og er Blind Passager, hvis Rochefen skulle faa nys om det.

Han gjør Digte og Eventyr og har været ved Balleten i sin Ungdom.

Hurra, Hurrah raabte alle. Giv et nummer Andersen.

Opildnet af virakken og med Blodet brusende i mine Aarer danser jeg en Pas de deux af Bournonville hen over Grønsværen, men Ak Brændevinen havde gjort sin gjerning.

Jeg gled i en død Maage og kurede mod min gedigne vilje ned i en lavning med ildelugtende Brakvand.

De trak mig op igjen under megen Latter. Ei Ondsindet, men Hierteligt. „Op med Humeuret Andersen. Nu ligner og lugter Du som en rigtig Langtursrokarl mente en og alle nikkede samtykkende.

Jeg føler mig efterhånden vel tilpas blandt de gemene og brave Folk. De yngste ville ride paa Koen og see hvem der kunne holde sig længst paa ryggen af det Arme Kræ.

Den accepterede det ei og forsvandt i galop mod fjerne horisonter.

Vi saae den ei mere.

Saaledes gik tiden og alle haver megen gedigen Spas.

En skjøn Dag tog sin slutning, og man enedes om at bryde op.

Det var vederkvægende igjen at være sammen med Simple men Hiertelige Mennesker. Det haver jeg ikke gjort i mange Aar. Rokarlene jeg kom over med ville sove rusen ud og først sætte over næste Dag. De lover at pisse baalet ud inden afgang.

Jeg anmoder om lov til at seile tilbage til Castrup med Fiskerskøyten.. Forrummet i robaaden huer mig ei.

Nød seilturen tilbage til Rolaugets anløbsbro. Fortalte børnene om „Den lille pige med Svovlstikkerne“. De tudbrølede da vi kom i havn. Det var en god tur.

Kom ihu at Jeg ikke havde cønsat alle Mine Daarligdomme den ganske Dag. - Hvor lyksaligt.

Vil tage Dagvognen til Kjøbenhavn og vil for alt i verden undgaae Castrupgaard og Krigskommissairinden. Min mundering er ogsaa blevet for slidt.

Jeg tror Jeg vil aflægge en Visit i Rolauget paa min 200 Aars geburtsdag, hvis ei andet kommer i veien.

De hiver bravt i mig alle steder fra i det ganske Kongerige. Det er aldeles for meget.

Mange haaber at blive kendte og velhavende i anledning af min person.

Rokarlene fortæller mig at Rolauget feirer 75 Aars Jubilæum samme Aar.

Jeg ønsker Tillykke og finder en Rigsdaler frem af det Gehejme rum i min Hat, som vederlag for Min forplejning.

Dette er ikke noget jeg bruger, men disse Folk har givet mig en skjøn Oplevelse.

De takker bestemt nei, og vil ganske anderledes hellere have et Eventyr.

Det har De saa faaet nu! Snip snap snude, saa er den historie ude.

Åh nej - nu summer fluerne i maven igjen! Jeg bliver aldeles daarlig.

Jeg maa skjyndsomt til Doctor naar jeg kommer til Kjøbenhavn.

Jeg sætter aldrig mine bene på Saltholm igjen, og Det er ganske Vist.

Klods Hans

En flok glade gutter, der stævner ud fra Øresund.

Flådesangen

Mel.: Blaze away

Vi er en flok af glade gutter,
der stævner ud fra Øresund.
Af godt humør vi li'frem strutter,
når båden stuves i den årlige morgenstund.
Vi hiver alle bravt i skeen,
ja, selv vor styrmand, han går te'en.
Der er liv og lyst på flåden,
når ØRESUND ror ud på tur.

Mod Saltholm først vi kursen lægger,
for raske tag går båden frem,
og snart på kysten op vi trækker
de slanke joller, hør det går med fynd og klem,
mens flere tusind måger stiger
til vejrs, og til hverandre skriger:
Der er liv og lyst på flåden,
når ØRESUND ror ud på tur.

Som fuglen fri sig alle føler,
vi springer buk og leger føl,
imedens Holmekongen køler
en enkelt „krukke“ og en kasse med lidt øl,
og når vi så til kroen kommer,
os klemmerne så vel bekommer.
Der er liv og lyst på flåden,
når ØRESUND ror ud på tur.

I Dragørs stræder og alléer
blandt gæs og andre vilde dyr,
i hvidt vi siden promenerer,
som man nu gør i den slags sommerbadebyer.
Kaninen slår et smut med øjet,
en pige smiler straks fornøjet.
Der er liv og lyst på flåden,
når ØRESUND ror ud på tur.

Og når vi hjemad atter stryger
mod hjemmet og mod klubbens læ,
måske igennem sø og byger
vi stride må vor båd med årens tunge træ,
men selv om store vabler piner,
der vises ingen sure miner.
For der er liv og lyst på flåden,
når ØRESUND ror ud på tur.

Ja, vi er klubbens faste stamme,
en kammeratlig blandet trup,
vi ønsker at den rette flamme
bestandig brænder lystigt i vor gamle klub.
Når vi engang som gamle sidder,
så håber vi det stadig hedder:
Der er liv og lyst på flåden,
når ØRESUND ror ud på tur.

